

★★★
ספר שני בדואט

באתר, אילנות
אור ירח ושמן מנועים

מחברת רבי המכר הצוואה וחלומות מתוקים

קריסטן אשלי

קריסטן אשלי
בערה איטית

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קריסטן אשלי
בערה איטית

Kristen Ashley
THE SLOW BURN

Copyright © 2019 by Kristen Ashley
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-120 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאימא...
גרניט ופלדה
אני מתגעגעת אלייך.

לסבתאלי'ה...
אני עדיין תוהה מה עושים האנשים העניים.
תודה שלימדת אותי
מה זה אומר
להיות עשירה.
אני מתגעגעת גם אלייך.

הערה מהמחברת...

בבית שבו גדלתי החזקנו במקרה גבינה שקנינו בתלושי מזון. אם אין לכן מושג מה זה אומר, אספר לכן שתלושי מזון מאפשרים הסתמכות על המערכת להשגת חלק מהדברים הבסיסיים הנחוצים לקיום, כמו מזון. ואחד הדברים שהממשלה הייתה נותנת היה גוש עצום של גבינה העשויה מכל הטוב שהכימיה המודרנית יכולה להציע.

לעיתים קרובות, בחווה שלנו, באירועים מיוחדים היינו מתיישבים סביב שולחן האוכל הגדול והמרובע שלנו. חג המולד. ימי הולדת (ומאחר שהיינו משפחה בת שבע נפשות, היו לנו לא מעט כאלה). חג הפסחא. או סתם לשחק משחקים. רק כדי לבלות בחיק המשפחה. בארוחות הערב האלה לא היינו אוכלים פילה מיניון. היינו אוכלים צ'ילי. נזיד. נתחי חזיר, תפוחי אדמה מטוגנים ותירס (גם התירס היה מטוגן, זה קטע באינדיאנה, ועכשיו אנחנו רואים בזה מעדן). מרק תפוחי אדמה ביתי. עוף וכופתאות.

אם רציתי לשמוע מוזיקה בסטריאו, הייתי מאזינה למערכת הסטריאו של אחותי.

אם רציתי לצפות בטלוויזיה לבדי, אם בכלל הייתה לי הזדמנות לעשות זאת, הייתי צופה בטלוויזיה הקטנטנה בשחור לבן בחדרו של אחי.

אם הם רצו לשמוע תקליט, הם היו מקשיבים לו בפטיפון שלי. לא היה לנו הרבה.

אז חלקנו.

בדרכים רבות.

ידעתי שאין לנו הרבה.

ידעתי גם שהיה לנו כל כך הרבה יותר בהשוואה למשפחות אחרות. זכורים לי לא מעט מקרים בהם סבתא שלי הייתה מתרווחת לאחור

בכיסאה, הניצב בקצה אותו שולחן, מתבוננת במשפחתה באושר צרוף, ולא עושה דבר חוץ מלשבת ולבלות יחד.

זכורים לי גם לא מעט מקרים בהם, בזמן שהייתה מתרווחת לאחור בכיסאה, הייתה מחייכת חיוך שבע רצון ואומרת, "אני תוהה מה עושים האנשים העניים."

בתור ילדה, זה היה תמיד מבלבל אותי. רק כשגדלתי הבנתי שהייתי אז הילדה העשירה ביותר בעולם, בדיוק כפי שאני היום.

תבינו, כשכולנו יחד, לא בחווה שלנו באינדיאנה, אלא באחד הבתים שלנו בפניקס – אחי, אחותי, גיסי, האחיינים שלי – מדי פעם בפעם אחי או אחותי יתרווחו לאחור בכיסאם ויאמרו, "אני תוהה מה עושים האנשים העניים."

מעולם לא שכחנו את מה שאימא שלנו העניקה לנו באהבה והקרבה כאשר, מכורח הנסיבות, שלחה אותנו לגור אצל הסבתא והסבא שלנו. היא העניקה לנו משפחה.

עושר ושפע במידה שלא תתואר. ולכן, דפני פורסטר הבדיונית שלי לימדה את בנותיה, אלייזה ואדליין, עושר אמיתי מהו.

והיה לי לכבוד לכתוב את הסדרה הזאת, כך שאוכל להעביר לקוראות שלי את המסר הזה דרכן.

אני מקווה שתיהנו מהסיפור של טובי ואדי, הסוף של אור ירח ושמן מנועים.

ואני מאחלת לכן עושר מעבר לחלומותיכן הפרועים ביותר.

עושר מהסוג האמיתי.

תנו בראש.

הקדמה

היא מתאימה לי בדיוק
טובי

לפני שלושים שנה...

טובי התיישב פתאום באמצע החדר ובהה סביבו.
ג'וני אחיו הגדול עמד ליד הרגל של אבא שלהם, טופח עליה.
אבאל'ה ישב על הספה, רכון לפנים, ראשו בין כפות ידיו, כתפיו
מתרוממות וצונחות.
הוא בכה.

טובי מעולם לא ראה את אבא שלו בוכה.
"אבאל'ה", אמר אחיו הגדול, קולו נשמע מוזר.
אבא שלהם זקף את ראשו והביט באחיו הגדול של טובי, פניו
אדומות.

ואז הוא הרים את אחת מידי הגדולות וכרך אותה סביב צווארו
של ג'וני.
"זה בסדר, בן", הוא אמר. גם קולו נשמע מוזר. "זה בסדר", הוא
חזר ואמר.

עיניו נדרו אל טובי.
כשטובי הבחין בפנים של אביו, הוא הרגיש תחושה מוזרה בבטן
ושפתו רעדה.

"כולנו נהיה בסדר", לחש אביו.

טובי לא האמין לו.

הוא לא האמין לו אפילו לרגע.

זאת הייתה המחשבה המודעת הראשונה של טוביאס דייוויד
גאמבל.

זה היה גם הזיכרון הראשון שלו.
הוא היה בן שלוש.
ובכל הנוגע לאביו, מחשבותיו של טובי יתבררו כנכונות.

עשר שנים לאחר מכן...

"היא הרסה אותו", התפרצה מרגו.
טובי עמד להיכנס מהדלת האחורית.
זה היה אחרי בית ספר.
אבא שלו ואחיו היו במוסך.
אם לטובי לא התחשק לעבוד על איזו מכונית, ולפעמים לא
התחשק לו, הוא היה הולך לסבתא וסבא שלו אחרי בית הספר.
זאת אומרת, אם הוא לא היה מתגנב אל הטחנה ומעמיד פנים
שהוא נמלט מהמשטרה. או שוטר הרודף אחרי פושע נמלט. או מדען
המגלה טחב מסוג חדש שבכוחו לרפא סרטן. או מלח שספינתו שקעה
ונותר על אי בודד (ובו טחנה עם גלגל מים).
כולם איברו את העשתונות אחרי הפעם הראשונה בה עשה את כל
הדרך לטחנה לבדו, רק בשביל להתעסק בענייניו.
הוא היה בן שמונה.
עכשיו, אם רצה ללכת לשם, פשוט עשה זאת. ואם לא היו יודעים
היכן הוא, היו הולכים לשם ומביאים אותו.
אבל סבתא וסבא טסו לחופשה בגרמניה, לבקר את משפחתה של
סבתא.
מאחר שלא רצה ללכת למוסך, כפי שהיה עושה תמיד בזמן שסבא
וסבתא שלו היו עסוקים, אחרי בית הספר הלך טובי לדיוויד ומרגו.
דייוויד היה החבר הכי טוב של אבא שלו.
מרגו הייתה אשתו של דייב.

היא גם הייתה חתיכת קוץ בישבן.

היא הייתה ממש נוקשה. תמיד הייתה אומרת, "ככה ג'נטלמן מתנהג," או "ככה עושה אדם הגון," או "קודם מציעים עוגייה לגברת, טוביאס, רק אז מחסלים חמש-עשרה עוגיות." העוגיות שלה היו הכי טובות.

מי לא היה אוכל חמש-עשרה מהן?

ואם לפני שהייתם אוכלים מהן הייתם מציעים אותן לאיזו בת, היא כנראה הייתה אוכלת חמש-עשרה מהן, לא משאירה לכם אפילו עוגייה אחת.

אבל בסדר...

הוא לעולם לא יגלה לאיש, אבל הוא אהב את זה שמרגו הייתה מרעיפה על דייב חום ואהבה, שענייה היו מתרככות, כאילו בנה איזושהו תותח גדול, כיוון אותו אל השמיים והבעיר אותו, ממלא את הרקיע כולו בכוכבים.

הוא היה רוצה שזה מה שאימא שלו תחשוב על אבא שלו.

אבל מצא חן בעיניו שמרגו העניקה את זה לדייב.

גם את זה הוא לא היה מגלה לאיש, אבל הוא אהב את הדרך בה פניה היו מתרככות לפעמים, כשהייתה מביטה בו אחרי שקיבל מאה באיזושהו מבחן, או אחרי שעזר לקבוצה שלו לנצח במשחק (והיא תמיד באה למשחקים שלו, גם דייב) או אחרי שהצחיק אותה.

והוא אהב כשהייתה מעבירה את גב אצבעותיה במורד לסתו.

אבל באותו הרגע, טובי לא הסתובב לעבר דלת הרשת ודחף אותה, הוא שמע את מרגו במטבח, משוחחת בטלפון.

הוא עמד לצד הדלת והקשיב.

מרגו תכעס עליו אם תדע שהוא עומד שם. היא הקפידה מאוד על נימוסים, ובהחלט לא הייתה חובבת גדולה של ציתותים לשיחות של אחרים. בסופו של דבר, הוא ייאלץ להתרחק משם לכמה דקות ולחזור מאוחר יותר.

אבל עכשיו הוא רוצה להקשיב.

"אני לא מצליחה להעלות בדעתי מה הבעיה ברייצ'ל, פרט לכך

שהיא לא סירה."

עיניו של טובי נעצמו וכתפיו נשמטו ברפיון.
 אביו עמד לזרוק עוד בחורה.
 זה היה מבאס.
 היה נדמה שמצב רוחו של אביו משתפר בכל פעם שיש בסביבה אישה.

הפעם זה היה מדכדך עוד יותר מהרגיל, כי טובי באמת חיבב את רייצ'ל.

הוא למד לא לחבב אותן. הן מעולם לא שרדו.
 רבות מהן עשו את מיטב המאמצים לשרוד זמן רב ככל האפשר, וטובי היה יכול לראות זאת כמו עיניו. לאביו היה כסף. הוא היה בחור נאה. והיה לו קול נמוך שטובי שמע שאחת מהחברות של אבא שלו תיאררה כ'סקסי'.

לאנס גאמבל היה מציאה.
 רבות ניסו להגיע לליבו של לאנס דרך בניו.
 רוב הזמן זה היה מחליא, וזה הציק לטובי ולג'וני בטירוף (העניין הוא שג'וני היה פשוט בחור מהסוג שלמד לסתום את הפה אם משהו הפריע לו, או למצוא זמן שבו הוא יוכל לדבר על זה עם אבא שלו, ככה שזה לא יעצבן את אבא שלו, אבל טובי?... לא כל כך).
 אבל רייצ'ל הייתה אמיתית. היא הייתה יפה, היא הייתה מתוקה.

היא שידרה אותנטיות.
 והיא בישלה מדהים.

הוא רצה שהיא תישאר בסביבה.
 התברר שהיא כבר לא תישאר בסביבה, וכרגיל כשמדובר באבא שלו ובחברות שלו, זה לא היה מבחירתה החופשית.
 "אם האישה הזאת תחזור אי פעם, אחטיף לה סטירה מצלצלת," שמע טובי את מרגו ממשיכה. "זאת אומרת, לפני שאתלוש את השיער מראשה, אעקור את עיניה ואגרש אותה מפה בבושת פנים."
 עכשיו מרגו דיברה על סירה.

אשתו של אבא.
 אימא של ג'וני ושל טובי.
 למיטב ידיעתו של טובי, היא עדיין הייתה אשתו של אבא שלו.

אפילו שאבא שלו ניסה להסתיר זאת מהבנים, הוא ניסה לאתר אותה, אבל לא היה לה כל זכר. לפני מספר שנים, אחרי ניסיון כושל לאתר אותה, טובי שמע את דייב מציע לו להתגרש באופן חד-צדדי (מה שזה לא אומר). אבל אבא שלו אמר, "אתן לה עוד זמן. אם אני מכיר את סיירה שלי, היא לא תוכל להישאר רחוק מהבנים שלה לזמן רב."

הוא טעה, באותו הזמן כבר עברו שמונה שנים מאז שעזבה. טובי עדיין לא חשב שאימא שלו צריכה עוד זמן. היא קיבלה ממנו די והותר. כבר חלפו עשר שנים מאז שעזבה. היא עוד לא חזרה.

כנראה שלא הייתה לה כל כוונה לחזור. וגם אם תחזור, איש לא היה מעוניין בחזרתה. חוץ מאביו. ומטובי.

הוא לא זכר ממנה הרבה. הוא היה צעיר מדי כשהסתלקה. הוא זכר שהייתה יפה. הוא זכר שהדיפה ניחוח נעים. הוא זכר עד כמה נוכחותה הסבה אושר לאביו. אפילו שטובי כבר לא הרגיש מאושר במיוחד. בעיקר מפני שעכשיו חיבב את רייצ'ל.

"אני לא יודעת," אמרה מרגו. "דייוויד ידבר איתו, אני בטוחה. אבל הוא לא יקשיב. נראה לי שהוא חושב שהוא צריך להיות זמין בשבילה, כשהיא תחזור הביתה. אבל האישה הזאת לעולם לא תחזור הביתה. דייב יודע את זה. אני יודעת את זה. כל מאטלוק יודעת את זה."

טובי הבין, שגם הוא ידע את זה.

"לא," אמרה מרגו בזעם. "אני אפילו לא יכולה להתחיל להבין מה היא חשבה. אבל אגיד לך מה, אנחנו נצחק אחרונים."

טובי הזדקף לשמע המשפט הזה.

איך ייתכן שהם יצחקו אחרונים, אם אימא שלו קמה ועזבה אותם? מרגו הסבירה לו.

טוב, היא לא הסבירה לו, היא הסבירה לאדם שדיברה איתו בטלפון.

"ג'ונתן בן חמש־עשרה, והוא כבר אחד הגברים הכי משובחים שאני מכירה. גבר טוב. הגון. טוב לב. חזק. נחוש בדעתו ולא מהסס לדבר. חד כתער. והיא לעולם לא תדע איזה גבר נפלא צמח מהילד שלה."

כן.

טוב, ברור.

ג'וני היה אדיר.

כולם ידעו שג'וני אדיר.

כולם.

אפילו טובי, ולפעמים טובי רצה לשנוא את אחיו הגדול, אבל ג'וני פשוט היה הבחור הזה.

זה היה פשוט בלתי אפשרי.

איש לא היה מסוגל לשנוא את ג'וני גאמבל.

"וטוביאס..."

טובי זקר את אוזניו.

"הוא בכלל לא קולט את הפוטנציאל שיש לו..."

כמובן.

יש לו פוטנציאל.

"אבל כשיגלה את זה..." קולה דעך לרגע, לפני שהמשיכה. "אני שמה לב שאני מתקשה להתמודד איתו. צריך לרסן את כל האנרגיה המתפרצת הזאת? זה נכון למנוע מילד לטרוף את החיים? הוא כל כך נועז, ג'ודי, שלפעמים נשימתי נעתקת. בחיים אחרים, הוא היה הראשון לדרוך על הירח. הראשון להצליח לאלף את האש. ג'ונתן ימצא בחורה מתוקה, יעשה איתה תינוקות, יעבוד במוסכים של אבא שלו ויחיה חיים טובים, שקטים ומאושרים. טוביאס ימצא אישה פלפלית שתאתגר אותו ותטריף את דעתו, ויחד, הם יטרפו את העולם, רצים עם השוורים בפמפלונה או מגלים אוצרות כמוסים במצרים או משהו."

טובי מצמץ לעבר השמש.

מרגו חושבת את כל המחשבות האלה?

עליו?

"ואז מה אעשה?" שאלה מרגו את חברתה ג'ודי (שהעוגיות שלה לא היו טובות כמו אלה של מרגו, אבל היו לא רעות). "האחרון שלי, לא בשר מבשרי, אבל הילד האחרון שלי? איך אישה אמורה להתמודד עם זה שהתינוק שלה חוצה את האמזונס או צולל למעמקי הים כדי לחקור ספינות פיראטים ששקעו? אני פוחדת שאבלה את שארית חיי ליד הטלפון, רק לשמוע שהוא בריא ושלם. אלוהים אדירים, אני מקווה שהוא ימצא אישה שיודעת לשמור על קשר. לפחות היא תעדכן אותי." בלי שיחשוב על כך, גופו של טובי החליק מטה על קיר ביתם של דייב ומרגו.

ממש עד למטה.

עד שישבנו פגש בקרקע.

כי היא חשבה את כל זה.

עליו.

"וסיירה לא זוכה לחוות את זה," היא המשיכה. "היא לא זוכה לחוות את הנחישות של ג'ונתן או את אומץ הלב של טוביאס. היא לעולם לא תחוה את זה. לעולם לא תעטוף בזרועותיה את הנכדים שג'ונתן יעניק לה. לעולם לא תשמע את ההתרגשות חסרת הנשימה של ילדיו של טוביאס מהצד השני של הטלפון כשיתקשרו לספר לה מה אביהם מעולל."

טובי הרגיש משהו מכווץ את בטנו, וזה לא היה הדבר שכיווץ את בטנו בכל פעם שמישהו הזכיר את אימא שלו.

זה היה משהו אחר לגמרי.

"אז אני מניחה שאני צריכה להודות לה," הכריזה מרגו. "כי היא עזבה ואני זכיתי בכל זה. היא עזבה וכל זה הפך להיות שלי. ואני מניחה שאני לא צריכה לכעוס על לאנס שהחליט להיפרד מרייצ'ל. מפני שאם הוא היה מוצא אישה, יכול להיות שהייתה רוצה להיות האימא של הבנים האלה. כי איזו אישה, חוץ מסיירה – שכלל לא נחשבת לאישה בעיניי – לא הייתה רוצה שהבנים האלה יהיו שלה?" ואז מה יהיה עליי?"

שוב, בלי שיחשוב על כך, גופו התרומם, הניע את כפות רגליו ופנה אל דלת הרשת.

דבר מעולם לא נעלם מעיניה של מרגו.
 לכן אף שעמדה ליד הדלפק במטבח ושוחחה בטלפון הצמוד
 לאוזנה, מפנה אל הדלת רק פרופיל, היא חשה בו והסתובבה.
 טובי קפא במקומו.

הוא פשוט נעץ בה את מבטו, שעה אדמוני ונאה ועיניה גדולות,
 לבושה באחת משמלותיה היפות (היא תמיד לבשה שמלות יפות),
 והרגיש את אותה התחושה בבטנו.

"אני חייבת לזוז, ג'ודי. טוביאס חזר מבית הספר, ואם לא אכין לו
 משהו לנשנש, הקיבה שלו תאכל אותו מבפנים." היא השתקה, ואז
 הוסיפה, "אוקיי. כן, כמוכן. נתראה אז. צ'או, ג'ודי."

ובדברים האלה, היא ניתקה את השיחה.
 אבל טובי לא הצליח להתמקד בדבר, פרט לעובדה שאמרה שהוא
 חזר 'הביתה'.

והוא כאמת היה בבית.
 היו לו שלושה בתים.
 הבית של אבא שלו.
 הבית של סבתא וסבא שלו.
 והבית של מרגו.
 והוא ידע שהיא מתכוונת להכין לו נשנוש צוהריים מושקע, בקטע
 אחר.

כפי שעשתה תמיד.
 כפי שעשתה בכל פעם שבא אליה, מאז שהוא זוכר את עצמו.
 אימא שלו העניקה לו את זה. את כל זה.
 והיא עשתה זאת כשנטשה אותו.
 הוא נותר קפוא במקומו והתכונן בה מתקרבת אליו.
 הוא זז רק אחרי שפתחה את דלת הרשת.
 היא החזיקה אותה פתוחה ועמדה בפתח, בוחנת אותו במבטה.
 "כמה שמעת, חמוד?" היא שאלה בשקט.
 "הרבה", הוא השיב.

בפניה שוב הופיעה אותה רכות שאהב כל כך, לפני שהיא לחשה,
 "ילד."

טובי לא אמר דבר.

"אני יודעת שחיבבת את רייצ'ל, טוביאס, אבל –" היא פתחה ואמרה.

"אני מחבב אותך."

היא השתתקה. ממצמצת בעיניה.

ואז ידה התגנבה לפניה מנסה להסתיר את גרונה, ככה שלא יראה אותו זז בזמן שהיא מנסה לא לבכות מולו, מפני שנשים לא נכנעות לדמעות או להתקפי היסטריה מול אנשים אחרים. זו גסות רוח.

לדעתה של מרגו.

"כשאמצא לי אישה, היא תהיה כמוך," אמר לה טובי.

"ילד יפה שלי," היא אמרה בקול חרישי.

"אבל היא תצטרך ללבוש מכנסיים, אם היא תרצה לרוץ עם השוורים או משו."

פניה התרככו אפילו יותר, אך היא אמרה, "משהו, טוביאס. דבר יפה, אינך איזה בור כפרי."

"אני לגמרי בור כפרי. כל מי שגר בקנטאקי הוא בור כפרי, לא ידעת?"

פיה שוב עשה את מה שהוא עושה לעיתים קרובות כשהיא נמצאת בסביבתו. הוא החל לרעוד, כאילו היא מנסה לא לצחוק, ואז נקפץ בקו חמור סבר.

"אני נולדתי וגדלתי בקנטאקי ואיני בורה כפרית. וגם אתה לא בור כפרי," היא הצהירה.

"את מתכוונת להאכיל אותי, או מה?" הוא שאל.

"מרגו, אני גווע ברעב. את יכולה, בבקשה, להכין לי משהו לנשנש?" היא תיקנה אותו.

"אני בחיים לא מתכוון ל'גיד את המילה המפונפנת הזאת, גווע," הוא אמר.

היא לא בדיוק הצליחה לכבוש את חיוכה לפני שהשיבה, "להגיד, טוביאס." ואז זזה הצידה, כדי שיוכל להיכנס, בעודה ממלמלת, "שאלוהים יעזור לי, ילד, מה אעשה איתך?"

”תאכילי אותי?”

היא גלגלה את עיניה, אך לפני שעשתה זאת, הוא קלט את החיוך שהבזיק בהן.

הוא נכנס פנימה.

היא הכריחה אותו לשטוף את ידיו ואז להוציא את הספרים מהילקוט ולהניחם על השולחן במטבח, בזמן שהכינה לו כריך רוסטביף עם גבינת מינסטר מותכת ושפע מיונז, לצד ערמה של חטיפי צ'יפס.

למעשה, היה שם כל כך הרבה צ'יפס, שהכריך כמעט היה מכוסה בהם. זה היה כאילו היא הכינה לו ארוחה מלאה, אפילו שכבר אכל ארוחת צוהריים ושארורת הערב לא הייתה רחוקה במיוחד.

לא היה לו אכפת. זה היה אדיר והוא, ובכן... גווע ברעב.

הוא חייך בשביעות רצון וניגש להכין את שיעורי הבית בגיאומטריה, מפני שידע שהיא לא תניח לו לחזור הביתה לפני שיסיים להכין את שיעורי הבית שלו.

טובי כבר חיסל חצי מהכריך, ולא מעט מהצ'יפס, וכמעט סיים את שיעורי הבית בגיאומטריה כשהביט במרגו העומדת ליד הכיריים, עושה כל מיני דברים עם נתח הבשר הגדול שהיה במחבת ושתכננה להכין לדייב לארוחת הערב.

הבנים שלהם למדו בקולג'. ובכן, לאנס, הבן הבכור, עבד כמהנדס באורגון, אבל דייב ג'וניור ומארק למדו בקולג'.

מרגו ודייב נותרו לבדם.

בניה כבר לא היו תחת חסותה.

אבא אמר שזה העציב אותה. וטובי ראה את זה עליה בבירור.

וכשהיה רואה את זה עליה, גם אם סבתא או סבא היו בבית, או שהטחנה הייתה קוראת לו, היה חוזר אליה אחרי בית הספר, ולא רק מפני שהכינה לו גשנושים מפנקים (גם סבתא הכינה לו גשנושים מפנקים כאלה).

עכשיו נראה היה שמצבה השתפר.

זה שימח אותו.

ובכל זאת.

הוא הסתכל עליה מפני שהתחושה ההיא בבטנו התהפכה בעוצמה גדולה כל כך, שהוא היה חייב להוציא את זה החוצה.
"הדבר היחיד שחשוב לי..." הוא החל לומר.
מרגו הסבה אליו את מבטה.
"זה שלא תעזבי", הוא סיים.
היא הפנתה את גבה אל המחבת, מסתובבת אליו ומתמקדת רק בו.
"אני לא הולכת לשום מקום, טוביאס."
"אני מחבב את רייצ'ל", אמר. "ולא אכפת לי מאימא, שיקר."
"אבל אני לא רוצה שתלכי לשום מקום."
"אני לא הולכת לשום מקום, חומד."
הוא נעץ בה את מבטו.
היא הניחה לו לעשות זאת, נועצת בו גם היא את מבטה.
וזה נמשך זמן מה.
כשזה נמשך זמן רב מספיק ואותה תחושה החלה להתפוגג, הוא הסב את מבטו בחזרה אל הספרים.
מרגו המשיכה להכין את האוכל.
כשדייב, אבא וג'וני חזרו הביתה (גם דייב עבד במוסך), מרגו התעקשה שבני משפחת גאמבל יישארו לארוחת הערב.
וכשמרגו התעקשה על משהו, הגברים בחייה צייתו.
לטובי לא היה אכפת.
הצלי שלה היה טעים כמעט כמו העוגיות.
ובמהלך ארוחת הערב הייתה לכולם הזדמנות לתת לה דברים, ולהייתה הזדמנות להעמיד פנים שזה מפריע לה.
כמו תמיד כשמדובר במשפחה שלו, החוויה הזאת הייתה...
היא הייתה אדירה.
וכמו כל ביקור אצל מרגו ודייב, אחר כך הוא חזר הביתה עם בטן מלאה.
וזאת הייתה תחושה נפלאה.

חמש־עשרה שנים לאחר מכן...

טובי נשען בגבו על הלוח שלמראשות המיטה, הטלפון צמוד לאוזנו והוא הקשיב לצלצול.

השעה הייתה מאוחרת, והיה הבדל זמנים של שלוש שעות. הוא ידע שהם יענו.

הם ענו.

ליתר דיוק, דייב ענה.

"הלו?"

"הי, דייב," השיב טובי בקול חרישי.

"בן, אתה יודע מה השעה?"

"תגיד למרגו שקיבלתי היום את רישיון הטיס שלי."

"אני לא מאמין!" מלמל דייב.

טובי חיך.

"מה?" הוא שמע את מרגו ברקע. "זה טובי־אס? איפה הוא? הכול

בסדר?"

"אני אתן לך לטפל בזה," אמר טובי לדייב, שעדיין שתק. "אוהב

אתכם."

ואז הוא ניתק.

הוא העיף מבט בשעונו והחל למדוד את הזמן החולף.

כעבור דקה ושלושים ושתיים שניות הטלפון הנייד שלו רטט.

"הי, מרגו," הוא ענה בקול רפה.

"אני אראה לך מה זה –"

"השלמתי את כל שעות החובה. עברתי את המבחן בהצטיינות,"

הוא הבטיח לה. "המדריך שלי אמר שאני כישרון טבעי."

"גם כשלמדת להיות מורה לגולף, המדריך שלך אמר שאתה

כישרון טבעי," היא השיבה.

"ובכן, זה נכון."

"וכשנסעת לאלסקה לעבוד כחוטב עצים, מנהל העבודה שלך

אמר שעשית את זה בכזאת טבעיות, שהוא היה בטוח שנולדת בצפון,

בעוד שנולדת וגדלת בדרום."

"נכון, גם זה קרה."

היא נאנחה בכבדות ואז הכריזה, "אני יכולה רק לומר שאני שמחה שאתה כבר לא עובד בזה. ידעת שחוטב עצים זה המקצוע הכי מסוכן באמריקה?"

הוא לא ידע.

אבל כאדם שבמשך שנתיים התפרנס מכריתת עצים, הוא לא היה מופתע.

היא לא שחררה.

"ויש לי תחושה שטייס נמצא במקום השני."

לא היה לו שמץ של מושג.

וגם לא היה לו אכפת.

"עוד תעשה לי התקף לב," היא הכריזה.

מזה היה לו אכפת.

"את תחיי עד גיל מאה ועשרים ותקפיצי את הנכדים שלי על הברכיים שלך," הוא אמר בקול שקט.

מרגו לא הגיבה.

"אל תספרי לאבא. אתקשר אליו מחר ואבשר לו את החדשות,"

ביקש טובי.

"אה, אז אבא שלך יזכה לקבל שיחת טלפון שלא נערכת אחרי השעה אחת לפנות בוקר?" השיבה מרגו.

הוא הנמיך את קולו עוד יותר, אך חיוכו עדיין ניכר בו. "אני בסך הכול מקפיד לעדכן את הבחורה שלי."

שוב מרגו לא אמרה דבר.

"בואי לפיניקס, אקח אותך לסיבוב," הוא הציע.

"זה יקרה כשהגיהינום יקפא, טוביאס."

טובי נאבק בפרץ הצחוק שלו.

על אף שלא הצליח לרסן צחקוק רפה שבקע בין שפתיו.

"עכשיו, משכבשת את השמיים, אני יכולה לקוות שביום מן הימים תתקשר אליי ותבשר שהקדשת את זמנך למצוא מישהי מיוחדת – והצלחת?" היא שאלה כשגיחך.

היא רצתה שיתבסס, יתמסד ויהיה מאושר.

טוב, אולי לא שיתבסס. עוברת היותו הרפתקן מצאה חן בעיניה (אף שלעולם לא תודה בכך בקול).

היא רק רצתה שיהיה מאושר.

"אני לא בטוח שזה רעיון טוב, יקירה. אני מתגעגע לירוק. אני חושב לקפוץ לטנסי. תמיד רציתי לבלות קצת בנאשוויל. אם אמצא לי שם אישה, לא אוכל לצפות ממנה שתיגרר אחריי לצד השני של המדינה."

"אוי אלוהים, היא מלמלה."

היא פשוט לא הצליחה לעכל את העובדה שעדיין לא מצא לו אף אחת.

ג'וני הכיר מישהי.

כמובן.

חלף זמן עד שמרגו למדה לחבב את שאנדרה, או לבטוח בה, וטובי עדיין לא היה בטוח אם היא מחבבת אותה ובוטחת בה באמת.

כמובן.

אף אחת לא הייתה טובה מספיק בשביל הבנים שלה.

אף לא אחת.

מצד שני, מבחינת טובי, היא צדקה.

הוא לא מצא מישהי טובה מספיק בשבילו.

כי אף אחת לא השתוותה למרגו.

אף לא אחת.

"אתן לך לחזור לישון," הוא אמר לה.

"זה יהיה נחמד מצידך," היא השיבה, אבל הוא שמע בקולה שאינה

רוצה לשחרר אותו.

"כפעם הבאה אתקשר אלייך בשעה נורמלית."

"גם זה יהיה נחמד מצידך."

"אני אוהב אותך, מרגו," הוא אמר ברוך.

היא היססה לשנייה אחת בלבד, והוא ידע שהשנייה הזאת נועדה

לתת לה אפשרות להתעשת, לפני שאמרה, "גם אני אוהבת אותך, ילד

יפה שלי."

טובי ניתק את הטלפון, חיוך שבע רצון מרוח על פניו.

"אולי עדיף שלא תתקשר להתעדכן עם הבחורה שלך מייד אחרי שנתתי לך לזיין אותי פעמיים ואני מנסה לישון."
הקול שהגיע אל אוזניו היה ישנוני, וגם מכוּעַר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.

טובי הביט מטה, באישה העירומה ששכבה לצידו במיטתו.

הם שתו (הרבה) ואז הזדיינו (הרבה).

הוא חשב שכבר התעלפה.

מצד שני, עושה רושם שזה בדיוק מה שקרה, רק לא למשך זמן רב, מאחר שהוא לא הספיק אפילו לכבות את האורות, אבל גם היה די ברור שהיא לא שמחה במיוחד שהעיר אותה, ולא הייתה לה שום בעיה לומר לו.

היה לה תחת נהדר. שיער יפה.

אבל לא.

ושוב...

לא טובה מספיק.

מהמילים שאמרה, מהאופן בו אמרה אותן – ניכר שחשבה שהוא בחור כזה שמסוגל לדבר עם אישה אחרת בזמן שלצידו במיטה שוכבת אישה עירומה – היא בהחלט לא הייתה טובה מספיק, אפילו לא קרובה לזה.

"אולי הגיע הזמן שאסיע אותך הביתה," הוא הציע.

היא מצמצמה והזעף בפניה התחלף בהבעה משרלית. "בייבי, אני רק רוצה לנוח קצת לקראת סיבוב מספר שתיים, או, הממ... במקרה הזה, סיבוב מספר שלוש."

"מצטער. אני צריך לקום מוקדם בבוקר." שקר. "אז אסיע אותך הביתה."

ובזה, מבחינתו, הסיפור תם ונשלם.

הוא קם והושיט ידיים למכנסי הג'ינס שלו.

"טובי –"

הוא לבש את מכנסי הג'ינס שלו והביט בפניה.

די יפה.

ובכל זאת, רחוקה שנות אור מלהיות האחת.

"דיברתי עם אימא שלי, " הוא אמר לה. "אה, " היא לחשה, בעודה מתרוממת על מרפקיה. "אתה קורא לאימא שלך מרגו?"

הוא לא התכוון להיכנס לזה, אז הוא פשוט ענה, "כן."

"זה מתוק, אני מניחה."

"את יודעת שקרה היום משהו גדול," הוא הזכיר לה. והיא אכן ידעה.

הם נפגשו באותו ערב כבר, ואחרי שסיפר לה הייתה להוטת לחגוג יחד איתו. החגיגה בעיניה הייתה שהוא יקנה לה הרבה אלכוהול, וגם ארוחת ערב מאוחרת, כי היא התכוונה להשתכר כהוגן והוא לא היה מעריץ גדול של נשים שיכורות ומרושלות. ואז היא תכננה לחזור איתו הביתה ולהמשיך בחגיגה בחדר המיטות.

"יצאתי לחגוג, פגשתי אותך, ועדיין לא הייתה לי ההזדמנות לספר למרגו, " הוא סיים.

"כן, אוקיי. אבל זה לא מגניב לדבר בטלפון כשמישהו ישן לידך, " היא השיבה. "אפילו אם מדובר באימא שלך."

זה גם לא מגניב לעשות מזה בלגן כמו איזו דרמה קווין, בהתחשב בעובדה שהיא ישנה אולי עשר דקות.

והוא דיבר בשקט. זה לא שהוא דיבר בטלפון במשך ארבעים דקות ונאלץ לצעוק כי האדם השני טס במסוק.

ואת כל זה הוא ביטא במילים, "בייב, תתלבשי."

"אבל לא ידעתי שזאת אימא שלך."

לא, היא חשבה שהוא מניאק מהסרטים ושהוא פטפט עם איזו אישה אחרת בזמן שהיא שוכבת לצידו, אחרי שזיין אותה במיטתו.

אבל לא הייתה לו כל כוונה להיכנס לזה.

הוא התכופף להרים את חולצתו, ואז זקף את גבו ואמר שוב, "תתלבשי. אסיע אותך הביתה."

הוא לבש את חולצתו בזמן שהיא החלה לומר, "טובי, בסך הכול –"

"את צודקת, " הוא שוב קטע אותה. "זה היה גס רוח. הייתי צריך לצאת מהחדר לפני שהתקשרתי. לא עשיתי את זה. מצטער. ניסיתי

לשמור על השקט. לא ידעתי שאת מתעוררת בקלות. אבל יש לי כל מיני חרא שאני צריך לעשות מחר, אני מניח שאת עובדת מחר, ואת ערה, אז עדיף שכבר אסיע אותך הביתה, ככה שלא נצטרך לקום מחר מוקדם בשביל שאסיע אותך הביתה לפני העבודה."

"אלוהים", היא רטנה בעודה מסיטה ממנו את מבטה ומחליקה לעבר קצה המיטה. "איזה שמוק. זה תמיד ככה עם כל החתיכים השווים. פאקינג מניאקים שאין דברים כאלה." היא לגמרי לא הייתה האחת.

"את יודעת, אם את רוצה להישאר, לבלות איתי, לישון איתי ולהתעורר איתי, עדיף שלא תתנהגי כמו איזו כלבה אם אני מעיר אותך בטעות כשאני מתקשר לאימא שלי ומשתף אותה שהצלחתי להשיג מטרה שחשובה לי, ואחר כך עוד תקראי לי שמוק," הוא יעץ לה.

"מה אני אמורה לעשות?" היא התפרצה בעודה לובשת את תחתוניה. "להודות לך שהערת אותי כשדיברת בטלפון ממש לידי בזמן שישנתי?"

"זאת המיטה שלי, קריסטי," הוא ציין. "וישנת בקושי עשר דקות. זה לא שהערת אותך משינה עמוקה לפני ניתוח המוח שאת צריכה לבצע מחר."

"וזה היה הכוס שלי שנתתי לך ללקק לפני שעה במיטה שלך, טובי," היא הטיחה בו בחזרה, בעודה לובשת את החזייה שלה בזעם. והמילים האלה היו האישור הסופי.

היא באמת לא הייתה האחת.

"אתה יודע, כשאישה נותנת," היא המשיכה לרטון ולזעוף, "ג'נטלמן אמיתי לא מסלק אותה מהמיטה."

לשמע דבריה, הוא קפא במקומו בעודו חוגר את חגורתו. מפני שמרגו חינכה אותו להיות ג'נטלמן מאז שהוא זוכר את עצמו. וקריסטי לא טעתה.

"ושלא תעז לרדת עליי על זה שנתתי לך," היא המשיכה, לובשת עכשיו את חצאיתה הקצרה. "כי גם אתה היית שם וגם אתה נתת לי. אפילו שרוב הגברים לא רואים את זה ככה," היא הוסיפה בזעף.

"הכרנו לפני חמש שעות. ולאורך חמש השעות האלה, בייב, לא הבטחתי לך דבר," הוא הזכיר לה, והוא עשה זאת בזהירות, מפני שהוא באמת לא הבטיח לה דבר, אבל הוא באמת התנהג כמו שמוק (אף שזאת הייתה הגזמה קלה, אבל הוא הצליח להבין את נקודת המבט שלה. הוא לא היה חובב גדול של שינה, היו לו יותר מדי דברים שרצה להספיק לעשות, אבל הוא הבין שלאחרים השינה חשובה) ועכשיו היה משהו בדבריה.

"הו, לא. הם אף פעם לא רואים את זה ככה," היא רטנה.

רגע אחד.

"את נתת לי, אני נתתי לך, הבאתי אותך לאורגזמה פעמיים. תגידי לי, קריסטי, באיזה מצב זה מעמיד אותנו לדעתך?" הוא שאל. "אני לא מתכוון להתנהג כמו שמוק, בייב. אני באמת רוצה לדעת, כדי שלא איאלץ להתמודד עם החרא הזה שוב." הוא נופף בזרועו בכיוונה. "זאת אומרת, ברור שאת לא רוצה שאני אחשוב שאת קלה להשגה, בזמן שאני קל להשגה לא פחות ממך. אז אישה יכולה להשכיב גבר בקלות, אבל כשגבר משכיב אישה, יש מאחורי זה איזו הבטחה נסתרת?"

לא הייתה לה תשובה לשאלתו, והיא ביטאה זאת במילים, "לך תזדיין."

"נהדר," הוא רטן, בעודו מתכופף להרים את גרביו.

לעזאזל, הוא בהחלט ידע לבחור אותן.

בדיוק כמו אבא שלו.

הוא הסתובב בגבו אליה, התיישב על המיטה וגרב את גרביו.

"אתה יודע, אולי חשבתי שמתחיל בינינו משהו," היא דיברה לגב שלו.

הוא הסתובב להביט בה. "ואולי באמת היה מתחיל בינינו משהו, אם לא היית קוראת לי שמוק."

היא נופפה בידיה. "אז הגענו למצב הזה כי קראתי לך שמוק, ולא כי סילקת אותי מהמיטה שלך?"

הוא נעמד והסתובב אליה. "לא, זה מפני שאני באמת התנהגתי כמו שמוק ודיברתי בטלפון בזמן שישנת כי, תביני קריסטי, אני גר לבד, אני לא רגיל לישון במיטה עם אישה. במיוחד בהתחשב בכך

שהאישה הזאת היא את, מאחר שהכרנו רק הלילה, ככה שלא חשבת על זה, והייתי צריך לעשות את זה, כי זה היה מהלך גרוע מצידי. אבל זה לא שהתעוררת ואמרת, 'מי זה היה, בייבי?' ואז אמרת 'כמה מתוק שהתקשרת לאימא שלך בשביל לשתף אותה בהישג שלך, אבל בפעם הבאה, אפשר שלא תעשה את זה במיטה בזמן שאני ישנה? אני מתעוררת בקלות'. במקום זאת, את עושה לי סרטים כאילו התקשרתי לאיזו אישה אחרת בזמן שאני נמצא איתך במיטה, בגלל זה הגענו למצב הזה."

"תודה על השיעור בנימוסים, טובי. בפעם הבאה שבחור מתנהג כמו שמוק, אהיה עדינה ומנומסת, במקום פשוט לומר לו שהוא מתנהג כמו שמוק."

"מה שאני אומר, קריסטי, זה שיכול להיות שגבר לא יודע שהוא מתנהג כמו שמוק, או שאת חושבת שהוא מתנהג כמו שמוק, ככה שאולי אם תציני את זה בפניו ברוגע, הוא ילמד איך להתנהג איתך ולא יחזור על טעותו."

היא לא אמרה עוד דבר.

ואז פתחה את פיה כדי לומר בזעף, "אתקשר לחברה שתבוא לאסוף אותי."

"לוקח אותך הביתה," הוא רטן, ואז הסתובב לשבת על המיטה והחל לנעול את מגפיו.

"אל תעשה לי טובות."

"לעזאזל, הוא אמר בזעף ונעל את מגפיו.

כשנעמד, ראה שהיא כבר לבושה.

הוא גם ראה את הבעת פניה, והבין שמצב רוחה השתנה.

"אתה יודע, אם אתה רוצה שלא אעשה לך חיים קשים כי התנהגת כמו שמוק, אולי כדאי שגם אתה תישם את זה כלפיי. זאת אומרת, בכל זאת רק התעוררתי, טובי."

כן.

אחרי עשר דקות.

אלוהים אדירים.

היא נתנה לו, הוא החזיר לה.

"ואז קראת לי שמוק ועשית לי סרטים על זה שירדתי לך ואחר כך סילקתי אותך מהמיטה שלי. הייתי מספק לך הסבר מפורט, אבל זה פשוט קרה, ואת היית שם. את חושבת שכשאין לנו בכלל בסיס משותף, חוץ מכמה אורגזמות, ואחרי כל הדיבורים המכוערים האלה, נוכל עדיין לשקם משהו שבכלל לא היה שם מלכתחילה?"

"כנראה שלא," היא מלמלה.

בטוח שלא.

הוא פנה לדלת חדר השינה.

הוא כבר הגיע אליה בזמן שקראה אליו, "אתה יודע..."

טובי הסתובב וראה שהיא עדיין עומדת ליד המיטה, שלא זוה ממקומה כלל, רק הסתובבה להביט בו כשעמד ליד הדלת.

"... אני מבינה," היא השלימה את המשפט.

הוא כבש אנחה ושאל, "מה את מבינה?"

"אתה רוצה את הבחורות המתוקות. כל הגברים רוצים את הבחורות המתוקות שמתנהגות אליהם בהבנה, גם בזמן שהם מתנהגים כמו שמוקים, ושלא מציינות בפניהם שהן נתנו להם לרדת להן, שלא לדבר על לזיין אותן, פעמיים, וזה אומר שהיה חיבור. אתה לא יכול להתמודד עם זה שזה אמיתי. אומרים שבחורות רוצות אגדה. אבל בחורים רוצים את האגדה עוד יותר, ויש להם כוח, הבחורות צריכות להיכנס לפנטזיה הזאת בשביל לתפוס בחורים."

"לא, קריסטן, זה לא עובד ככה," הוא השיב. "זה אולי נכון לגבי

חלק מהגברים, אבל לא לגביי."

"ואתה לא מסיע אותי הביתה עכשיו כי לא התנהגתי כמו שרצית?"

"כן, אני מסיע אותך הביתה עכשיו כי לא התנהגת כפי שאולי

הייתי רוצה שתתנהגי. אבל זה הקטע, בייב. את מקימה מהומה, לא נרגעת ומנסה להתמודד עם הסיטואציה. אם אסבול את זה עכשיו, לא רק שאצטרך לסבול את זה בהמשך, אצטרך לסבול את זה גם בזמן שתתנהגי ככה עם הילדים שלנו, אם היינו מגיעים יחד רחוק כל כך."

ראשה נרעד ועיניה נפערו.

אבל טובי המשיך לדבר.

"וזה לא בסדר. האמת היא שאני לא רוצה בחורה מתוקה. אני רוצה בחורה שתתייחס אליי כמו שאני מתייחס אליה, שתעמוד על שלה, שתעמוד לצדי ושעמוד לצידם של הילדים שנעשה יחד. וכשהמצב משתבש, ואני מודה שהתנהגתי כמו שמוק, אני ממש לא רוצה שהיא תסתום את הפה שלה ותסרב להודות שהתנהגה כמו כלבה, רק כדי שנוכל להמשיך מאותה הנקודה. זה מה שאני לא רוצה, קריסטי."

"אוקיי, התנהגתי כמו כלבה," היא הודתה.

"ומה אני אמור לעשות עם זה?" הוא שאל.

היא שוב הרימה את ידיה באוויר. "הרגע אמרת לי להודות."

עכשיו הוא הסתקן.

"למה את נלחמת על זה?"

"מה נראה לך?" היא שאלה. "אתה חתיך בקטע אחר, חיה מטורפת במיטה."

הוא הניד בראשו.

"נו, באמת," היא אמרה בקול מתנגן. "אל תעמיד פנים כאילו אני פה לא בגלל המראה שלי או מפני שרצית להיכנס לי לתחתונים, שבעצם הזמנת אותי הנה כי אהבת את החיוך שלי, או איזה שיט אחר בי, וכי הצחקתי אותך."

באותו הרגע הוא הבין שהיא לא הצחיקה אותו.

עם המראה שלה, התחת שלה, הרגליים שלה וההתנהגות שלה, הוא התקשה לשלוט בזקפה שלו.

זאת הייתה הסיבה שהיא הייתה שם.

ועכשיו טובי התחיל להבין איפה טעה, עוד מהחברה הראשונה שלו, זו שהציע לה 'לצאת איתו', ועד לאישה שעומדת מולו כרגע.

היא לא סיימה לדבר.

"גברים שנראים כמוך לא הולכים על איזו כלבה שמנה שמבשלת טוב וסוגדת לאדמה עליה הם דורכים. גברים שנראים כמוך הולכים על בחורות שנראות כמוהם, שנראות מהמם, ועדיין סוגדות לאדמה עליה הם דורכים."

"כן, אני לגמרי רוצה שהאישה שלי תסגוד לאדמה עליה אני דורך," הוא אמר לה.

”רואה,“ היא השיבה.

”והיא תעשה את זה כי אני אהיה מוכן למות למענה.“

קריסטי שוב השתתקה, פוערת את עיניה.

”והיא חייבת להרגיש אליי את אותו הלהט, בייב,“ הוא אמר לה. “וכן, היא כנראה תהיה שווה בטירוף, כי אני רוצה להרגיש את הלהט הזה בזמן שאני יורד לה. אבל זה,“ הוא החווה בהינדר ראש על החדר, “סתם עושה לי כאב ראש.“

קולה היה רפה בזמן שאמרה, “שמעתי אותך אומר לאימא שלך שאתה עובר לגור בנאשוויל, ושזה לא יהיה טוב להכיר עכשיו אישה ולגרור אותה לשם.“

האמת יוצאת לאור.

למה היא לא התחילה עם זה?

למה להמטיר עליו את כל השיט הזה, בזמן שברור שהיא בקטע שלו יותר משידע, שרצתה שגם הוא יהיה בקטע שלה? “סתם דיברתי שטויות, אבל לא אכפת לי לעבור לנאשוויל. זאת לא הנקודה. אין לך שמץ של מושג מה מערכת היחסים שלי עם מרגו או מה התוכניות שלי לעתיד – לא לעתיד הקרוב ולא לעתיד הרחוק. אבל רק שתדעי, שאם אהיה מוכן למות למען אישה, קריסטי, כשאפגוש אותה, מוכן מאליי שאהיה מוכן להישאר בסביבה. ואם ארגיש שאני חייב לעוף, אהיה מוכן להשקיע מאמצים ולנסות לשכנע אותה להצטרף אליי,“ הוא הסביר את מה שבעיניו לא היה כלל צורך להסביר.

”ומן הסתם אני לא הבחורה הזאת.“

היא יצאה מדעתה?

טובי לא התכוון להגיב על דבריה.

היא קראה את שתיקתו במדויק.

”טוב. נהדר. גם ככה כבר אין לי שום חשק להמשיך לבלות

בחברתך. אז אתקשר להזמין מונית,“ היא התפרצה.

”אולי זה באמת רעיון טוב.“

היא פסעה לעברו, תוך כדי שהיא מנענעת את מותניה בהפגנתיות

כזאת, עד שחשש שתיכשל בצעדיה.

”בהצלחה במציאת הבחורה הדמיונית שלך,“ אמרה במרירות.
”תודה,“ הוא מלמל, וזו מדרכה.
הוא הניח לה לחלוף על פניו, עוקב אחריה במבטו.
הוא לא נעל את דלת הכניסה לאחד שטרקה אותה מאחוריה.
אבל הוא כן צפה מבעד לחלון, ראה אותה שולפת את הטלפון
שלה מהתיק, מרכינה אליו את מבטה.
והוא המשיך לצפות בה בזמן שעמדה שם וחיכתה עד שמונית
הגיעה לאסוף אותה.
הוא לא יצא החוצה ללוות אותה למונית ולשלם על הנסיעה,
כשהיא הסתובבה אליו זוקפת אצבע משולשת דרך החלון, תוך כדי
ששפתיה הוגות, ללא קול, לך תזדיין, חתיכת שמוק.
טובי נאנח שוב בכבדות.
כן, הוא בהחלט יודע לבחור אותן.
הוא המשיך להתבונן מבעד לחלון עד שהיא נכנסה לתוך המונית
ונסעה משם.
היא תגיע הביתה בבטחה.
טובי הפסיק לצפות דרך החלון וניגש לנעול את הדלת.
הוא חזר לאחד השינה שלו וחשב לעצמו שמעכשיו יצא לדייטים
אך ורק עם יד ימין שלו, לפחות בעתיד הנראה לעין.
אחרי שהוא התפשט ונכנס מתחת לשמיכות, כבר כמעט לא נותר
ממחשבותיו כל זכר לקריסטי.
כל הנשים שהגיעו לפניה, שהתנהגו כמו כלבות או נדנדו לו ללא
הפסקה, שהחליטו שיתחתן איתן לפני שידע אפילו מה שמן האמצעי
או איך הן אוהבות לשתות את הקפה שלהן, לא היו אלא זיכרונות
עמומים.
טוביאס גאמבל היה נחוש בדעתו לא ללכת בדרכי אביו.
הוא לא התכוון לבחור באישה לא מתאימה ולצאת מזה שבור
בצורה ששום אישה – או ילד, גם לא מדמו – יוכלו לתקן.
האישה שיבחר תהיה מדויקת בשבילו.
היא תאהב את הילדים שלהם יותר מכל דבר אחר בעולם.
היא תסגור לאדמה עליה הוא דורך.

והיא תהיה כל כך מדהימה, הוא יהיה מוכן למות למענה בלי לחשוב פעמיים.
 אז כן, קריסטי הייתה רק זיכרון.
 ולטובי לא הייתה כל בעיה לשקוע שוב בשינה עמוקה.

ארבע שנים לאחר מכן...

טובי עצר ליד הבית בשברולט האדומה והישנה שלו, עם הפאנלים הכסופים.
 הבית היה חמוד בטירוף, לגמרי מקום מתאים לאישה החדשה שאחיו יוצא איתה אחרי ששאנדרה גמרה לרסק אותו.
 אבל לטובי לא היה אכפת מהבית.
 לטובי גם לא היה אכפת מהעובדה שזאת הייתה הפעם הראשונה שיתראה עם אחיו מזה חודשים רבים, עברו חודשים מאז ביקורו האחרון במאטלוק.
 הוא התעלם מכל זה, כיוון שהיה ברור שדרמה התחוללה ליד אותו בית חמוד בטירוף.
 דרמה שבה היה מעורב ג'וני.
 ג'וני ואיזשהו בחור במראה זרוק, איזשהו בחור שחור עצום ושתיים מהנשים היפות ביותר שטובי ראה בחייו.
 כן, אחת מהנשים ההן הייתה הבחורה החדשה של ג'וני.
 וזה היה די הגיוני.
 בית חמוד בטירוף.
 נשים יפות בקטע אחר.
 טובי יצא מהטנדר, ולפני שהתחיל להתקדם אליהם באיטיות, ראה שג'וני מטה אליו את ראשו בחטף.
 הבחור הזרוק דיבר.
 "את יודעת שניסיתי למצוא עבודה, " ציין הבחור.
 "אני לא בטוחה איך תמצא עבודה אם אתה רובץ על הספה עם

שישיית בירות, או דופק איזו בחורה במיטה שלי, " השיבה האישה הבלונדינית (או אחת מהשתיים) עם כל השיער, התחת המדהים, הרגליים הארוכות והגישה.

טוב.

כנראה שזאת לא הבחורה של ג'וני.

אף שהיא היפה מהשתיים.

אלוהים אדירים.

טובי התקרב עוד, וראה שהיא פשוט מהממת.

"אדי, אל תפילי את החרא הזה עליי, השיב הבחור. "את לא נותנת לי כבר חודשים."

"כי אני עייפה, פרי, היא הטיחה בו בתגובה. "אני מותשת. אני אם יחידנית לתינוק עם אביו הבטלן שגר איתי." נפלא.

פאקינג נפלא.

הבחור הזרוק היה הבחור שלה.

"אני אוהב את הילד שלי, הטיח בה הברנש הזה, פרי.

"הוא צעצוע, בדיוק כמו שאני הייתי, לפני שהחיים הפכו למעמסה וכבר לא הייתי נוצצת וחדשה. פשוט זרקת אותי הצידה וחיפשת צעצוע חדש, ואני יודעת שתעשה בדיוק אותו דבר עם ברוקלין, ברגע שכבר לא יהיה כיף איתו, השיבה הבחורה המהממת שקראו לה אדי. טובי ראה שג'וני מסב את ראשו ומתבונן בו מתקרב.

טובי הביט באחיו בגבות מורמות.

ג'וני שוב החווה אליו בראשו בחטף, ואז הביט שוב באדי.

"זה לא נכון, בייבי, פרי ניסה להפציר בה כעת. "אני אוהב אותך. אני אוהב את ברוקלין. את יודעת את זה. פשוט היה לי קשה מאז שהלהקה התפרקה, ו –"

"אלוהים, תחסוך ממני, אמרה אדי בתקיפות. "אתה פשוט קלישאה מהלכת ואני פשוט מטומטמת שנפלתי בפח."

"היה לנו טוב, אנחנו פשוט צריכים לשחזר את זה, אמר פרי.

"לך היה טוב, הייתה לך מישהי ששילמה את החשבונות שלך ועשתה את כל העבודה השחורה הכרוכה בטיפול בכך שלך, ככה

שיהיה נינוח ונקי ושבע לפרקי הזמן הקצרים בהם התחשק לך לשחק איתו. לי לא היה טוב. ואפילו אחרי ששיתפתי אותך שבעה מיליון פעם בערך, עדיין לא קלטת שאולי כדאי שתרצה להעניק לאשתך ולבן שלך משהו טוב יותר. אני יודעת את זה כי כלום לא השתנה. אני יודעת את זה כי תפסתי אותך על חם, מזיין אישה אחרת."

הוא הבין מה מתרחש לנגד עיניו.

לאישה היפהפייה הזאת היה תינוק עם האידיוט הזה.

הם היו נשואים.

והזין הזה בגד בה.

היא תפסה אותו על חם.

לעזאזל.

"בקרוב אמצא להקה חדשה, ואז –" השמוק החל לומר.

"אל תנסה להאכיל אותי שוב בשטויות האלה, פרי. האמנתי לזה

לפני שנתיים. אתה באמת חושב שאאמין לזה עכשיו?"

"אה, הבנתי," אמר פרי בזעף, כבר לא מתאמץ. הוא היה שוב

עצבני. "אז את החלטת שזה נגמר בינינו, כדי שאת תוכלי לקחת

לעצמך את תכולת הדירה ואת הכסף בחשבון הבנק ולהתחפף?"

"בגדת בי, וזה נגמר בינינו, אז עזבתי, פרי. לקחתי את מה ששייך

לי. השארתי את מה ששייך לך. מה ששייך לי כולל גם את מה שיש

בחשבונות הבנק, מאחר שהרווחתי את כל מה שיש בהם," אדי הסבירה.

טובי לא היה מסוגל להאמין שהטמבל הזה בגד בה.

אלוהים אדירים.

הבחור הזה היה עיוור?

"כשחזרתי הביתה אחרי שהסתלקת, לא נשאר שם כלום חוץ

מהבגדים שלי," השיב הטמבל.

"זה מה שהבאת לנישואים האלה, זה כל מה שתרמת לנישואים

האלה, ולכן זה כל מה שיוצא לך מהם."

"לקח לי שבוע להגיע הנה, הייתי צריך לגייס כסף לדלק, כי לקחת

את כל הכסף וביטלת את כרטיסי האשראי שלנו," התלונן פרי.

"כרטיסי האשראי שלי," היא הטיחה בו בתגובה. "השם שלך היה

כתוב עליהם. אני זו ששילמה."

וואו, הבחורה הזאת ממש לא פראיירית.
והיא מעמידה את הבחור הזה במקום שלו.
זה היה יכול להיות ממש מגניב, לולא כל הדברים המבאסים
שהובילו לרגע הזה.

פרי שלח את ידו אל מצחו כחטף והטיח בו את אצבעותיו, ואז ידו
התעופפה בפראות, וטובי התכונן להסתער, כי אם הבחור הזה טיפש
מספיק כדי לבגוד באשתו היפהפייה והלא פראיירית, הוא כנראה
גם טיפש מספיק כדי לעשות לה משהו מטומטם עוד יותר, כשהיא
מוקפת בשלושה גברים.

הטמבל הגיב בזעם ואמר, "אתם לא קולטים עד כמה זה דפוק
שאיזו כלבה מנקה את כל תכולת הדירה, לוקחת לגבר את הילד שלו
ומתחפפת בלי להשאיר אפילו פתק מזוין?"
טובי מצא את עצמו מחניק נהמה בתגובה לכך שהבחור הזרוק
קרא לה כלבה.

"היית בתוכה," לחשה אדי.

בתגובה לדבריה, ואולי בגלל האופן בו נאמרו, טובי מיקד בה את
תשומת ליבו, וכאילו לגופו היה רצון משל עצמו, הוא החל להתקרב
אליה.

"בייבי, אפשר בבקשה שנדבר על זה בלי קהל?" התחנן פרי.
"היא הסתכלה עליי. אתה הסתכלת עליי. אתה הסתכלת לי
בעיניים בזמן שהיית מחובר לאישה אחרת," אמרה אדי, קולה רווי
כאב.

"ניסיתי להשיג אותך."

"עם זין רטוב מאישה אחרת."

הטמבל השתתק.

טובי עדיין לא הביט בו.

תשומת ליבו הייתה נעוצה בה.

איך ייתכן שהיא יפה יותר כשהיא חושפת את כאבה?

"זה מה שעומד לקרות," היא אמרה ברכות. "אני עוברת לפה.
מצאתי עבודה במכולת. אני מתחילה ביום שני. כבר דיברתי עם
עורכת דין. היא כבר החלה בהליך הגירושים. שיהיה לך ברור, אתה

תשלם מזונות. אתה תדאג לצרכים הכספיים של הילד שנהנית מאוד מהחלק שלך ביצירתו. עוד נראה איזה חלק תמלא בחיים שלו, אבל זה תלוי בי. הוא יהיה פה, איתי ועם איזי. ואתה תהיה שם, עם ההבטחות שהפרת ועם החלומות המגוחכים שלך."

"החלומות שלי לא מגוחכים," הוא אמר בזעף. ניכר שהוא נעלב דווקא מזה, ולא מכל העלבונו שהטיחה בו על היותו בן זוג גרוע, בוגד ואבא מחורבן.

טמבל אנוכי שכמותו.

"אתה רוצה להיות סולן של להקת רוקנ'רול, ולא, זה לא מגוחך. מה שמגוחך זה שאתה חושב שזה יקרה בזמן שאתה רובץ על הספה, שותה בירה," אמרה לו אדי.

"את לא תיקחי ממני את הבן שלי," הוא איים.

"מאוחר מדי, כבר עשיתי את זה, אבל רק שתדע, פרי, הוא מעולם לא היה באמת שלך, מעולם לא הצהרת שאתה אבא שלו."

"אנחנו עוד נראה איך זה יתפתח," הוא אמר בכזו.

בריוק אז טובי נדרך, כשאדי פלשה למרחב שלו.

"אני יודעת איך זה יתפתח, אז תקשיב לי טוב," היא רשפה. "אני אעבוד עד שאפול מהרגליים בשביל להילחם על מה שנכון לכן שלי. אמכור את גופי אם זה מה שיידרש, לא רק כדי לתת לו את מה שהוא צריך, אלא גם קצת ממה שהוא רוצה. אקיז את טיפת דמי האחרונה לפני שאתן לך לדפוק לו את החיים. אתה מכיר אותי, פרי," היא אמרה. "אתה יודע מאיזה חומר קורצתי. אתה יודע שכל מילה שלי אמת. אתה יודע שאין לך מה שצריך בשביל להילחם בקרב הזה. אעשה הכול כדי לנצח אותך, כדי להעניק לכן שלי את מה שמגיע לו. למדתי את זה מאימא שלי, מדי יום ביומו, ככה שאני יודעת איך עושים את זה. אקח את זה אפילו בכוח, אם תכריח אותי, ואמות בידיעה שנתתי לילד שלי הזדמנות לחיים מאושרים."

טובי הרגיש רגש שלא הרגיש מזה שנים מזדחל לכטנו, בזמן שבהה בה כשדיברה.

אבל גם כשהרגיש את התחושה הזאת בעבר, היא מעולם לא הכתה בו בעוצמה כזאת.

"בהחלט תצטרכי להילחם על זה," פרי הטיח בה.
"רק מפני שאתה נחוש ברעתך להוכיח איזה שמוק אתה, ותכריח אותי להילחם," השיבה.

האידיוט הזה נעץ מבט באשתו. ואז בבלונדינית השנייה, בג'וני ובכחור האפרו-אמריקאי, ואז הסתובב, מתמהמה בצעדיו בעת שהבחין בטובי. הוא התאושש במהרה והחל להתרחק משם במהירות.
"רק שתהיה בעניינים," אדי קראה בעקבותיו. "עורכת הדין שלי כבר קבעה לשבוע הבא שלוש פגישות לקבלת תצהירים בשבועה. והכלבה הזאת שזיינת כשהבן שלי היה בחדר הסמוך קיבלה הזמנה לבית הדין, היא אחת מהם."

היא אפילו לא הכירה אותו בשמו, אבל טובי כבר רצה לתת לה כיף-אגרוף על זה שהייתה כזאת קשוחה ומגניבה.
או לנשק אותה.

באותו רגע בזמן, האפשרות השנייה הייתה לגמרי לא הולמת.
אבל זה לא אומר שהוא לא רצה לעשות את זה.
"תקפצי לי, אדי," צעק פרי, לא מאט את צעדיו.
"הימים שקפצתי עליך, בייבי, כבר לא יחזרו," היא השיבה בקול איטי ומתמשך.

רק אז טובי הסיר ממנה את מבטו, עובר להתבונן באדם שקיווה שבקרוב יהפוך לגרוש שלה באופן רשמי נכנס לרכבו בזעם, מתניע בקול שאגה ואז נוסע לאחור, מאיץ ומתרחק מהמקום אפוף עננה של חציץ ואבק.

טובי הסתובב בחזרה לעברה כאשר הבלונדינית השנייה פנתה אליה ואמרה ברוך, "אדי –"

אבל אדי הסתובבה, פתחה בריצה ונעלמה מאחורי הבית.
האישה השנייה דלקה בעקבותיה.
טובי חש במבטו של אחיו והתיק את עיניו מהמקום שממנו נעלמה האישה, נאבק בדחף לרוץ בעקבותיהן, והביט בג'וני.
"ברוך שובך הביתה, אח," אמר ג'וני.
אלוהים.

ג'וני.

רעד חלף בשפתיו של טובי.

"אני ג'וני," אמר ג'וני לבחור השחור.

רגע, מה?

הם לא הכירו זה את זה?

"צ'ארלי," השיב הבחור, והושיט את ידו לעבר ג'וני.

ג'וני לחץ את ידו, שחרר אותה ואמר, "זה אחי, טובי."

"טובי," אמר צ'ארלי, והושיט את ידו אל טובי.

"צ'ארלי," השיב טובי ואחז בידו.

כשהם סיימו ללחוץ ידיים, שלושת הגברים עמדו שם במהוסס, ואז, כשג'וני החל להתקדם אל מאחורי הבית, טובי וצ'ארלי הלכו בעקבותיו יחד עם ריינג'ר, כלבו של ג'וני.

אז השמועה שנפוצה בעיירה הייתה נכונה.

שאנדרה, האקסית הכלבה של ג'וני, זאת שהרסה אותו, חזרה למאטלוק, מפני שריינג'ר היה שם. הכלב שהוא נתן לה כדי שישמור עליה, לאחר שהיא בעטה לאחיו בשיניים (מה שקרה כחלקיק שנייה (הגזמה קלה) לאחר שאבא שלהם מת) והתחפפה.

אבל ריינג'ר היה כאן.

עם שתי בלונדיניות ובית חמוד בטירוף ודרמה מכוערת המתחוללת בחצר.

אלוהים.

אז ג'וני נקלע לדרמה הזאת, וממצב את עצמו כך שיצא גיבור, ולטובי היה ברור לגמרי שג'וני יחכה בערך שעה שלמה לפני שיעשה זאת.

וכשטובי ניסה לעזור לאיזו בחורה שלאחיה היו כמה חובות רפואיים שהיא ניסתה לסגור בשבילו, היא החליטה שהוא האביר שלה על הסוס הלבן. אז היא שכרה איזשהו אולם לקבלת פנים, ולו בכלל לא הייתה כל כוונה לקנות לה טבעת. וכשהוא בישר לה את הבשורה הזאת, אף שעשה זאת בעדינות, היא התחרפנה כי איבדה את דמי הפיקדון והסתלקה עם הטנדר שלו.

ג'וני מצא את הבלונדיניות ההגונות שיעשו הכול כדי לדאוג לילדים שלהן.

טובי מצא את המטורללות.

טוב לדעת שכלום לא משתנה.

הם נכנסו מהכניסה האחורית ושמעו את אדי אומרת, "לא, איזו פשוט תשימי את רוטב הגבינה מתחת למדף העליון בתנור ובואי נתחיל במסיבה."

אבל עיניה ננעצו באחיו של טובי כשנכנס, ואחר כך הן נשלחו מאחוריו, אחרי שג'וני התרחק מהדלת, וטובי וצ'ארלי נדחסו יחד איתו למטבח הקטן.

היא החזיקה חזק תינוק חמוד ועמדה בפינת המטבח, כאילו שתי הנשים שהיו איתה שם כלאו אותה (הבלונדינית, אלייזה, מן הסתם, שכל העיירה דיברה עליה בתור הבחורה שהצליחה לתקן את ליבו השבור של ג'וני גאמבל) ואישה אפרו־אמריקאית, שככל הנראה הייתה קשורה לצ'ארלי.

אם כי מנקודת מבטו של טובי, היה נראה שהן דווקא נותנות לה מרחב.

ואז אדי אמרה, "נהדר. כאילו שזה לא היה מספיק גרוע שכל הדרמה הזאת התחוללה מול קלאבר חתיכינשטיין, היא החוותה אל צ'ארלי בהינף יד, "ומאגנוס חתיכינשטיין", היא החוותה אל ג'וני בראשה, "עכשיו גם טאלון חתיכינשטיין הגיע ליהנות מההצגה." כל הדרמה הזאת שהתחוללה עכשיו עם השמוק ההוא בחוץ, והיא פשוט מתלווצצת בלי לרפוק חשבון.

פאק.

פאק.

שוב טובי לא הצליח להוריד ממנה את מבטו. "אולי כדאי שנעלה ונדבר, מתוקה שלי," אמרה הבחורה האפרו־אמריקאית ברוך.

"על מה?" שאלה אדי. "על זה שעל אף שג'וני מכיר את ברוקלין בקושי שבוע, הוא כבר הספיק להחליף לו יותר חיתולים מאבא שלו, שמכיר אותו שבעה חודשים?"

כן.

זה היה ג'וני.

וממש הרגע הוא קלט שלילד שלה קוראים ברוקלין.
איזה שם אדיר.

"בובה, מה דעתך שניתן לג'וני ולצ'ארלי להשיגה על ברוקס,
ואנחנו הבנות ניקח בקבוק יין ו –?" אלייזה ניסתה.
"ראיתי את שניכם," אמרה אדי, קולה מחוספס, וטובי, שכבר היה
מודע לכל מה שקשור אליה, הפך מודע עוד יותר. "באורווה. ראיתי
את ג'וני עושה אותך כשהיית צמודה לקיר."
ובכן, לעזאזל.

את זה הוא בהחלט לא היה חייב לשמוע.
"אלוהים אדירים," מלמלה האישה האפרו־אמריקאית.
"לעזאזל," מלמל צ'ארלי.
"לעזאזל," מלמל טובי.

"הוא מעולם לא סיפק לי חוויה כזאת, כמו שחלקתם באותו
הרגע," אדי אמרה לאישה שהייתה בוודאי אחותה, הן היו דומות כמו
שתי טיפות מים. "יכולתי להתקרב אליכם, ואף אחד מכם לא היה
מבחין בי. לא הייתי קיימת, שום דבר לא היה קיים. מבחינתו רק את
היית קיימת, מבחינתך רק הוא היה קיים. הוא מעולם לא נתן לי את
זה, איזו. איך מעולם לא קלטתי את זה?"
הדברים האלה גרמו לטובי להסב את מבטו אל אחיו.
בתחושת הקלה.

שאנדרה פירקה אותו לגורמים.
עושה רושם שהשמועות שנפוצו בעיירה היו נכונות, שהאלייזה
הזאת הצליחה לתקן אותו.

אח שלו זכה להזדמנות הזאת. וטובי שמח בשבילו.
وهוא גם שמח מהמחשבה שהוא רוצה את זה גם לעצמו.
עיניו הוסטו בחזרה אל אדי בזמן שאלייזה לחשה, "אדי, מתוקה."
"הוא נתן לי את זה." היא הצמידה את ברוקס לחיקה. "זה
הדבר היחיד שנתן לי, אי פעם. אבל הוא נתן לי את זה בזמן שחווה
אורגזמה, ואין לי ספק שבאותו רגע זה היה הדבר היחיד שהעסיק
אותו."

"אדי, בבקשה, מתוקה, בואי נעלה למעלה," אחותה הפצירה בה.

אדי זקפה את ראשה כמו סוסת פרא עקשנית, וזה לגמרי לא היה בסדר מצידו לחשוב את זה באותו רגע, אבל זה לא שינה את העובדה שהתנועה הזאת הייתה לוחטת בעיניו, ואז היא התפרצה ואמרה, "לא. יש פה מסיבה. אנחנו עורכים מסיבה." היא חלפה בסערה על פני אחותה ועל פני ג'וני, ושעטה לעבר הדלת שמולה עמד טובי.

כן.

מרהיבה ביופייה.

אבל בעודה מחזיקה את התינוק הזה ועושה כמיטב יכולתה לא להתפרק...

היא הייתה היצור הכי יפה שהוא ראה מימיו.

"תסתלק לי מהפנים, טאלון," היא פקדה.

"קוראים לי טובי," הוא השיב בעדינות, ונותר עומד במקומו.

ראשה הוסט לאחור ועיניה הכחולות והמיוסרות ננעצו בעיניו.

אלוהים אדירים, כן.

מרהיבה ביופייה.

"אתה אח שלו, אה?" היא שאלה.

"כן, יקירתי," הוא השיב.

"ברור. אתה מושלם, ככה שזה ברור. אתה גם בטח תפוס, נכון?"

אם הוא היה תפוס – והוא לא היה תפוס – הוא היה דואג לשנות

זאת תוך פחות מחצי שעה.

למרבה המזל, הוא לא היה תפוס.

"אני –" הוא רצה לומר לה את זה.

"לא בשבילי," היא קטעה אותו. "גבר כמוך. גבר כמו ג'וני. גבר

כמו צ'ארלי. לא בשבילי."

טוב.

היא ניסתה לשמור על קור רוח.

אבל הוא הרגיש שהיא עומדת להתפרק.

"מתוקה," לחש טובי. "מה את אומרת ש –?"

היא פרעה את שערה והביטה באחותה מעבר לכתפה. "עשיתי את

זה, איזו. עשיתי את זה. את מה שנשבעתי שלעולם לא אעשה. לא

כדיוק אותו דבר, גרסה שלו. מצאתי את אבא. מצאתי גבר שלא היה מסוגל לעשות כלום, חוץ מלשבור לי את הלב."

ואז עווית חלפה בפניה והיא קרסה.

"טוב," נהם ג'וני בעודו נחפז לעברה.

אבל טובי כבר הספיק להקדים אותו.

הוא אחז בזרועותיה, צונח לרצפה יחד איתה. ישבנה של אדי פגע בפנים הירך של טובי, הרגל שלו הייתה בזווית לא טובה, וזאת לא הייתה תחושה נעימה במיוחד.

הוא העווה את פניו, אך התעלם מהתחושה, ואז עטף אותה בזרועותיו והצמיד אותה ואת הילד שלה לחזה שלו.

היא הצמידה את פניה לצווארו והתייפחה.

כל מה שהצליח לחשוב עליו היה שהיא הרגישה לו נעים, במיוחד מגע שערה בעורו, פאקינג רך כל כך.

חוץ מזה, היא גם הדיפה ריח נפלא.

התינוק שלה התחיל להתנועע בעצבנות.

טוב.

הגיע הזמן לקחת אותה לחוף מבטחים.

טובי נשא את מבטו אל אחותה. "איפה את רוצה אותה, בייבי?"

"חדר השינה שלי," היא לחשה. "למעלה. אני אראה לך את הדרך."

טובי הנהן, מחליף את כף רגלו מתחת לגופו, מערסל את אדי ואת

ברוקס בזרועותיו, והולך בעקבות האחות בעודה מאיצה את צעדיה במסדרון.

הוא נשא אותם במעלה המדרגות בזמן שאדי התייפחה על צווארו.

והוא נשא אותה לאורך המסדרון ואל תוך חדר השינה, שם הוא

הניח אותה על המיטה בזמן שהיא המשיכה להתייפח על צווארו.

אלייזה נחפזה אליה ברגע שהייתה על המיטה, אז טובי מיהר לזוז

צעד לאחור.

וצעד נוסף.

ואז הוא עצר והתבונן.

אלייזה הרגיעה את אדי, ובזמן שראשיהן של האחיות היו קרובים

כל כך, טובי חשב שייכתן שגבר אחר לא היה מצליח להבדיל ביניהן.

אבל הוא הצליח להבדיל ביניהן.

כבר עכשיו.

מפני שאלוהים שבשמייס, פאק... לכל הרוחות...

הוא התאהב.

הוא התאהב בפלפלית עם תינוק ובעל שמוק ובוגדני שניסתה

להפוך לבעלה לשעבר...

פלפלית שהיא במקרה גם האחות של הבחורה החדשה של אחיו.

טובי ידע שאסור לו להרוס את זה.

ג'וני, שלקח הפסקה מהחיים אחרי שאהובתו תלשה את ליבו

מחזהו, הצליח לקום מהקרשים. נרפא. המשיך בחייו לצד אישה יפה

עם בית חמוד בטירוף שברור שאהבה את אחותה, ושלאחיו היה איתה

חיבור כה עמוק, עד כדי כך שמישהו ראה אותו בזמן שהוא זיין את

הבחורה שלו והוא בכלל לא שם לב.

אז כן.

לטובי בהחלט היה אסור להרוס את זה.

ושוב כן.

במילים פשוטות...

פאק.

ובמחשבה הזו, בניגוד לרצונו, טובי יצא מהחדר.

פרק 1

שלג באור הלבנה

אדי

כעבור שבעה חודשים...

ברוקלין ואני נסענו אל הבית בחשכה. אבל אפילו בחשכה, עדיין יכולתי לראות שמישהו הגיע לכאן אחרי השלג הקל שירד אחר הצהריים, כדי לנקות אותו מהמדרגות. הוא לא הצטבר אפילו לגובה סנטימטר וחצי. אבל בזמן שעבדתי בחנות וברוקס היה במעון, ג'וני, דייב או טובי הגיעו לפה כדי לוודא שאוכל לעשות את הדרך מהמכונית לדלת בלי שום תאונה, אף שבהתחשב בשלג המועט שירד, לא היה שום סיכוי ממשי שזה יקרה.

הנדתי בראשי בעודי מחנה את הפורד פוקס הצהובה והקטנה שלי, ואז כיביתי את המנוע ואמרתי לבני בן השנה וחודש, "עושה רושם שאנחנו לא צריכים להתמודד עם שכבה דיקה של פתיתי שלג. כנראה שהרפתקת הערב שלנו נחסכה מאיתנו."

"מאמה, דאדה, דודו, באבה" השיב ברוקס, בעודו מטיח את כפות ידיו ורגליו השמנמנות במושב הרכב.

זה היה החלק האהוב עליו ביותר ביום, לחזור הביתה לדאפר דן, כלב הרידג'בק המעורב ושמוט האוזניים הטובי הציל ונתן לנו לפני כמה חודשים.

הייתי אישה שנוהגת לשים בצד הרבה מהמחשבות שחלפו בראשי לאורך היום, להתייחס אליהן במועד מאוחר יותר, וזה קרה מפני שזו

הייתי אני, וזה קורה עכשיו יותר מפני שאני אם יחידנית לתינוק מתוק
בן שנה וחודש ויש לי אינספור דברים לחשוב עליהם.
אף שהייתי אישה שהוציאה את המחשבות האלה מראשה והתייחסה
אליהן במועד מאוחר יותר.

אבל טוביאס גאמבל היה מחשבה ששמתי בצד בצורה שלא אפשרה
לי לטפל בה במועד מאוחר יותר.
הוא היה אחיו של הארוס של אחותי.
הוא הפך לידיד שלי.

כיאה לדרכם של גברים למשפחת גאמבל, ולדרכם של כמעט כל
שאר האנשים במאטלוק, קנטאקי, בייחוד אחרי מה שקרה עם ברוקס,
הוא הרגיש שחובתו להשגיח עליי.

ומאחר שבחודש אוגוסט הבא אחותי ואחיו יתחתנו, מבחינת
האחים גאמבל הייתי פשוט חלק מעסקת החבילה.
כן.

זאת אומרת לא.
הייתי חייבת לא לחשוב יותר על טובי.
להדחיק אותו אל נבכי מוחי.
עשיתי את זה, יצאתי מהמכוננית והתחלתי בשגרת החזרה הביתה.
הוצאתי את הבן שלי מכיסא הבטיחות שבאחורי הרכב ונכנסנו
הביתה.

הוצאתי את דאפר דן החוצה אחרי שליטפתי אותו ואפשרתי
לברוקלין לצווח לעברו בעליזות.

כיוונתי את התרמוסטט והעליתי את הטמפרטורה מארבע-עשרה
מעלות שהיה מכוון אליו לאורך היום כדי לחסוך בהוצאות חשמל
לעשרים ואחת מעלות (הטמפרטורה שבחרתי כי חשבתי שזה מצחיק,
אבל גם כי היא עדיין לא תקפיץ את חשבון החשמל שלי) ככה שהילד
שלי ואני לא נקפא.

הנחתי את ברוקס בעריסה שלו ואת תיק היד שלי בצד כדי שאוכל
לצאת החוצה ולהביא את חמש שקיות המצרכים שהבאתי מהעבודה
לפני שאספתי את הילד שלי.

הכנסתי את שקיות המצרכים הביתה, הכנסתי למקפא את

המצרכים הקפואים, וניגשתי אל דלת הכניסה, אל תיבת הדואר של איזי המעוטרת במדבקות של יונקי דבש ופרחים, להביא את הדואר. הודיתי לעיירת מאטלוק על שירותי הדואר שלה, שאפילו מחוץ לעיר, עובדי הדואר נוסעים עד הבית שלכם, עולים במדרגות למרפסת ומוסרים לכם את הדואר, ככה שאפילו לא הייתי צריכה ללכת את שלושים המטרים לאורך הכביש כדי להביא את הדואר שלי בזמן שהילד שלי נמצא לברו בעריסה שלו, או לגרור אותו איתי החוצה בקור. קראתי לדאפר דן שנחפז פנימה להיות עם בני משפחתו לאחר שעשה את ענייניו ובחן את שכבת השלג הדקיקה...

סגרת את הדלת, נעלתי אותה, זרקתי את הדואר על הספסל הקטן בצד המסדרון, זה עם המושב המרופד בפסים כחולים ולבנים, פשטתי את המעיל ואת הכובע שלי, תליתי את המעיל על אחד מהווים ותחבתי את הכובע שלי אל אחד מהתאים במדף מעליו.

פינקתי את דאפר דן בסדרת ליטופים מושקעת שכל כולה אמרה 'היי ילד, התגעגעתי אליך'.

נכנסתי לסלון ופשטתי מהילד שלי את המעיל, הכובע והכפפות שלו, כדי שלא יתחיל להתבשל עכשיו, אחרי שהבית התחיל להתחמם. הנחתי בצד את החפצים של ברוקס ואז לקחתי אותו איתי למטבח והושבתי אותו בכיסא התינוק שלו, עם שפע של צעצועים, כדי שיוכל לבחור מה להטיח במגש ומה להשליך אל הרצפה.

נתתי לדאפר דן את ארוחת הערב שלו והחלפתי לו את המים.

הרמתי צעצועים מהרצפה והחזרתי אותם לבן שלי.

סידרתי את המצרכים במקום.

שוב הרמתי צעצועים מהרצפה והחזרתי אותם לבן שלי.

הלבשתי את ברוקס בסינר, נתתי לו כמה קרקרים ואת ארוחת הערב שלו.

השגחתי עליו אוכל בזמן שהכנתי כריך לעצמי, אכלתי את הכריך המדובר ואז חזרתי למסדרון כדי להביא את הדואר, פתחתי את הדואר ואז הנחתי אותו בצד והחלטתי להרחיק ממחשבותיי את כל החשבונות שעליי לשלם עד שאהיה מוכנה להתמודד איתם.

ניקיתי את הפנים ואת הידיים של הילד שלי, וגם את מגש האוכל

של הכיסא, הורדתי ממנו את הסינר, הוצאתי אותו מהכיסא והנחתתי אותו על הרצפה כדי שהוא יוכל להתנייד ממקום למקום, דאפר דן השגיח עליו בזמן שלקחתי את הסינר לחדר הכביסה.

חזרתי למטבח כדי לנקות את שאריות הכריך שלי, בזמן שפקחתי עין על הבן שלי ועל הכלב שלי, כדי שלא יכניסו זה את זה לצרות, הם נוטים לעשות את זה.

התבוננתי מבעד לחלון שמעל לכיור במטבח, וראיתי ששוב החל לרדת שלג.

ואז סטיתי מהתוכניות שתוכננו לערב. מה שאומר שלא נתתי לילד שלי לבלות מעט זמן בחברת הכלב שלו, ולא הלכתי לחדר הכביסה כדי לקפל את הבגדים שהכנסתי למייבש באותו בוקר, ולהכניס בגדים מלוכלכים למכונת הכביסה כדי שיהיו מוכנים לקראת הערב, לפני שאעשה לתינוק שלי אמבטיה ואכין אותו לשינה.

במקום זאת, שוב לבשתי מעיל והלבשתי גם את בני במעיל, עטינו כפפות וחבשנו כובעים, ויצאנו החוצה, דאפר דן מפוז סביבנו. ואז עמדתי מול הבית, הצמדתי את בני לחזה שלי ועטפתי אותו בזרועותיי.

"שלג", אמרתי לו בזמן שפתייתי שלג עדינים נפלו מסביבנו. ברוקלין בהה בפניי, הניח יד על לחיי וצחקק. חייכתי אל גוש האושר היפהפה שלי, חיבקתי אותו בחוזקה והרמתי את ראשי לשמיים.

העננים הסתירו את הכוכבים ועמעמו את אור הירח, אבל מחזה פתייתי השלג הנופלים סביבנו בעדינות היה פשוט מדהים. הם נגעו במצחי, בלחיי, בסנטרי, הטביעו בהם חותם צונן להרף עין ונעלמו.

אלה היו החיים. אלה היו החוויות שלנו. אלה היו חוויותיי עם הבן שלי לפני שיתחיל לנהוג, לצאת לדייטים, ייסע לקולג' או יצא לחיים עצמאיים.

כל רגע היה סימן. סימן שהתפוגג ונעלם ברגע.

לכן כשירד שלג, במקום להמשיך לפעול על טייס אוטומטי ולהכין אותו לשינה, הייתי חייבת לקחת אותו החוצה, להצמיד אותו אליי בחוזקה, ואף שלעולם לא יזכור זאת, אני בהחלט אזכור. אנצור בליבי את הרגע בו עמדתי בחוץ, מחזיקה את התינוק שלי, ומסביבנו יורדים פתיתי שלג עדינים.

זה היה משהו שאימא שלי הייתה עושה.

זה היה משהו שאימא שלי עשתה.

אינספור פעמים היא הייתה יוצאת איתי ועם אלייזה בשלג, או בגשם, והיינו מקבלות בשמחה את מנחתו של האל, את מתנתו הפשוטות שכל כולן יופי צרוף, בדיוק כפי שנועדו להיות.

פערתי את פי.

ברוקס צחקק.

הרגשתי פתית שלג נמס על לשוני, ואחרי שלקחתי את המנחה שלי, סגרתי את פי והבטתי בילד שלי.

"מאמא, הוא אמר.

קיוויתי שלעולם לא אשכח את הרגע הזה.

ייחלתי לכך למן הפעם הראשונה שהוא קרא לי אימא.

הסימן הזה.

הילד שלי, בן השנה וחודש, קורא לי.

"כן, תינוקי, נכון שהשלג יפהפה?" ניתקתי ממנו את אחת מזרועותיי והצבעתי אל השמיים. "תראה, ברוקס. אין מחזה מרהיב כמו שלג באור הירח."

הוא לא הסתכל.

הוא הרכין את מבטו, הושיט את זרועותיו וקרא, "דאדה."

הוא רצה לשחק עם דאפר דן.

אוקיי.

אם זה מה שברוקלין רוצה, זה מה שהוא יקבל.

נכנסנו פנימה, פשטתי את המעיל שלו, הנחתי אותו על הרצפה בסלון, חזרתי למסדרון, פשטתי את המעיל שלי, נעלתי את הדלת וחזרתי לסלון כדי לבלות מספר דקות עם ילדי וכלבי, לפני שעת האמבטיה.

"נהיה שם, מה תרצי שנביא?" שאלה דיאנה.

זה היה שעה וחצי לאחר מכן.

ברוקלין ישן בעריסה שלו למעלה.

אני הייתי בחדר הכביסה הקטן למטה, מעבירה בגדים ממכונת הכביסה למייבש, בזמן שדאפר דן מתעסק בענייניו – כלומר, מנמנם על צידו בזמן שראשו מוסתר מתחת לדלת המייבש הפתוחה.

מאחר שהיה זה השבוע שלאחר חג ההודיה, שלחתי קודם לכן הודעה ל'צ'אט הקבוצתי בשם 'החשודים המיידים', והזמנתי את חברי הקבוצה לבוא אליי ביום ראשון, לעזור בקישוטים לקראת חג המולד. 'החשודים המיידים', דרך אגב, כוללים את אחותי אלייזה (או איזי), הבחור שלה ג'וני, החברים שלה שהיו גם החברים שלי, דיאנה ובעלה צ'ארלי, האנשים של ג'וני (הגבר והאישה שעזרו לגדל אותו ואת אחיו טובי, אחרי שאימא שלהם הסתלקה), מרגו ודייב... וטובי.

גם אם רציתי (ובאמת רציתי), לא יכולתי להניח לכבודי לסכל את הצעת העזרה של דיאנה, או את הצעות העזרה שהגיעו בהודעות ממרגו ואיזי.

לא יכולתי להפיק ארוחה מפוארת בשביל החבורה שלי אחרי שהזמנתי אותם אליי לפתוח את עונת החגים. לא היה לי כסף לזה.

גרתי בבית של איזי ושילמתי את המשכנתה שלה עכשיו כשהיא עברה לגור עם ג'וני בטחנה.

איזי הרוויחה הרבה יותר ממני, והייתה יכולה להרשות לעצמה לממן את המשכנתה הזאת. עליי היא הייתה עול.

לא חלקתי את זה עם אחותי.

קרוב לוודאי שזה לא היה נורא כל כך, לולא ההוצאה הגדולה על מעון היום של ברוקס. אבל במאטלוק היה רק מעון יום אחד. הוא היה נקי וכיפי ונעים, וצוות העובדים היה מדהים. הוא אהב את המקום הזה.

אבל השורה התחתונה הייתה שלא נותרה לי ברירה. הייתי חייבת לעבור, ובזמן שהייתי בעבודה מישהו היה חייב לשמור על הילד שלי. כנראה שהמצב גם לא היה גרוע כל כך אם לא הייתי חייבת לג'וני כסף על עורכת הדין שמימן לי, כדי שאוכל להתגרש בתנאים שרציתי. אבל הייתי חייבת לו כסף, וגם אותו לא שיתפתי בעובדה שאפילו התשלום החודשי עליו הסכמנו במסגרת החזרת החוב שלי שבר אותי. וקרוב לוודאי שהמצב לא היה גרוע עד כדי כך אם פרי, בעלי לשעבר, היה משלם את דמי המזונות שבית המשפט הורה לו לשלם. לא היה מדובר בסכום עצום. הוא בהחלט לא היה רציני עד כדי כך.

אף שמבחינתו של פרי, שסלד מעבודה, זה היה אסון. אבל הכסף הזה היה עוזר לי. הוא היה מממן את ההוצאות על החשבונות, התשלומים על המכונית והביטוח וגם קצת אוכל. ואז הייתי צריכה להתמודד עם המשכנתה, הבגדים, הגז, האינטרנט, מעון היום ושאר האוכל.

אבל לפחות לא אצטרך לדאוג בקשר לחימום, למים, לצנרת, לאיסוף הזבל, לחשמל או למכונית שלי, חס וחלילה שיקרה לה משהו. לא היה לי מושג מה קורה עם פרי. האם הוא עובד. למעשה, לא ידעתי עליו דבר.

מה שכן ידעתי זה שהוא לא שלח לי דמי מזונות, ושלא הראה את פרצופו בסוף השבוע האחד בחודש בו הייתה לו זכות לראות את ברוקס. הוא שלח דמי מזונות והגיע לבקר את ברוקס מספר חודשים לאחר המשפט, אבל מאז לא שמעתי ממנו.

ועוד דבר שידעתי היה איך להתמודד עם כל זה.

לאורך כל חיי, אימא שלי הראתה לי את הדרך.

היה לי חיבור לאינטרנט, אבל לא היה לי חיבור לכבלים, מפני שלא היה לי זמן לצפות בטלוויזיה, ובכל מקרה מכשיר טלוויזיה היה בגדר מותרות. גם לא היה לי טלפון קווי בבית, מפני שהיה לי טלפון נייד ולא הייתי זקוקה לשני טלפונים. הקפדתי להנמיך את החימום כשלא היינו בבית. לא השארתי אורות דולקים בשום חדר פרט לחדר שבו היינו. לא הפעלתי את מכונית הכביסה אלא אם יכולתי למלא

אותה ממש. שמרתי קופונים. קניתי את מותגי הבית בסופר, מוצרים בהנחה ובסיטונאות בכל הזדמנות שהייתה לי. עבדתי שעות נוספות בכל פעם שהציעו ובכל פעם שהתאפשר, גם אם הייתי צריכה לעשות את זה בזמן שמעון היום היה סגור ולהסתמך על איזי, מרגו, לפעמים על דיאנה ואפילו על טובי מדי פעם, שישגיחו על התינוק שלי בזמן שאני עובדת. קניתי את הבגדים של ברוקס ושלי במכירות חצר.

לא קניתי לעצמי קפה מפנק.

לא צפיתי בשירותי סטרימינג.

לא הורדתי מוזיקה.

וכשיחזור הקיץ, אני מתכננת לטפח גינה שתניב לי ירקות ותבלינים, ואת מה שלא נאכל נוכל לשמר ולייבש, ככה שיהיה לנו קל יותר לשרוד את החורף.

דפני פורסטר, האימא המדהימה שלי, האלה של הכול, הראתה לי את הדרך.

ככה חיינו מדי יום, מפני שכשהיינו ילדות היא הצילה את שלושתנו מאבא שלי.

ידעתי מה צריך לעשות.

ופירוש הדבר להזמין את האנשים שאת אוהבת שיעזרו לך לקשט את הבית לחג המולד, להשתמש בכל חפצי היד השנייה שהצלחת להשיג במכירת חצר אדירה בשנה שעברה, כשהבן שלך היה בסך הכול בן כמה חודשים, ובעלך כבר נטש את הנישואים שלכם במחשבותיו, אם לא במעשיו. עשית את זה גם אם הילד שלך לא יזכור את המפגש שארגנת. ודאגת שהוא יהיה מוצלח.

גם הפכת את המפגש לארוחה משותפת.

"מרגו מתכוונת לצלות כמה עופות, ואיז תכין קינוח. ככה שכל מה שתצאי להוסיף יתקבל בברכה," אמרתי לדיאנה.

"אכין כמה מתאבנים," אמרה לי דיאנה.

נפלא.

זה השאיר לי להכין את תפוחי האדמה, הירקות והלחמניות העגולות, אלה היו הדברים הזולים, יחסית.

ותוספת של כמה מתאבנים תהפוך את המפגש לחגיגה אמיתית.

לא חשבתי על האלכוהול, כי ידעתי שהם יביאו מה שיתחשק להם לשתות בלי שאצטרך לבקש, ובנוסף גם יביאו לי משהו, בתור המארחת.

וטובי ידאג לי. הוא יביא מספיק בירה ויין למסיבה של עשרים איש, וכשיעזוב לא יהיה מוכן לקחת את השאריות.

למען האמת?

זה כאב לי.

שנאתי את זה.

זה היה מביך.

אבל הדחקתי את המחשבות האלה ממוחי.

זה בלתי אפשרי להיות אם יחידנית, להשקיע את כל כולך בניסיון להעניק לבנך חיים טובים ואהבה וגם להישאר גאה.

גם את זה אימא שלי לימדה אותי.

ולאימא שלי לא היה אף אחד. לא היה מי שיעזור לה בזמן שעבדה שעות נוספות או כשאימצו אותה לעבוד במשמרת מאוחרת או כשהייתה חייבת לעבוד בסופי שבוע.

והיא בכל זאת לא העניקה לנו דבר פרט לחיים טובים, אהבה ויופי. ואני ידעתי איך להעניק את זה לילד שלי.

בלי קשר למחיר.

"אז, טובי גם מגיע?" דיאנה שאלה בזמן שקיפלתי את אחת הפיג'מות של ברוקס.

"הוא עוד לא כתב, אבל כנראה שכן," השבתי.

"הממ... היא המהמה מעברו השני של הקו.

אוי, לא.

אוקיי, אנחנו לא יכולות לעשות את זה.

דיאנה הייתה האדם היחיד שהיה מוחצן, פתוח וכן יותר ממני, ולא הייתה לה שום בעיה לשתף במחשבותיה.

וגם מרגו, כמובן.

איזו הייתה נוהגת לעבד דברים בינה ובין עצמה, ורק אז שיתפה.

גם אני יכולתי לנקוט בגישה הזאת.

אבל לרוב הייתי פשוט משתפת.

אבל לא בכל הנוגע לטובי.

ואף שקיוויתי שהצלחתי להסתיר מטובי את רגשותי כלפיו, נשים מרחרחות רגשות כאלה מרחוק.

אבל אין צורך לומר שלא היה לי שום חשק לדון עם אף אחד ברגשותיי החד־צדדיים כלפי טובי, אפילו לא עם בחורה נפלאה כמו דיאנה, וגם לעולם לא יהיה לי חשק.

"בכל אופן, אני מקפלת כביסה," אמרתי לטלפון שהיה מונח על המיידש, במצב רמקול. "אחר כך אני צריכה להכין כמה כרטיסי ברכה בשביל מייסי."

זה היה חדש, וזה היה מדהים, מאחר שהכנתי כרטיס ברכה ליום הולדת בשביל חברה לעבודה, היא חשבה שזה היה אדיר, והיא הייתה חברה טובה של מייסי מחנות הפרחים של מייסי. מייסי הייתה בביתה, ראתה את כרטיס הברכה, שאלה עליו ואחר כך היא פשוט ניגשה אליי כשעברתי בקופה במכולת ושאלה אם אהיה מוכנה להכין כמה כרטיסים לשירות משלוחי הפרחים שלה, וגם סיפרה לי שהיא רוצה להזמין ממני כמה כרטיסי ברכה לאירועים מיוחדים, ולמכור אותם בחנות שלה.

לא סיפרתי לה שהשתמשתי בגזירים ושאריות וכל מיני דברים שמצאתי במכירות חצר, בירידי יד שנייה ובסלסילות המוצרים בהנחה בחנויות יצירה.

אימא לימדה אותי להכין כרטיסי ברכה באותה הדרך שלימדה אותי ואת איזו איך לעשות הכול. בזול.

הסתערת על המשימה בלהיטות. זה היה הקטע שלי. הייתי טובה בזה. זה היה אמצעי ההבעה היצירתי היחיד שעמד לרשותי. יכולתי לבלות שעות ולהכין כרטיסי ברכה עם כל השאריות שליקטתי, ולהרגיש שעברו לא יותר מכמה דקות.

מייסי העלתה את השווי שלהם בטירוף, כשמכרה אותם בתור תוספת יוקרתית למשלוחי הפרחים שלה וגם הציגה אותם לראווה בחנות שלה, והייתי פשוט בהלם כשמעתי שהם נמכרים כמו לחמניות חמות.

זה סיפק לי הכנסה צדדית קטנה, זה אומנם לא כיסה אפילו את חשבון המים, אבל בזכות כרטיסי הברכה מילאתי את מכל הדלק במכונית. פעמיים.

אבל כיוון שהכסף שהרווחתי ממכירתם למייסי עלה בהרבה על הכסף שהוצאתי על חומרי הגלם, לא היה אכפת לי להשקיע בעבודה כל כך הרבה זמן, לא הייתה לי טלוויזיה וזה מה שעשיתי בזמן שברוקלין ישן, שמחתי לעשות את זה.

"אני צריכה לקנות כמה מכרטיסי הברכה שלך. יש כמה ימי הולדת בקרוב. וייתכן שאימא של צ'ארלי תהיה במצב רוח טוב אם אשלח לה כרטיס ברכה מיוחד לחג המולד," השיבה דיאנה. "אבל אם אעשה את זה, אצטרך לקנות כרטיס ברכה גם לאימא שלי. ולאחותי. אז נראה לי שאזמין שלושה כרטיסי ברכה מיוחדים לחג המולד, ואשלח לך הודעה בקשר לכרטיסי הברכה לימי ההולדת."

זה היה, ככל הנראה, מעשה שמקורו ברחמים אותם היא ניסתה לארוז במעטפת של טוב לב.

לא הפריע לי.

אולי ארוויח עוד עשרים או שלושים דולר.

עוד מכל דלק.

ואני לא מתנגדת.

"אתחיל לעבוד עליהם הערב," אמרתי לה, מסדרת את הגרביים של ברוקס.

"מצוין. אבל לפני שאשחרר אותך... חג המולד ממש מעבר לפינה, והעניין הזה נמשך כבר חודשים, הגיע הזמן שנדבר על מה שאת מתכוונת לעשות בקשר לטובי."

הפסקתי להתאים זוגות גרביים.

הינה זה בא.

דיאנה הייתה פתוחה וישירה, ובהחלט לא אהבה ללכת סחור-סחור.

לעזאזל.

"את יודעת שהסערה תגיע, מתוקה," היא אמרה לי, לא הבנתי את

כוונתה. "עדיף שתעשי את זה בקרוב, לפני החגים, ככה כולנו נוכל ליהנות מהם ולא נצטרך לדאוג."

עכשיו בהיתי בגרביים של הבן שלי, ולא ממש ראיתי אותן.

הסערה תגיע?

איזו סערה?

"על מה את מדברת?" שאלתי.

"שניכם חייבים להיות ביחד. ג'וני לא יאהב את זה, אבל הוא יתמודד. ואם זה לא יסתדר, כולנו אנשים בוגרים, גם את וטובי, כולנו נתמודד."

עכשיו נאחזתי בקצה המייבש ובהיתי בגרביים של הבן שלי, לא ראיתי אותן.

"על מה את מדברת?" חזרתי על השאלה בלחישה.

דיאנה שתקה לרגע, לפני שהשיבה, "מה זאת אומרת, על מה אני מדברת?"

"זאת אומרת, על מה את מדברת?" שאלתי שוב, כשאני מדגישה את מילות השאלה שלי.

הפעם דיאנה שתקה לפרק זמן ארוך יותר, לפני שענתה בשאלה, "את יודעת שהוא בקטע שלך, כן?"

לא, הוא לא היה בקטע שלי.

זה מה שידעתי.

"הוא פשוט בחור טוב," השבתי. "שני הגברים לבית גאמבל הם בחורים טובים."

"את צודקת בקשר לזה," הסכימה דיאנה. "אבל אחד מהם הוא בחור טוב שעומד להתחתן עם איזי, והשני הוא בחור טוב שמתעניין בך."

"דיאנה, הוא לא," חלקתי עליה.

"אדי, הוא כן. לא שמת לב?"

"שמתי לב שהם אימצו אותי... כמו בת משפחה."

"בת משפחה שטובי גאמבל רוצה להיכנס לתחתונים שלה."

אלוהים אדירים.

הלוואי.

לא, לא, לא.

אסור היה לי לייחל לזה.

שיט!

"זה פשוט לא נכון."

"אני לא מאמינה שאני שומעת את זה," היא אמרה בקול שקט.

"אח שלו מתחתן עם אחותי," ציינתי.

"כן, ואני מבינה שזו הסיבה ששניכם אולי חוששים להתחיל

משהו. אבל את אדם טוב, הוא אדם טוב, ו –"

קטעתי את דבריה. "אני מבינה שאת חושבת שאת ממני, דיאנה,

אבל החומה הזאת הוקמה. טובי הקים אותה. בכל הכנות, כשפגשתי

אותו, פרט לכך שהפגישה הזאת הייתה משפילה בטירוף, לא הייתי

פנויה להתחיל קשר עם בחור אחר, וחוץ מזה, אותו בחור הוא אחי

של החבר של אחותי, וזה כשלעצמו עלול להיות נפיץ. אבל מאז,

היינו רק ידידים. דברים של אחות קטנה. לבלות יחד. לצחוק. לעשות

דברים משפחתיים יחד. להיעלם לכל הרוחות ברגע שהשאירו אותנו

לבד."

"כן, מפני שהוא רוצה להיכנס לך לתחתונים, והוא יודע שג'וני לא

יהיה מרוצה כל כך אם יעשה זאת, אז הוא מתרחק מהפיתוי."

אלוהים אדירים.

הלוואי.

אבל לשם שינוי, דיאנה טעתה.

האמת שנשארתי המומה. היא הייתה אישה חכמה ומלאת

אינטואיציה, חדת הבחנה.

אבל הפעם היא לא הבינה נכון את המתרחש.

"לא," השבתי. "כי שמעתי אותו מדבר עם החבר שלו, ברייס,

בטלפון, וכשברייס הזכיר אותי, הוא אמר שכן, הוא חושב שאני שווה.

ואז הוא אמר לו שלעולם לא ינסה שום דבר, לא רק מפני שאני האחות

של האישה של ג'וני, אלא מפני שאני תיק. הוא נמנע מבחורות עם

מטען רגשי כבד, בייחוד כי כנראה שאין לו כוונה להישאר באיזור

מאטלוק. ואז הוא המשיך וסיפר לחבר שלו שהוא מחבב אותי. שאני

מדהימה. והוא שאל את ברייס אם הוא רוצה שהוא ישרך בינינו.

התברר שבדייסי ניסה לכרוך את השטח, כי חצי שעה לאחר מכן, טובי שאל אם אני מעוניינת שהוא ישרך לי את החבר שלו בדייסי. באמת.

ועכשיו, כשזה בחוץ, ואני כבר לא מסוגלת לדחוק את המחשבה בנככי מוחי, לא הייתה לי ברירה אלא לחשוב על זה. לחשוב עד כמה זה הרעיד את עולמי.

לחשוב עד כמה צדקתי בפעם הראשונה שפגשתי את טובי. בפעם הראשונה שראיתי את אותה שלמות מכף רגל ועד ראש. את אותו שיער שחור ושופע המשוך לאחור. את זקנו השחור והארוך. את גופו הגבוה והרזה, עם כתפיו הרחבות ומותניו הצרות ותנועותי החינניות. את החמלה בעיניו השחורות כפחם, בזמן שהרכין אליי את מבטו לאחר שספגתי מהלומה נוספת מהגבר שברוב טיפשותי בחרתי להיות בעלי.

המהלומה שבה כולם התבוננו כשהכתה בי, מפרקת אותי לגורמים. אפילו טובי.

אבל עכשיו זה כבר יצא לאור, והייתי צריכה לחשוב איך ידעתי שגבר שנראה ככה, שיכול לחלוק ברגשות כאלה רק במבטו, שיכול לדבר בכזה רוך בקולו הקטיפתי הנעים, לעולם לא יהיה בקטע של מישהי כמוני.

איזי החמודה, הביישנית והמתוקה – היא השיגה את ג'וני גאמבל. אדי ילדת הפרא – השגתי לי שמוק כמו פרי. ולא עזרה העובדה שגיליתי, בשבועות שלאחר מכן, שטוביאס גאמבל הוא השפיץ של הסדן החזק שהוא ג'ונתן גאמבל. ולעזאזל, אבל זה לגמרי הקטע שלי.

כן, באותם שבועות למדתי שטובי לבש את מכנסי הג'ינס הדהויים שלו רפויים על ירכיו, שהטישירטים שלו אדירות ונצמדות לכתפיו ולשרירי זרועותיו ורפויים מעל שרירי הבטן הנוקשים שלו ומותניו החטובים, וזה היה מחזה מרהיב.

למדתי גם שכשהוא עובד על מכונות במוסך שחצי ממנו היה בבעלותו, הוא נוהג להשמיע מוזיקת מטאל כבדה וקשוחה במיוחד, בקולי קולות.

עוד למדתי שיש לו תאוות נסיעות. הוא מיישם את התואר שלו
ביערנות כחוטב עצים ושומר יערות ומחזיק ברישיון טיס.

למדתי שהוא אחד שצוחק בקלות.

למדתי שהוא מסתכל על דייב בכבוד, על ג'וני בחיבה גלויה ועל
מרגו בהערצה מובהקת. ראיתי איך הוא מקניט את איזו כאילו הם
מכירים כבר שנים, ואיך הוא מקבל אותה לחיק משפחתם בלי לחשוב
פעמיים.

ולבסוף, למדתי שהוא ניחן בכישרון מיוחד לסבול אותי כי הייתי
חלק מהחבילה שאיזי הביאה איתה, ולפי מה שדיאנה אמרה, ברור
שהוא ניסה להסתיר את הכישרון הזה.

אף שהוא ממש חיבב את הילד שלי.

זה היה משהו.

"הוא קרא לך תיק?" דיאנה שאלה בתדהמה.

"הוא לא השתמש במילה הזאת, אבל הוא סיפר לברייס שאני
מתמודדת עם חרא רציני," אמרתי לה.

"זה שונה מאוד מלכנות אותך תיק, אדי."

"ובכן, ברייס מן הסתם שאל אותך אם הוא מעוניין בי ואז הוא אמר
שאני מתמודדת עם חרא רציני, ובזמן שהתמודדתי עם החרא הזה, לא
הייתי צריכה להיות עם איזה נווד שכנראה לא יישאר בסביבה. אני
צריכה משהו יציב, והוא לא היה מעוניין בזה."

"ושוב, זה שונה מאוד מלהגיד שאת תיק ושהוא נמנע מתיקים,
דיאנה המשיכה בקו שלה.

"אולי מנקודת מבטה של אישה הנשואה במשך שנים לאהבת
חיה, דיאנה, אבל פה, בעולמן האמיתי של הנשים הרווקות... לא, של
האימהות הרווקות, מה שהוא אמר זה בעצם שהוא לא מעוניין... בכלל."
"אני לא בטוחה –" היא החלה לומר.

"את חושבת שגבר למשפחת גאמבל לא ינסה להשיג את מה שהוא
רוצה ויהי מה?" שאלתי.

דיאנה לא הייתה צריכה לענות על השאלה הזאת.

שתינו ידענו שהגברים למשפחת גאמבל ישיגו מה שהם רוצים,
ויהי מה.

לעזאזל, איז ענדה על אצבעה את היהלום הענקי של ג'וני, היא גרה איתו והוא בנה בשטח שלו אורוות במיוחד בשביל הסוסים שלה, והם בקושי יוצאים שנה.
כן.

הגברים למשפחת גאמבל מנסים להשיג מה שהם רוצים, משיגים אותו, ואז... שועטים קדימה.

"תקשיבי, אין לי שום דבר נגד טובי," קטעתי את שתיקתה. "אני מבינה. הוא לא בקטע שלי. זה מובן לגמרי. אני באמת תיק. ודיאנה, את צריכה לזכור, ראיתי את הדבר הזה קורה עם אימא שלי שוב ושוב. אחרי אבא שלי היא ניסתה למצוא אהבה. פתחה את ליבה ומילאה אותו תקווה. היא רצתה את זה לעצמה. היא רצתה יציבות לבנותיה. ושוב ושוב, נפלה לקרשים בידי גברים שרצו להיכנס לה לתחתונים, אבל לא רצו שום קשר לבנותיו של גבר אחר. לפחות טובי אמיתי בקשר לזה. זו נקודה לזכותו. אני באמת מתכוונת לזה. ואני מעריכה את זה."

זה היה שקר מוחלט.

לא הערכתני את זה בכלל.

נמשכתי לטובי גאמבל.

רציתי לטעום את פיו וגם איברים אחרים בגופו.

רציתי להרגיש את מגע עורו ולראות איך גופו נראה מתחת לחולצות ולמכנסי הג'ינס שלבש.

רציתי לזיין אותו. רציתי שזה יהיה פראי ועוצמתי ומלהיב, שהעולם יחדל מלהתקיים, כל כולו, פרט למה שאנחנו עושים זה לזה ולרגשות שאנחנו מעוררים זה בזה.

רציתי לישון לצידו.

רציתי להתעורר לצידו.

רציתי להרגיש את זרועותיו עוטפות אותי. לא כמו שעטפו אותי באותו אחר צוהריים איום ונורא, כשהתייפחתי לצווארו והוא נשא אותי למיטתה של איזי, או באיזה אחר צוהריים אחר, והרבה יותר גרוע, כאשר התינוק שלי נחטף ממני.

רק רציתי שיחבק אותי.

רצייתי שברוקלין יגדל עם גבר כמו טובי גאמבל. לא רק בתור מעין דוד שיניף אותה גבוה באוויר כאילו הוא עף בשמיים או שיניח לו לזחול בחיקו בזמן שאנחנו יושבים בדיינר ואוכלים המבורגרים רק מפני שאני והבן שלי היינו שם, והוא היה בחור הגון שאוהב ילדים. אלא כגבר שתמיד היה שם, להראות לבן שלי את הדרך בעניינים בהם אימא שלו לא בקיאה.

לא הייתי מאוהבת בו.

אבל ידעתי שאם הוא יספק לי אפילו רמז קלוש לכך שהוא מסוגל להעלות במחשבתו אפשרות לקשר איתי, אקח את הסיכון. וגם היה לי ברור שאם אעשה את זה, וזה לא יצליח, זה יגמור אותי. כשמצאתי את פרי, מצאתי את אבא שלי. עד כמה שרצייתי להכחיש את האמת הזאת, במבט לאחור זה נראה ברור כשמש.

כשפגשתי אותו – עם החספוס הזה, שהוא שכנע אותי שמאפיין אותו, הרוקר החולמני שנותן בראש עם הגיטרה ושר בקול צרוד – המורדת שבי הייתה משוכנעת שאוכל ללכת בדרכה של אימי, ולעשות את זה נכון.

למדתי כמו שתמיד למדתי.

אי אפשר היה לגלות לי כלום.

הייתי צריכה לפשל, ואז לדעת.

ולעולם לא לחזור על זה שוב.

עכשיו היה לי בן.

והוא היה הכול.

כבר לא יכולתי לקחת סיכונים כאלה. בייחוד לא סיכונים הקשורים לליבי.

לא יכולתי ללמוד לקח בדרך הקשה.

כי ברוקס ייאלץ לספוג את המהלומות יחד איתי.

וזה לא יכול לקרות.

אז טובי גאמבל הקים את החומה שלו.

ואני מתכוונת להישאר בצד שלי.

בשביל ברוקלין.

ובשביל איזי.

וגם בשביל ג'וני.

בשבילי.

ובסופו של דבר, בשביל טובי.

"אני לא בטוחה שאת מבינה את המצב נכון, מתוקה שלי," דיאנה

אמרה ברוך.

"אני מבינה אותו מצוין," השבתי בתקיפות. חזרתי לסדר גרביים ואמרתי לה, "זה בסדר. אני בסדר. הבחור חתיך? כן. יש לו לב טוב? בהחלט. בעולם מושלם, הייתי שוקלת את זה? ברור שכן. אבל אני לא חיה בעולם מושלם, מותק. אני חיה בעולם האמיתי. חייתי בו מאז ומתמיד. הפעם האחת שסטיתי ממנו הייתה כשהחלטתי לתת לפרי הזדמנות. ואני לא יכולה לומר שזה היה כישלון מוחלט, כי יש לי את ברוקס. ככה שבסופו של דבר, הכול טוב."

לפחות זה היה נכון.

בהתחשב כמה שהיה בחשבונות הביתיים שפתחתי באותו הלילה, ובהשפעה שתהיה להם על חשבון הבנק שלי ועל יכולתי לקנות לבן שלי מתנות לחג המולד וגם, נניח... אוכל, לא הרבה אנשים היו חושבים שהכול טוב.

אבל בהתחשב בחיים שחייתי, ידעתי שהכול טוב.

"אוקיי, אדי," מלמלה דיאנה.

"אז נראה אותך ואת צ'ארלי ביום ראשון, בערך בשעה חמש?"

שאלתי.

"בטח, מתוקה," היא אמרה לי. "אה, וסליחה אם הצקתי לך עם כל

העניין הזה עם טובי."

"לא הצקתי לך. זה בסדר. זה פשוט לא מה שאת חושבת."

"ברור," היא מלמלה בספקנות.

הממ.

"תשמרי על עצמך," היא המשיכה.

"גם את. אני אוהבת אותך. נדבר."

"אוהבת אותך בחזרה. נדבר."

ניתקנו. לקחתי את כל המחשבות האלה והרחקתי אותן בחזרה לעמקי תודעתי. ואז סיימתי לקפל את הכביסה והשארתי את הבגדים

על מכונת הכביסה והמייבש, כך שאוכל להוסיף אותם לכביסה הבאה ברגע שתתייבש. אסדר אותם בבוקר, או אולי כבר מחר בערב. ברוקלין לא היה ילד שמתעורר בקלות, אבל כמה שאהבתי את התינוק שלי, הספקתי המון דברים בזמן שישן, ולא רציתי להתחיל לפתוח ולסגור את המגירות בחדר שלו ולהסתכן בכך שיתעורר.

לקחתי את האינטרקום והלכתי עם דאפר דן למשרד של איזי בקומה השנייה, שהפכתי לחדר להכנת כרטיסי הברכה שלי אחרי שעזבה, והעברתי את ברוקס אל חדר האורחים ועברתי לחדר השינה הראשי.

צבעתי כמה מחטי אורן שהנחתי על כרטיס ברכה כדי להכין כמה קישוטים לכרטיסי חג המולד של דיאנה, או, במקרה שלא ימצאו חן בעיניה, לחנות של מייסי, כשפתאום הטלפון שלי רטט. על המסך הבהב הכיתוב טאלון מתקשר. זה היה טובי.

כינתי אותו טאלון בתור בדיחה. כינתי אותו טאלון כי זה הצחיק גם אותו, והיה לו צחוק נעים. עכשיו הוא כבר שמע את זה כל כך הרבה פעמים, שהוא פשוט חייך, והיה לו חיוך מדהים, כזה שמבליט את שיניו הצחורות על רקע זקנו השחור כפחם.

הסבתי את מבטי אל הדלת, שהייתה סגורה, ואז אל האינטרקום של התינוק, שפעל, ואז עניתי לטלפון. "יו, טאלון."

חיוכו נשמע בקולו כשענה, "יו, לוליפופ."
טוב.

אחרי ההתעסקות בכל המחשבות שלי בקשר לטובי, זה פשוט גמר אותי.

הוא ידע מה מקור הכינוי טאלון, ובכל זאת המשכתי להשתמש בו, דבר ראשון, כי אהבתי את החיוך שלו, ודבר שני, כי אבא שלו היה באמת יכול לקרוא לו טאלון, טובי היה מסוג הבחורים שהשם הזה מתאים להם, אבל בעיקר עשיתי את זה מפני שזה הזכיר לי איך נפגשנו ואיפה היינו, וזה עזר לי להעמיד את עצמי במקום.

אין לי מושג למה הוא קרא לי לוליפופ.
פשוט ידעתי שזה חמוד והיה לי נעים כשהוא קרא לי בשם החיבה
הזה, שהעיד על מתיקות ועל עוד כל מיני דברים שממש לא היו אני,
אבל היו יכולים לגרום לי לחשוב שהוא חשב עליי ככה (בזמן שברור
שזה לא המצב), ואהבתי את זה.

קראתי לו טאלון כל הזמן.
הוא קרא לי לוליפופ כל הזמן.
אולי כדאי שאפסיק לקרוא לו טאלון, כדי שיפסיק לקרוא לי
לוליפופ.

"התקשרת אליי," דחקתי בו. "עשית את זה רק בשביל להקשיב
לנשימות שלי?"

שמעתי אותו מגחך.

אהבתי את הגיחוך שלו.

שיט.

"לא. יש לך נורות לקישוט?" הוא שאל.

"מה?" שאלתי בתגובה.

"נורות חג מולד," הוא הסביר. "לקישוט הבית שלך מבחוץ."

כף ידי ובה המברשת הקטנה הטבולה בצבע ירוק קפאה באוויר
מעל כרטיס הברכה.

"אהה... לא," השבתי.

"אקנה לך," הוא הודיע. "לבנות או צבעוניות?"

אלוהים אדירים.

"טובי –"

"אני אומר צבעוניות. בית החווה החמוד בטירוף שלך ינצנץ כמו
ממלכת פיות, אם תקשטי אותו באורות לבנים מושלמים. נקנה נורות
צבעוניות ושמנמנות. רטרו, מכוערות כאלה."
ייתכן שלא הייתן מעלות זאת בדעתכן, אבל חילופי הדברים האלה
היו די משמעותיים.

דבר ראשון, איזי השאירה לי את כל הרהיטים שלה, אבל היא
ערכה מכירת חצר ענקית ונפטרה מרוב החפצים בסגנון שאבי שיק
שקישטו את הבית שלה, כדי שברוקס ואני לא ניאלץ לחיות בין כל

מיני קישוטים מסתחררים וחמודים, וכדי שהיא תוכל לקנות כמה כוסות יין יקרות בטירוף ששמה עליהן עין (וגם לחסוך לחתונה שלה) כשהיא עזבה את הבית.

לא הייתי בחורה של שאבי שיק.

הייתי בחורה בת עשרים ותשע ולא ידעתי איזו מין בחורה הייתי, כי מעולם לא הייתה לי הזדמנות לקשט. הייתי עסוקה מדי בבילויים, חייתי את החיים, פישלתי והתאהבתי בלוזר בוגדני ולא נותר לי זמן לפתח טעם מועדף בעיצוב הבית.

דבר שני, אם זה היה תלוי בי, לחג המולד הייתי מקשטת את הבית שלי בנורות רטרו שמנמנות וצבעוניות, כי הן היו חגיגיות ומכוערות. הייתי פשוט מתמוגגת מהן, וגם ברוקס היה נהנה. אבל הידיעה שטובי היה ממש שם איתי נתנה לי תחושה מדהימה, כלומר, הייתה מבאסת בטירוף.

ודבר שלישי, לא היה שום סיכוי בעולם שאדליק את נורות חג המולד התלויות מחוץ לביתי, אותן לא אזכה לראות חוץ מאשר כשאחזור הביתה מהעבודה, כי פשוט לא אוכל לשלם את חשבון החשמל. את העץ תכננתי לקשט בזמן שאבלה עם ברוקס בסלון, וחוץ מזה, כבר היה לי עץ מזויף והוא כבר היה מעוטר בנורות, בקישוטים ובכל מיני פריטי נוי מגניבים שקניתי באותה מכירת חצר. קישוטי חוץ מיותרים, לא.

"אקנה כמות שתספיק להקיף את קצה הגג, ואגיע מוקדם יותר בשביל לתלות את הנורות, ככה שכשכולם יגיעו ביום ראשון, הם כבר יוכלו ליהנות מהקישוטים. יש סיכוי שאיז תתפלץ מסגנון הרטרו, אבל זה יהיה החלק הכיפי," הוא המשיך.

"טובי, אתה ממש לא צריך לעשות את זה," אמרתי לו.

"אני יודע. כשמדובר בחג המולד, לא צריך לעשות כלום. אבל עושים כי זה חג המולד."

באמת.

די.

אני לא יכולה להתמודד עם העובדה שטובי הוא טיפוס שאוהב את החגים.

כי אם אי פעם הייתה לי האפשרות להיות טיפוס שאוהב את החגים, הייתי עושה את זה בלי לחשוב פעמיים. רטרו ומכוער.

"טובי –"

"אגיע בסביבות שתיים-עשרה או אחת. אם תהיי בעבודה או משהו, פשוט אסתדר לכד. תהיי בעבודה?"

"לא, אני בחופש. אבל טובי –"

"מגניב. נתראה."

"רגע! זעקתי, כי זה נשמע כאילו הוא עומד לנתק."

"מה? הוא שאל."

"ההצעה שלך ממש מתוקה, אבל אני לא רוצה אורות."

הוא שתק לכמה רגעים ואז אמר, "אדי, זה לא כזה סיפור גדול. זה רק כמה חוטים עם מנורות, סולם ואקדח סיכות. בטח אסיים תוך שעה."

"כן, אוקיי, אבל אתה יודע, אתה לא חייב לטרוח," השבתי.

"בחג המולד שום דבר לא נחשב לטרוח."

טוב.

לכל הרוחות.

הוא טיפוס של חגים.

"טאטאת את המדרגות שלי היום?"

"לא. ג'וני עשה את זה. כלילה שוב ירד שלג. את צריכה שאבוא

ואעשה את זה מחר בבוקר?"

אלוהים.

הגברים למשפחת גאמבל.

"לא. זה בסדר. פשוט, אתה יודע... כולם עוזרים לי המון, ו –"

"אדליין, נורות לחג המולד הן לא סיפור כזה גדול."

"טוביאס, באמת שאין לי כסף לשלם על כל זה," הודיתי.

"את לא צריכה לשלם על שום דבר. אני קונה אותן בשבילך."

"התכוונתי שאין לי כסף להדליק אותן."

דממה.

לא, למען האמת, מה ששמעתי היה ההגדרה להיעדר מוחלט של

קול.

"וזה באמת לא סיפור גדול, "מיהרתי להפר את הריק הקולי. פשוט ככה זה, אתה יודע... בשביל אימא יחידנית. וזה באמת לא כזה עניין. עד שברוקס יהיה גדול מספיק להעריך את הדברים האלה, החיים כבר יהיו יציבים יותר."

"ומה בקשר לזמן הזה עכשיו, כשאת גדולה מספיק להעריך את זה?" הוא שאל.

עכשיו הגיע תורי לשתוק.

"את צריכה כסף?" הוא שאל.

אלוהים.

זה פשוט משפיל.

"לא, אנחנו בסדר, "שיקרתי.

הוא ידע שאני משקרת.

הוא הטיח את הבלוף שלי בפניי.

"אתם לא בסדר, אם אין לך חמישים דולר מיותרים בשביל להדליק כמה נורות חג מולד לכמה חודשים."

"בשנה הבאה, " אמרתי לו.

"אתן לך חמישים דולר, בשביל שתוכלי להדליק כמה נורות, אדי."

אם היו לי חמישים דולר מיותרים, הייתי קונה לברוקס עוד פיג'מות. אחת מהפיג'מות שלו כבר קטנה מדי, והשיא של עונת מכירות החצר כבר עבר.

"באמת, זה ממש לא כזה עניין."

"אדי –"

"טובי, זה פשוט לא, אוקיי?" הצהרתי בתקיפות.

"המזדיין הזה לא משלם מזונות, " הוא הכריז בקול נמוך ועצבני.

טוב, זה היה נכון.

אבל גם אם הוא היה משלם מזונות, עדיין לא הייתי מקשטת את הבית בנורות חג מולד.

"אנחנו לא צריכים את זה, " אמרתי לו.

"בייב, תתקשרי לעורכת הדין שלך. תדאגי שיעקלו לו את המשכורת."

ותגדילי את החוב שלך לג'וני, שממין את עורכת הדין.

גם ככה, בהתחשב במצבי הנוכחי, יידרשו לי לפחות שלוש שנים עד שאוכל לפרוע את חובי.

אם איאלץ להמשיך לרדוף את פרי, לעולם לא יהיו לנו נורות חג מולד.

"זה היה יכול לעבוד, אם היו לו משכורות שאפשר לעקל," השבתי.
"הוא לא עובד?"

"אני לא יודעת מה הוא עושה, טוב. אני לא בקשר איתו. אני מניחה, מאחר שלא שמענו ממנו כבר כמה חודשים, שהוא בגדר זיכרון. וזה בסדר. זה לא מה שרציתי, אבל אני לומדת להשלים עם זה, כי הוא היה בגדר זיכרון גם כשגרנו איתו. ככה שזה לא הברל כזה משמעותי."

"את רוצה שהוא יהיה חלק מחיינו של ברוקלין?" הוא שאל, אבל לא חיכה לתשובתי. "כי את זקוקה לדמי המזונות האלה, אדליין, ואם את רוצה שלברוקס יהיה את אבא שלו, אני מוכן לממן את שכר הטרחה של עורכת הדין, ואת לא תהיי חייבת לי כלום. זה יהיה בשביל ברוקס. בשביל חג המולד."

אלוהים אדירים.

הגברים למשפחת גאמבל.

"חלפו רק כמה חודשים. מה אתה אומר על זה שפשוט אתן לפרי עוד קצת זמן כדי להבין מה מצבו, כדי שיהיה גם לי יותר זמן להבין מה מצבי, אה?"

"המצב שלך זה שאין לך חמישים דולר בשביל לקשט את הבית לחג המולד."

זה היה נכון, לא ידעתי איך להגיב.

"אני מתכוון לתלות את הנורות האלה, בייב."

על זה דווקא כן ידעתי להגיב.

"טובי, באמת, אני לא רוצה."

"את כן רוצה. אבל גם אם לא היית רוצה, אני לא שם זין. אני רוצה

את זה בשבילך."

וואו.

הוא נשמע עצבני.

כאלו, ממש עצבני.

מעולם לא שמעתי אותו ממש עצבני.
 הוא גם נשמע די שתלטני.
 מעולם לא שמעתי אותו שתלטני.
 זה היה לוהט.
 שיט.

טובי המשיך לדבר, רותח מזעם, שתלטני ולוהט.
 "אז אני מתכוון לקנות את הנורות, ואני מתכוון לשלם את חשבון
 החשמל שלך עד פברואר, ככה שתוכלי להדליק אותן, ושלא תחשבי
 שאת יכולה לעצור את זה. את לא יכולה לנטוש את הקופה בחנות,
 אבל אני יכול לצאת מהמוסך מתי שמתחשק לי, לקחת את הדואר
 שלך ולשלם את חשבון החשמל להנאתי, וזה בדיוק מה שאני מתכוון
 לעשות."

החלטתי שבמקום להתגרות מהתנהגותו העצבנית והשתלטנית,
 אניח לה לעצבן אותי.

כשמדובר בטובי, זו הייתה אסטרטגיה בטוחה בהרבה.
 "גניבת דואר היא עבירה פלילית," הטחתי בו בזעם.
 "אין בעיה, תדאגי שיעצרו אותי," הוא השיב. "נתראה ביום ראשון,
 בסביבות שתיים-עשרה, לוליפופ. אני מביא את הבירה ואת היין."
 הוא לא נתן לי הזדמנות לומר עוד מילה.
 הוא ניתק לי בפנים.

החלקתי את האצבע על מסך הטלפון שלי, אבל לא בשביל
 להתקשר אליו.

שלחתי לו הודעה, אתה עקשן בטירוף, טוביאס גאמבל.
 אפילו לא הספקתי להניח את הטלפון מידי והוא הגיב, אז?
 אז השבתי, וקוץ בתחת שלי.
 שוב לא הספקתי להניח את הטלפון מידי לפני שהגיב, אז?
 ועל זה השבתי, אז לעולם לא אכין לך שוב את העוף שלי
 בפרמז'ן.

הוא מת על המנה הזאת. היא הייתה מיוחדת. ובמיוחדת התכוונתי
 שהיה די יקר להכין אותה, אבל הוא אהב אותה עד כדי כך, שמאז
 שפגשתי אותו לפני שבעה חודשים, הכנתי אותה כבר שש פעמים.

לעזאזל, לא ידעתי להתמודד איתו.

ההודעה שהוא שלח בתגובה הייתה ארוכה יותר, אז הספקתי לשמוט את הטלפון שלי אל השולחן בזעם לפני שקראתי אותה, איז סיפרה לי שזה מתכון שלה, והיא חושבת שאני אדיר, לא קוץ בתחת, ככה שאם ארצה לאכול מהמנה הזאת, היא תכין לי.

אל תבוא ביום ראשון, טאלון. אני מבטלת את הזמנתך באופן רשמי.

אם אקבל ממך עוד הודעה מתחצפת, לוליפופ, אגנוב גם את חשבונות המים והגז שלך ואשלם את כל החובות שלך עד פברואר.

שמטתי את הטלפון מידי כאילו הוא עלה באש.

ואז נעצתי בו מבט.

ולמען האמת, אם יכולתי להרשות לעצמי טלפון חדש במקרה שאשבור אותו (ולא הייתי פוחדת להעיר את הבן שלי), הייתי משליכה אותו לצד השני של החדר.

אבל קרוב לוודאי שלא אוכל להרשות לעצמי טלפון חדש בחמש השנים הבאות, אז פשוט המשכתי לנעוץ בו מבט.

ואז, מפני שידעתי שייתכן שארוויח מהם עשרים או שלושים דולר, המשכתי להכין את כרטיסי הברכה של דיאנה.

טובי

טובי המתין לתגובה מתחצפת.

כשהיא לא הגיעה, הוא הסתובב והשליך את הטלפון שלו לצידו השני של החדר.

הוא פגע בחיפוי העץ שעל הקיר ונפל לרצפה.

הוא הביט בו בזעף.

חמישים דולר.

אדי לא הייתה יכולה להוציא חמישים דולר ולהדליק כמה נורות חג מולד.

הוא ידע שיוכל בכל מקרה לתלות את הנורות ולשלם את החשבונות שלהם כמה חודשים.

זה כל מה שהוא היה יכול לעשות.

היא הייתה אחותה של הארוסה של אחיו.

קצת כמו ידידה שהיא אחות.

זה כל מה שהייתה בשבילו, מפני שזה כל מה שהייתה יכולה להיות.

הוא ידע שהוא יכול להצליח לשכנע אותה לקבל ממנו עזרה כי היא הייתה משפחה, ולא יותר מזה, אלא אם היא הייתה מבקשת ממנו עזרה.

מה שאדליין לא תעשה.

היה בה יותר מדי מדפני פורסטר.

ג'וני סיפר לו הכול על דפני ועל הנשים למשפחת פורסטר.

היא הייתה נגד כל העולם.

והיא התכוונה להילחם בו בנחישות.

היא תצא מדעתה, וייתכן שיאבד את חברותה אם יחלוק את מה שהתגלה לו כעת עם איזו, ג'וני או מרגו, כי כולם יחליטו להתערב כך או אחרת, ואדי תשנא את זה.

והיא תצא מדעתה, וייתכן שיאבד את חברותה אם יתערב, יברר מי עורכת הדין שלה וישלם לה למצוא את המזדריין הזה ולהכריח אותו – לפחות במוכן הכלכלי – לעזור לאדי לגדל את הילד שלהם.

במקום זאת, היה עליו רק לנסות לעזור לה, לא יותר מזה.

הדבר הטוב היחיד שיצא מהחזרה שלו הביתה, פרט לזמן שזכה לבלות בחברת משפחתו, היה שאהב כמו אח את גיסתו לעתיד שהייתה פשוט אדירה, ושזכה לבלות עם אדי בדרכים שהתאפשרו לו, שהצליח לשאת את הטעם המר שמילא את פיו אחרי שברייס רצה להזמין אותה לדייט.

והיא סירבה לו.

אבל זה לא יימשך לנצח.

היא הייתה מצחיקה, פלפלית ויפהפייה. אימא מדהימה. אחראית. חרוצה.

היא הייתה יותר מדי גאה, לכל הרוחות, אבל היא גם אהבה את הילד שלה יותר מדי, והיא לא תניח לזה לעמוד בדרכה ברגע שתמצא מישהו שתהיה מוכנה להכניס לליבה, מישהו שישקיע את כל כולו וירצה לעזור לה.

אבל אדי תיכנע למצבה ולא תמצא גבר.
גבר ימצא אותה.

אלוהים אדירים, הוא לא היה אמור להישאר.
הוא נשאר כדי להיות קרוב אליה.

בסופו של דבר, טוב שעשה זאת. אחרי שברוקס נחטף, אדי הייתה שברירית, זקוקה לכל תמיכה שתוכל לקבל.

אבל בהתחשב בעמוד השרדה של האישה הזאת, גם אחרי שהתינוק שלה נחטף בידי סטו, האח המזדיין והנכלולי של שאנדרה, שחטף את ברוקס והשתמש בו כדי לסחוט כופר מג'וני, אדליין הזדקקה לתמיכה הזאת למשך לא יותר משבוע.

עכשיו כבר לא הייתה לו כל סיבה להישאר בסביבה.

והוא בהחלט לא התכוון להישאר בסביבה כדי לראות אותה חוזרת לעמוד על רגליה, ואז מכניסה לחייה גבר חדש.

בעקבות כל המחשבות האלה, טובי קיבל החלטה.
הוא יישאר לחג.

הוא ייהנה מהחג בחיק משפחתו, החג הראשון שלו עם גיסתו לעתיד, והוא יפנק את אדי ואת ברוקס בטירוף לאורך יום שבו לא תוכל לומר דבר על מעשיו.
ואז הוא יסתלק.

פרק 2

אמרת יו

אדי

”את לגמרי צריכה לפתוח חנות באטסי.”

בהיתי במייסי, שעמדה מאחורי הדלפק בחנות הפרחים שלה. זה היה יום שישי, יומיים אחרי ששלחתי לקבוצת 'החשודים המיידיים' הזמנה להתכנס ולפתוח את עונת חג המולד החגיגית, והשיחות שערכתי עם דיאנה וטובי לאחריה.

אתמול בלילה, חוץ מזה שהמשכתי להכין כרטיסי ברכה, החלטתי שהגיע הזמן להתחבר לאינטרנט ולהעריך את מצבי הכספי. וגיליתי שהמחשבה שכרסמה בנבכי תודעתי ושעוררה את פחדיי הייתה מדויקת.

הייתה לי רשת ביטחון בזכות עבודתי במסעדה מעופשת בצ'טנוגה לפני שעזבתי את פרי. הטיפים שלי היו טובים בטירוף. גרנו בדירה בשכירות קבועה שלא עלתה לי הון תועפות. ונהגתי בכסף שלי בחסכנות. היה יכול להיות לי יותר כסף אם לא הייתי מממנת את פרי באותה תקופה, אבל למרות הכול, הייתה לי רשת ביטחון לא רעה בכלל.

נוסף על כך, מאחר שאיזי לא הייתה זקוקה לדהיטים שלה אחרי שעברה דירה, החברים שלי מטנסי עזרו לי להיפטר מכל חפציי, פרט לעריסה של ברוקס, לארון שלו, לשירת ההחתלה וכל שאר ציוד התינוקות, אותם איזי וג'וני (וגם טובי, לכל הרוחות) עזרו לי להעביר, יחד עם כל שאר החפצים ששמרתי.

כל הכסף הזה לא הפך אותי למיליונרית. אבל הוא בהחלט חיזק את רשת הביטחון שלי. רשת ביטחון, מאחר שכעת אורח חיי יהיה יקר יותר משיכולתי להרשות לעצמי, ונאלצתי לקחת מחסכונותיי כדי שאוכל לספק את הצרכים הבסיסיים שלנו.

עשיתי חישובים, וגם אם לא אקנה לברוקס אפילו מתנה אחת לחג המולד, רשת הביטחון הזאת תיעלם באפריל. אם אעניק לברוקס חג מולד אמיתי, רשת הביטחון הזאת תיעלם כבר במרץ.

כך או כך, אם לא אמצא פתרון, איאלץ לעשות את מה שהיה מוציא את דפני מדעתה.

איאלץ לחייב בכרטיס אשראי דברים שלא יכולתי לממן על בסיס חודשי.

לעולם אל תיכנסו לחוב, עם אף אחד, ומשום סיבה, מלכות שלי, היא הייתה אומרת, ויותר מפעם אחת. נשמה טובת לב יכולה להלוות כסף, אך לעולם אל תהיו בצד הלווה. חוב הוא חבל. חבלים כובלים אתכן. ואני רוצה שהמלכות שלי יהיו חופשיות להתעופף כרצונן.

מעולם לא נקלעתי למלכודת כרטיסי האשראי, אפילו לא פעם אחת, אפילו לא בימי הפרועים ביותר, אפילו לא בשנה בה יצאתי מדעתי, נכנסתי חזק לסצנת המועדונים והייתי לגמרי בקטע של שמלות צמודות, עקבים גבוהים, שיער שופע והרבה איפור ופריטי מעצבים.

בפעם הראשונה שלויתי כסף, זה היה מג'וני, וזה היה בסדר רק מפני שהמצב עם פרי נעשה מכוער, וזה היה בשביל ברוקס.

עכשיו הבנתי את השיעור שאימא שלי ניסתה ללמד אותי.

כי עכשיו היה עליי לבחור באחת מתוך חמש אפשרויות.

הראשונה, לבקש מג'וני דחייה בפירעון ההלוואה, עד שאצליח למצוא איזשהו פתרון.

השנייה, להוציא את ברוקס ממעון היום ולהיענות להצעה של מרגו לטפל בילד שלי בחינם.

השלישית, לומר לאיזי שאיני יכולה לממן את כל המשכנתה, מה שאומר שאיאלץ לעזוב את הבית או לבקש ממנה לשלם חלק (גדול) מהמשכנתה, כדי שנוכל להישאר.

הרביעית, להתפטר מחנות המכולת ולמצוא עבודה אחרת, אולי בעיר (מה שאומר שאולי ניאלץ לעבור לעיר), ככל הנראה כמלצרית במסעדת יוקרה, ככה שבשבוע אחד אוכל להרוויח רק מהטיפים את מה שהרווחתי בחנות במשך למעלה מחודש.

או החמישית, למצוא עבודה נוספת, מה שאומר שאיאלץ להסתמך על מישהו אחר שיטפל ברוקס, כי כבר עבדתי ארבעים שעות בשבוע. ומכיוון שחנות המכולת הייתה פתוחה גם בסופי שבוע בין שש לתשע (ובשבתות עד עשר) כבר נאלצתי להסתמך על חברים ובני משפחה שישמרו על ברוקס. אם אמצא עבודה נוספת, איאלץ למצוא לזה פתרון, מאחר שבכל מקרה היא לא תהיה בשעות שבהן מעון היום פתוח.

העניין האחרון הזה עלול לקרות בכל מקרה. אתמול בלילה הסתכלתי על כמה דירות להשכרה במאטלוק, ועל אף שהן עלו פחות מתשלום המשכנתה של איזי, עם מעון היום וכל שאר התשלומים, הן יצטרכו להיות כמעט בחינם כדי שאוכל לממן אותן.

החדשות הטובות היו שבאותו הבוקר, כשהגעתי לעבודה, אמרתי למייקל, מנהל החנות, שאשמח לעבוד כמה שיותר שעות נוספות. זו הייתה עונת החגים והוא חיפש עובדים במשרה חלקית לעזרה בחנות, ולכן קפץ על ההזדמנות בשמחה, ואמר שיוכל לתת לי חמש-עשרה עד עשרים שעות נוספות בשבוע.

מבחינתו, אם ישלם לי פי אחד וחצי זה חצי ממה שייאלץ לשלם לעובד נוסף, שלא לדבר על החיסכון בכל הזמן וכאב הראש הכרוכים בתהליך מציאת עובדים.

מבחינתי זה פשוט פי אחד וחצי.

זו תהיה תוספת של שבע מאות וחמישים דולר בחודש הבא בנוסף על האלף שאני מרוויחה בדרך כלל, אבל זה אומר שאוכל לחגוג עם ברוקס את חג המולד כמו שצריך ושעדיין אצליח להמשיך להיעזר ברשת הביטחון שלי עד אפריל. חוץ מזה, אהיה קרובה לקבלת העלאה

בשכר, שמעתי שעובדים הזוכים להערכה חיובית מהמנהלים מקבלים העלאה בשכר לאחר שנה וחצי של עבודה במקום. ועדיין.

גם עם העלאה של חמישה אחוזים בשכר, אקבל בסך הכול כחמישה-עשר דולר נוספים בשבוע.

אבל החנות מימנה לי ביטוח בריאות טוב למדי. ומגורים במאטלוק העניקו לי גישה לרשת התמיכה של איזי וברוקס.

אבל השורה התחתונה הייתה שאם אמשיך לעבוד בחנות, גם אם אקבל העלאה בשכר, פשוט לא אוכל לממן את אורח חיי הנוכחי ולהעניק לילד שלי חיים הגונים.

לא היה לי שום מוצא מהסבך.

כך או כך, נדפקתי כהוגן.

עד שמייסי אמרה את מה שאמרה.

היא הושיטה לי שטר של חמישים דולר על כרטיסי הברכה שמכרה, לקחה את כל כרטיסי הברכה שהצעתי לה, ביקשה שעד יום שני אכין לה כמות נוספת של כרטיסי ברכה לחג המולד, ואם זה לא הספיק, היא הציעה שאפתח חנות באטסי.

כמה אנשים מרוויחים באטסי?

אוכל להכין כרטיסי ברכה, למכור אותם באינטרנט ולשלוח אותם בדואר מדי יום בזמן הפסקת הצוהריים.

כנראה שאיאלץ למכור לא מעט כרטיסי ברכה.

מה שאומר שאיאלץ להכין לא מעט כרטיסי ברכה.

אבל מאז יום רביעי הספקתי להכין עשרה כרטיסי ברכה.

ואולי אצליח להכין גם דברים נוספים, כמו כרטיסי שמירת מקום לשולחן החג או משהו כזה.

אני צריכה להיכנס לאטסי ולחקור את הנושא.

"וקרול, הבעלים של גיפטס אנד גודיס בבלוויו, ביקשה ממני שאומר לך לקפוץ אליה," המשיכה מייסי. "היא הייתה אצלי השבוע ואמרה שהיא מתה על הדברים שלך. אמרה שתשמח להעמיד את כרטיסי הברכה שלך ליד הקופה. אנשים מתחילים

לחשוב שזה מגניב לקנות תוצרת מקומית. זה הופך לטרנד רציני, תודה לאל."

הדלק על הנסיעה לבלוויו וחזור יעלה יותר ממעט כרטיסי הברכה שהיא תקנה ממני בשביל החנות שלה.

"יש לי עבודה במשרה מלאה ותינוק, מייסי," הזכרתי לה. "אני צריכה שכל הנסיעה הזאת לבלוויו תצדיק את ההשקעה."
 'כל הנסיעה הזאת לבלוויו' הייתה אולי, לכל היותר, שלושים קילומטר.

קרוב לוודאי שזאת הייתה אחת הסיבות לכך שמייסי נעצה בי את אותו מבט שנעצו בי אנשים רבים אחרי שצצתי ברדאר של מאטלוק ותוך מספר שבועות הבן שלי נחטף.

מבט שהיה גרוע אף יותר מהמבט שקלטתי את אימא שלי זוכה לו בכל אותן פעמים שלקחה אותנו לבלות, נקיות ולבושות ומטופחות, אבל לא הייתם צריכים להיות לקוחות של חנויות יוקרה כדי לדעת שהבגדים והנעליים שלנו היו זולים ושהסתפרנו במטבח שלנו.

מייסי הרימה פיסת נייר ואמרה, "אכתוב לך את המספר שלה. דברי איתה. אמרתי לה שכרטיסי הברכה שלך נמכרים יפה. אולי היא תזמין ממך כמות גדולה."

תהיתי עד כמה כרטיסי הברכה שלי באמת הצליחו בחנות של מייסי.

או שאולי היא סיפרה ללקוחות שאדליין פורסטר המסכנה הכינה אותם, שהיא עובדת בחנות המכולת במאטלוק ושהתינוק שלה נחטף ממעון היום, ואנשים קנו אותם רק מפני שריחמו עליי.
 כן.

זאת הייתה הסיבה.

ואני הרווחתי דולר וחצי על איזשהו כרטיס ברכה שעבדתי עליו שלושת רבעי שעה, והם לקחו אותו הביתה וזרקו אותו לפח או נתנו אותו לאותו בן דוד שהם לא הכירו או לא חיבבו במיוחד.

הדולר וחצי האלה מימנו לי כמעט שני ליטרים של דלק. שיהיה.

היא הושיטה לי את המספר של קרול, לקחתי אותו, מלמלתי,

"תודה," ואחר כך הבטחתי לה, "אגיע ביום שני עם כרטיסי ברכה נוספים."

"תודה, אדי," היא השיבה. "עכשיו לכי ותני לילד הקטן שלך חיבוק ממני."
"בשמחה, מייסי."

יצאתי משם, במהירות הבזק, בעיקר כי הייתי מצוברחת, קיבלתי רק חצי שעה לארוחת צוהריים, ומתוכה נשארו לי, קרוב לוודאי, בקושי עשר דקות, והייתי צריכה לזלול במהירות את הסלט הכמעט פג תוקף שקניתי בחצי מחיר במחלקת הירקות בחנות, לפני שאחזור לקופה.

פסעתי לאורך המדרכה, מצונפת בתוך המעיל שלי, אותו לבשתי מעל הסרבל המאוד לא מושך שלי, שבאזור החזה שלו היו רקומות המילים מאטלוק מארט בצהוב, כשאני סורקת במוחי את כל הציוד שהיה ברשותי, תוהה אם יספיק לפתיחת חנות באטסי, וממהרת לחזור לעבודה.

חציתי את הכביש הסמוך לחנות, וכבר כמעט הגעתי אליה, אבל נעצרתי בפתאומיות אחרי שמישהו נבח לצירי, "אמרתי יו."
הסתובבתי וראיתי את טובי נעמד לידי.
אלוהים, הזקן הזה שלו.
פרי לא מסוגל להצמיח דבר חוץ מזיפים.
הוא היה מוכר את שני האשכים שלו בשביל זקן ארוך ועבה כל כך.

הוא היה מעוצב בצורת טריז מלבב, קצוץ במלאכת מחשבת. לעזאזל, השפם הגדול והמסולסל היה מחזה מרהיב כשלעצמו. ייתכן שפרי אפילו היה מוכן לוותר על הגיטרה שלו בשביל שיער פנים מרשים כל כך.

"אז מה? עכשיו את מתעלמת ממני?" הוא שאל, שאלתו עוקרת אותי בתקיפות מטראנס הזקן שאפף אותי.
"סליחה?" שאלתי אותו.

"אדליין, קראתי בשם שלך מאז שיצאת מחנות הפרחים של מייסי."
אה.

הסתכלתי אחורה לעבר חנות הפרחים, שהייתה במרחק של בלוק וחצי ממני, ובמרחק בלוק וחצי ממנה ניצב סניף של מוסכי גאמבל.

החזרתי את מבטי שוב לטובי.

"לא שמעתי אותך," אמרתי לו.

"זיבולי שכל," הוא מלמל, נועץ בי מבט נוקב.

סליחה?

"לא שמעתי אותך, טובי."

"את כועסת עליי," הוא החליט.

"לא נכון," הכחשתי.

"ואני צועק את השם שלך כמה וכמה פעמים, רודף אחרייך לאורך

הרחוב, ואת לא עצבנית עליי, פשוט לא שמעת אותי?"

"כן, כמו שאמרתי, לא שמעתי אותך."

"היית עצבנית כשסיימנו את השיחה בלילה."

"זה היה בלילה."

"והיית עצבנית גם בהודעות שלך אחרי שסיימנו את השיחה

בלילה," הוא הזכיר לי.

למען האמת, הייתי עצבנית גם אז, וגם עכשיו הגישה שלו עצבנה

אותי.

רק ש'עצבנית' היא לא המילה המתאימה לתאר את מצבי.

"אני לא מעריצה גדולה של המילה 'עצבנית', חלקתי איתו.

"סליחה, בייב," הוא אמר בצנינות. "נרגזת. כועסת. רותחת.

מחורפנת."

"אני לא רותחת, טוב. ומעולם בחיי לא הייתי מחורפנת."

"את קצת מחורפנת עכשיו, לוליפופ," הוא ציין.

"אוקיי, אולי אתה צודק," השבתי. "וזה מפני שאתה חוזר ואומר

שאני 'עצבנית', בזמן שזה פשוט לא נכון. אני פשוט חייבת לחזור

לעבודה, ויש לי הרבה דברים על הראש."

הוא מלמל בקול חלוש, "אני בטוח שיש לך הרבה דברים על

הראש."

"מה זה אמור להביע?" שאלתי.

בלי כל היסוס, הוא הניח את כל הקלפים על השולחן.

"טוב, אדליין, נקלעת לצרה, אבל את בת למשפחת פורסטר, מה שאומר שאת גאה מכדי לבקש עזרה שתחלץ אותך מהצרה שאליה נקלעת."

סליחה?

מי הוא חושב שהוא?

"מה אתה יודע על הבנות למשפחת פורסטר?" התפרצתי עליו.

"אח שלי מתחתן עם אחת."

"כן, ופגשת אותה לפני שבעה חודשים, והוא גר איתה ושוכב

איתה, ואתה לא. ככה ג'וני מכיר אותה, ואתה לא."

"ואני עומד פה ומתנצח עם עוד אחת מהן, הגאוותנית, האחת

שנבוכה מכדי לבקש עזרה בזמן שהיא צריכה לבקש עזרה."

אה...

סליחה?!

מה לכל הרוחות עובר עליי?

פלשתי למרחב שלו, והתרוממתי על קצות אצבעותיי כדי להתבונן

ישירות לתוך עיניו.

"ואתה מכיר אותי שבעה חודשים, ואני יכולה להבטיח לך,

טוביאס גאמבל, שאתה לא מכיר אותי מספיק בשביל לכנות אותי

נבוכה. הרשה לי לתקן אותך, הדבר האחרון שאפשר לומר עליי זה

שאני נבוכה."

הוא עמד ממש מולי, מרכיז את סנטרו המזוקן, וזה כל מה שהיה

צריך לעשות כדי להתבונן עמוק לתוך עיניי, ממש בגובה עיניי, וזה

עצבן אותי (עוד יותר), ואז הוא הטיח בי, "אז, למדתי מה שלמדתי

ביום רביעי בערב, ואני לא מאמין אפילו לשנייה מזוינת אחת שהכול

בסדר, רק חרא של אימא יחידנית, וסיפרתי למרגו שקשה לך והיא

מתעקשת לטפל בברוקלין בשבילך, ואת לא תאבדי את העשתונות

ותתעצבני עליי?"

"בוודאי שאאבד את עשתונותיי ואתעצבן עליך," רשפתי. "זה

לגמרי לא לעניין."

"וזה יהיה לגמרי לא לעניין אם אשתף את אחותך בכך שהמצב

שלך דפוק בקטע אחר, והיא תחליט לעזור לך ולתת לך לגור בבית

שלה, או מה שאיז לא תעשה, ושנינו יודעים שאיז בהחלט תעשה
משהו בשביל לדאוג לך?"

אחותי הגדולה דאגה לי המון.

כל חיי, ליתר דיוק.

אז תמחקו בבקשה את הסעיף הזה מרשימת הדברים שאוכל
לעשות כדי להיחלץ מהצרה אליה נקלעתי. לא הייתה לי כוונה לבקש
מאיזי שתעזור לי בשום דבר.

"כן, גם זה יהיה לגמרי לא לעניין," התפרצתי. "אבל חשוב לי
להבהיר, זה יהיה הרבה יותר לא לעניין."

"אז, מה? פשוט תשרדי מיום ליום? תאכלי מזון לחתולים ותדפקי
את דירוג האשראי שלך בגלל איחור בתשלום החשבונות, בזמן
שברוקס נמצא במעון יום שאנשים שעובדים בעיר מכניסים אליו את
ילדיהם, מפני שבעיר הם מרוויחים כסף טוב והם מצפים שיפנקו את
הילדים שלהם בזמן שהם נמצאים בעבודה ומרוויחים כסף?"

"כן." עוצמת קולי הלכה וגברה.

"ותעשי את כל החרא המטופש הזה גם אם תהיי מוקפת באנשים
ששמחים לעזור לך?"

"זה מה שאימהות עושות," השבתי.

"זה מה שאת עושה," הוא הטיח בי בתגובה.

"אתה לא יודע מה זה להיות אימא, טובי. אני יודעת, ואני יודעת

מה אימא שלי עשתה, והיא עשתה בדיוק את זה."

עכשיו הקול שלי כבר היה רם במיוחד.

"כן. אני יודע. שמעתי. אבל לדפני לא הייתה ברירה. לא היה לה

למי לפנות, לא היה מי שידאג לה ולבנותיה. לא הכרתי את האישה.

מעולם לא זכיתי לכבוד. רק שמעתי סיפורים. אבל לפי הרושם

שקיבלתי, היא הייתה לגמרי בעניין אם מישהו היה מציע להעניק

לתינוקות שלה חיים טובים יותר. את לא. את משתמשת באימא שלך

ובקשיים שחוותה כמגן שלך להתמודד עם העולם לבדך, כדי שלא

תספיק לילד שלך משהו טוב יותר, ובמקרה הזה טוב יותר פירושו

לדאוג לעצמך."

הרגשתי כאילו הוא החטיף לי סטירה בפרצוף.

והתרחקתי ממנו, כאילו זה בדיוק מה שעשה.
הוא סירב להרפות, והתקרב אליי, גוזל ממני את המרחב הזעום
שהרווחתי לעצמי ושואל, "עד כמה עמוק החרא שבו את נמצאת?"
"זה לא עניינך."

"עד כמה עמוק החרא שבו את נמצאת, אדליין?" הוא לחץ.
התרוממתי על בהונותיי וצרחתי לו בפנים, "זה לא עניינך!"
"אם הייתי מזיין אותך, זה היה ענייני," הוא נהם.
מצמצתי והורדתי את עקבי אל הקרקע.
עושה רושם שגם זה נעלם מעיניו.
"אלוהים אדירים, יש לך מושג כמה שעות שינה היו לי מאז
ששמעתי שאת מרוששת בחג המולד?"
"לא," לחשתי.

"אפס, בייב. לא הצלחתי לעצום עין."
מה?

"איך את מתכוונת לקנות לברוקס מתנות?" הוא שאל.
"אני... אני לא יודעת. כבר אמצא פתרון."
"ברור," הוא אמר בזעף.
"טובי –"

"את יכולה למכור בחנות של מייסי מאה כרטיסי ברכה מזורגים,
וזה עדיין לא יעזור לך בכלום," הוא אמר בזעם.
איך הוא ידע שאני מוכרת כרטיסי ברכה בחנות של מייסי?
לא הייתה לי הזדמנות לשאול אותו.
טובי פשוט המשיך במתקפה.

"ג'וני טחון. גם לדייב ולמרגו לא חסר, והם בפנסיה, ככה שאין
להם מה לעשות חוץ מאשר להישאר בריאים בגוף ובנפש. ויש לי
חדשות בשבילך, אדי, תינוק בסביבה עשוי לעזור להם לעשות את
זה. ובהתחשב בזה שאני שותף שווה במוסכי גאמבל, גם אני פאקינג
טחון. את מוקפת אנשים שרוצים לדאוג לך, ויש להם הזמן והאמצעים
לעשות זאת. ואת מוכרת כרטיסי פרחים מזוינים בניסיון לשמור על
כבודך."

אלה לא היו כרטיסי פרחים.

טוב, חלק מהם כן היו, אבל היה לי חשד שקוראים להם אחרת. ולא עשיתי את זה בניסיון לשמור על כבודי. האומנם?

"אלה כרטיסי ברכה מתוקים," הטחתי בו בזעם. הוא העביר את אצבעותיו בשעריו. שעריו היה מלא ושופע, ואם הוא לא היה מחליק אותו לאחור בעזרת תכשיר כלשהו, כנראה שהשערות בקדמת ראשו היו נופלות אל סנטרו.

על אף שהשיער בעורפו היה קצר באזור הצוואר, הוא היה ארוך מספיק והלך ונעשה דליל יותר בחלק העליון של הראש, ואז החל להסתלסל, וזה היה מושך במידה טראגית, בהתחשב בכך שזה נראה מדהים אבל היה ברור שאפשר לחפון את השיער באצבעות, מחשבה שהייתה קשה מנשוא.

בייחוד בזמן שנקלענו לוויכוח פומבי על מדרכה בעיירה, כשאני לובשת את מעיל החאקי הקטלני שלי מעל לסרבל העבודה המטופש הזה.

אלוהים, כמה שהצטערתי שאני לא לבושה במכנסיי השחורים והמשופשפים ובאחד מהז'קטים עם עיטורי הרקמה שלי שמצאתי בחנות יד שנייה בנאשוויל, שגם הם לא היו בדיוק זולים. פרט למגפיי הבוקרים שלי, היו אלה פריטי הלבוש היקרים ביותר שרכשתי בחיי. אבל הם היו שווים בטירוף.

טוב, אולי הייתי קצת נבוכה.

"את יורדת במשקל," הוא הכריז בעצבים.

"מה?" שאלתי, מופתעת מהתפנית החדה בנושא השיחה.

"מתי הייתה הפעם האחרונה שאכלת?" הוא שאל.

לכל הרוחות.

הוא קלט אותי, כאילו היה בכוחו להציץ לתוך מחשבותיי.

"מתי, אדי?" הוא דחק בי.

"אתמול בלילה. אבל אני לא טיפוס של ארוחות בוקר," השבתי.

זה שקר.

אני טיפוס של אוכל, על כל צורותיו השונות והמשונות.

והוא צדק, באמת ירדתי במשקל.

הילד שלי היה חמוד ושמנמן.
אבל פעם הגוף שלי היה מעט עגלגל, ועכשיו הוא הפך לזוויתי.
"וארוחת צוהריים?" הוא המשיך ללחוץ.
"יש סלט שמחכה לי. ואם תפסיק לעכב אותי, אוכל להגיע לחדר
העובדים ולאכול אותו."
"סלט", הוא אמר, וכאילו אמר, "נקניקיה מצופה בחרא."
"זה בריא!" צעקתי.
"מתי הייתה הפעם האחרונה שאכלת ארוחה נורמלית?"
"למי אכפת?"
"אלוהים, אדליין!" הוא התפוצץ ואחר כך הרכין את זקנו אל
צווארו כדי להישיר אליי מבט וצעק, "לי אכפת!"
"אני אוכלת, טובי!" צעקתי בתגובה.
"לא מספיק!" הוא שאג.
"אני יכולה לדאוג לעצמי!" צווחתי.
"מתברר שלא!" הוא שאג בתגובה.
"איך אתה מעוז?" צווחתי כל כך חזק, שהופתעתי שחלונות הראווה
סביבנו לא התנפצו.
"זה בסדר מבחינתך שאני וכל מי שאכפת לו ממך נסתכל מהצד
בזמן שאת גוועת ברעב?" הוא שאל בתקיפות.
"אני לא גוועת ברעב, טוביאס, בחייך, תפסיק להיות כזה דרמטי",
הטחתי בו.
הוא זקף את ראשו לאחור.
ואז צעד לאחור.
לאחר מכן אמר בזעף, "טוב."
הבעת פניו הייתה חתומה, וזה הדאיג אותי הרבה יותר מהזעם
שאפף את פניו רק כמה רגעים קודם לכן.
"טובי – התחלתי לומר בטון פייסני.
"אהיה אצלך ביום ראשון, בשתיים-עשרה בצוהריים. אתלה את
הנורות שלך ואביא בירה ויין, אבל אני לא נשאר לארוחת ערב."
אלוהים אדירים.
זה לא היה מבשר טובות.

צעדתי לעברו. "טוב –"

הוא צעד לאחור והפסקתי לדבר.

"להתראות, אדי."

ובמילים אלה, הוא צעד בנחישות לאורך המדרכה בדרכו אל המוסך, צעדיו הגדולים, הגבריים והחינניים היו כממתק לעיניי.

"מה קרה עכשיו?" לחשתי בעקבותיו, מרותקת למקומי.

אם הייתי מזיין אותך, זה היה ענייני.

"אוי אלוהים, מה קרה עכשיו?" חזרתי ושאלתי.

טובי חצה את הכביש והמשיך בדרכו.

קלטתי שאני עומדת על המדרכה, הבטתי מעבר לכביש וראיתי

שאני נמצאת ממש מול המאטלוק מארט בו אני עובדת.

כמה אנשים נשאו שקיות עמוסות מצרכים ודחפו עגלות אל

מגרש החניה הסמוך, ובמובן מסוים היה לי ברור, רגע לפני שראשי

הופנה בכיוון הזה, שהם עמדו מחוץ לדלתות החנות והתכוונו בטובי

ובי.

"שיט", נשפתי בזעף והסטתי את מבטי. כשהשטח היה פנוי,

מיהרתי לחצות את הכביש במקום אסור לחצייה.

בסופו של דבר, הייתי צריכה לאכול את הסלט שלי בכזאת מהירות,

שכאבה לי הבטן במשך שעה לאחר מכן.

ורוב קצוות העלים היו חומים, מה שכנראה לא תרם במיוחד

למצבי.

אם הייתי מזיין אותך, זה היה ענייני. המילים הדהדו בראשי

בערך, הממ... לא יודעת, משהו כמו שבע מאות פעמים בארבע

השעות שנשארו מהמשמרת שלי, ככה שזה היה נס שבקופה שלי היו

חסרים רק שני דולרים.

כשסיימתי לעבוד נסעתי לאסוף את הבן שלי, חזרתי הביתה

ועסקתי בשגרה שלי תוך כדי הרהור בעובדה שמחר בצוהריים איז

וג'וני ישמרו על ברוקס, כי אני צריכה לעבוד ביום שבת ובימי שבת

המעון פתוח רק בבוקר. והיה סיכוי טוב שעד מחר אחר הצוהריים

איז ו'או ג'וני כבר ישמעו על הריב, ככה שהיה עליי להחליט איך

להתמודד עם זה, במקרה שאכן ישמעו עליו.

לא חשבתי על זה.

חשבתי על העובדה שאני ממש צריכה לדבר על מה שקרה עם טובי, ולא יכולתי להתקשר לאחותי. לא יכולתי להתקשר לדיאנה (בעיקר מפני שפחדתי ממה שהיא אולי תגיד לי). בהחלט לא יכולתי להתקשר למרגו. עוד לא ממש יצא לי להכיר חברות במאטלוק, ככה שלא היה לי עם מי לעבר את מה שקרה. ובצ'טנוגה לא היה אף אחד שהכיר את טובי.

ככה שנשארתי לבד.

ואף שדאפר דן נצמד אליי כאילו הרגיש שאני חסרת מנוחה, ויכולתי לשתף אותו, הוא לא היה יכול לעזור לי יותר מדי, ולא רק מפני שהיה כלב ולא היה יכול לדבר, אלא גם מפני שטוב לא הביא לנו את הכלב הזה בשביל בני הקטן.

הוא הביא לנו את הכלב הזה בשביל להגן עליי (ועל בני הקטן). בסוף הלילה, אחרי שהספקתי להכין רק שלושה כרטיסי ברכה, כשהייתי צריכה להכין בערך חמישים, שכבתי במיטה, בהיתי בתקרה והבנתי שאני יודעת שלושה דברים.

דבר ראשון, דיאנה חושבת שטובי בקטע שלי, ודיאנה טועה רק לעיתים רחוקות.

דבר שני, לאף גבר לא היה אכפת עד כדי כך מהמצב של האחות של הארוסה של אחיו. טובי התעמת איתי, הוא הורה שהוא לא ישן מאז שהבין את חומרת מצבי, והוא יצא מדעו נוכח המחשבה שאני לא אוכלת.

שום דבר מכל זה לא העביר את המסר, "אני קצת מודאג מהאישה הזאת, המהווה חלק מזערי מחיי."

זה העביר מסר אחר לגמרי.

ודבר שלישי, עד עכשיו הריב בינינו כבר הספיק להתפשט ברחבי מאטלוק הקטנה כמו אש בשדה קוצים.

ואחותי, הארוס שלה, מרגו, דייב, דיאנה וצ'ארלי גרים במאטלוק. ככה שהרגשתי שלא נדפקתי רק במובן הכספי, אלא גם בדרכים נוספות.

מפני שיצא לי לחיות בעיירות קטנות, והייתי אני – הבת הפראית

והפרועה למשפחת פורסטר – ככה שידעתי מה קורה כשרכילות מתפשטת בלי כל רסן.

בנוסף, וחשוב מכך, הייתה לי סיבה לחשוב שבפעם הראשונה בחיי ייתכן שיש לי סיכוי להשיג משהו שרציתי בכל מאודי.

אבל המשהו הזה היה שזור בקשרים סבוכים במארג חיי כפי שנראה בזמנו, וגם אם טובי צדק לגבי זה שלא ניצלתי את המשהו הזה כפי שיכולתי לנצלו, הייתי זקוקה לו, אחרת מצבי היה אבוד.

וידעתי שאם אנסה להשיג את מה שרציתי וזה ייגמר רע, כל הרע הזה ישפיע על חייהם של ג'וני ואיזי (וגם של מרגו ודייב), והתוצאות יהיו הרסניות.

וזה הפחיד אותי כהוגן.

פרק 3

היא אדי ואני טובי

טובי

בבוקר יום שבת טובי עמד ליד המקרר ולגם מבקבוק מים בזמן שזה קרה.

הוא חזר מהריצה שלו במהלכה הזיע את הבירה והוויסקי שצרך כבר המקומי, 'און מיי וויי הום' (המוכר כ'הום' בפי תושבי העיירה), לילה קודם לכן.

והוא ידע שעליו להיות שמח שלפחות זכה להעביר עם קצת אלכוהול את הטעם המריר שנשאר בפיו מהריב שלו עם אדי, ולהזיע את זה בבוקר המחרת לפני שזה קרה.

למען האמת, הוא הופתע שהוא לא זכה לביקור בעורו יושב במקומו ב'הום' בליל אמש.

הוא ראה את מסך הטלפון שלו, שהיה מונח על הרלפק במטבח, מאיר. הוא גם ראה את מה שהיה כתוב על המסך, והוא ממש לא רצה לענות לשיחה.

אבל אבא שלו (וגם מרגו, כמובן) לימדו אותו להתמודד עם הבעיות שלו ברגע שהן מתעוררות, ככה שיהיה אפשר להיפטר ממשקלן לפני שיהפכו לנטל כבד מדי ויגררו אותך למטה.

וכשמחשבות אלה במוחו, הוא הניח את המים מידו, הרים את הטלפון שלו וענה לשיחה.

"יו, ג'וני."

"אתה פאקינג צוחק עליי עם כל החרא הזה?" השיב אחיו.

טובי שחרר נשיפה ארוכה.

"יו, ג'וני." זה מה שיש לך לומר לי כשכל העיירה מדברת על זה שאתמול צרחת בפרצוף של אדי באמצע הרחוב המזוין?" דרש אחיו לדעת.

"ג'וני, תקשיב –"

"ורק כדי שתדע את הסיבה האמיתית בגללה אני עצבני עליך בטירוף, הייתי צריך לשמוע את החרא הזה ממישהו אחר, ולא מאח שלי שפאקינג רב עם האחות של האישה שלי באמצע הרחוב המזורגג, ואחר כך חזר למוסך ועבד לצדידי במשך שלוש שעות ולא אמר לי שום פאקינג מילה."

טוב.

יודעים מה?

נמאס לו מהחרא הזה.

אז הוא אמר בזעף, "ג'וני, רד ממני."

"לרדת ממך?" עכשיו אחיו נשמע עצבני אפילו יותר מקודם.

"כן, פאקינג תרד ממני," השיב טובי.

"יצאת מדעתך המזוינת?"

"לא, למען האמת, לא," טובי חרק שיניים.

"על מה רבתם?"

"לא עניינך."

"טעות," אמר ג'וני בזעם. "כשזה נוגע לאחות של אלייזה, זה בהחלט ענייני. כשזה נוגע לאחי הקטן, זה בהחלט ענייני. אני פאקינג לא מאמין שניסית להתערב בעניינים של אדי ולא אמרת לי כלום. אבל אני לא אמור להיות מופתע. זה מהלך טובי קלאסי."

הו, פאקינג אין מצב.

"טוב, לא," אמר טובי בשיניים חשוקות. "אנחנו לא עושים את זה. אתה לא עושה את זה. אכלתי את החרא הזה מספיק, אני לא מוכן יותר. זה נגמר פה."

"טוב –"

"לא," הוא קטע אותו. "אני לא אתה. תתגבר על זה. מעולם לא הייתי אתה. אבל הייתי בסביבה כמעט שלוש שנים, ככה

שהגיע הזמן שתקלוט את זה. ואם כבר מדברים, אני כמעט בן שלושים ושלוש לעזאזל, ג'וני. הגיע הזמן שתפסיק להתייחס אליי כאילו הייתי בן שלוש-עשרה.”

הוא שמע את אחיו מתחיל לדבר, אבל טובי לא הניח לו לומר דבר, הוא פשוט המשיך בשלו.

”זה לא קשור לזה שברחתי לטחנה כשהייתי בן שמונה כדי שיהיה לי מרחב משלי שבו אוכל להתעסק בענייניי, ולא סיפרתי עליו לאף אחד. הייתי ילד. וכן, אולי לא הייתי צריך לעשות את זה או את שאר החרא שאתה חושב שלא הייתי צריך לעשות מפני שזה לא מה שאתה היית עושה, אבל הייתי ילד, לעזאזל. ותאמין לי שהייתה סיבה לפחות או יותר כל מה שעשיתי בתור ילד, כולל לזה. הייתי ילד שהיה זקוק למרחב מזוין משלו כדי להתעסק בעניינים המזוינים שלי, ואין בזה שום דבר פסול.”

”טו –”

טובי המשיך בשצף דיבורו, ”לא, זה קשור לזה שאני פאקינג אדם בוגר ולזה שאתה לא תומך במה שזה לא יהיה שאתה לא תומך בו, ובלי להעליב, גבר, אבל אני כבר לא שם זין אם אתה תומך בי או לא. אני לא מבקש ממך להסביר את כל הסיבות מאחורי מה שקורה בחייך ואת כל ההחלטות שאתה מקבל. אני בכלל לא צריך לבקש ממך שתגמול לי ביחס דומה.”

”אחי, תקשיב –”

טובי לא הקשיב.

הוא המשיך לדבר, מפני שהוא היה צריך לבטא את החרא הזה, ומבחינתו הוא היה צריך לעשות זאת מזמן.

”אף פעם, חוץ מהפעם שאבא מימן לי את הלימודים בקולג', וכן, לקח לי שבע שנים לסיים את התואר, כי כל הזמן עצרתי את הלימודים ועברתי לדברים אחרים, אבל סיימתי את הלימודים, ג'וני. אפילו פעם אחת לא ביקשתי ממך או מאבא או מסבא או מסבתא או ממרגו או מדייב אפילו אגורה מזוינת. דאגתי לעצמי. שילמתי את החשבונות שלי. קניתי את המכוניות שלי. שילמתי על רישיון המכונאי שלי ועל רישיון הטיס שלי מכיסי. התעסקתי בענייניי ותוך כדי גם דאגתי

לצרכים שלי, לא נשענתי על התמיכה של פאקינג אף אחד. וכן, אני נודד ממקום למקום לבדי כבר חמש־עשרה שנה, ומעולם לא נטעתי שורשים. התקופה הכי ארוכה שנשארתי במקום אחד הייתה שלוש שנים, אבל למי אכפת לעזאזל?"

"טובי –"

טובי לא נתן לג'וני להשחיל מילה.

הוא המשיך להטיח בו דברים.

"מעולם לא נעצרתי. מעולם לא נקלעתי לחוב שלא יכולתי לשלם בכוחות עצמי. מעולם לא איחרתי בתשלום החשבונות, תמיד הייתי מוכן לכל מבחן שנערך בכיתה או לכל יום עבודה. אני לא האבא של אף תינוק, מעולם לא פיזרתי הבטחות שלא עמדתי בהן ומעולם לא התנהגתי כמו שמוק ושברתי למישהי את הלב. אני לא יכול לומר שלא נקלעתי לצרה או שתיים, אבל זה קרה בזמן שניסיתי לעשות את הדבר הנכון בשביל האנשים הלא נכונים. כל פשעי הוא שחייתי את חיי בשונה משלך, ושכמקרה נולדתי בתור הבן השני למשפחת גאמבל. אני מצטער אם אתה חושב אחרת, אבל זה לא אומר שאני צריך להמשיך לספוג את החרא שלך כל החיים."

"אחי –"

"ואני גם רוצה לציין, ג'וני, שאפילו אחרי שאבא מת וקיבלתי את החלק שלי מהמוסכים, לא הלכתי וקניתי יאכטה ופרארי או חייתי את החיים הטובים, כמו איזה אוכל חינם, ולא התהוללתי עם נשים והתנהגתי כמו אידיוט. המשכתי לעבוד ולהתפרנס, וחייתי חיים טובים במסגרת יכולותיי, וכשהגיע הזמן הנכון מבחינתי, חזרתי הביתה ותפסתי פיקוד על החלק שלי במוסך. אני לא מבקש ממך מחיאות כפיים, אבל בהחלט לא אתנגד למעט כבוד."

"טובי, תקשיב ל –"

אבל טובי לא התכוון להקשיב, מפני שהוא עוד לא סיים.

"ומה שקרה ביני ובין אדי קרה ביני ובין אדי. שנינו אנשים בוגרים. אבל זה לא הכול. היא לא האחות של הארוסה שלך ואני לא האח הקטן שלך. היא אדי ואני טובי, ולא נעים לי לבשר לך, ג'וני, אבל

לא הכול קשור אליך. מה שקרה בינינו קרה בינינו. ולמען האמת, הוא קשור יותר לאדי, והיא לא תשמח אם אשתף אותך בזה. בגלל זה חזרתי למוסך ולא אמרתי לך אפילו מילה, כי, כפי שאמרתי, לכל הרוחות, זה לא העניין המזויין שלך."

"קורה משהו בינך ובין אדי?" שאל ג'וני, נשמע זהיר ומעט סקרן, וכבר פחות עצבני, לפחות.

אבל טובי עדיין היה עצבני.

במיוחד בקשר לזה.

ובמיוחד מפני שאחיו היה חלק מהסיבה שלא היה 'זה'.

"לא. בכל הנוגע לזה, יש את האחות של אלייזה והאח של ג'ונתן.

ואני בספק אם אני צריך לשתף אותך בזה, אחי, אבל זה כואב."

"טובי, אמר ג'וני בקול חרישי.

כן.

הוא לא היה צריך לשתף אותו בזה.

"אני לא מתכוון ללכת איתה בכיוון הזה," הוא הבטיח לו. "אני

יודע איך אתה מרגיש בקשר לזה, אבל זאת לא הסיבה היחידה שאני

לא מתכוון לעשות את זה. אדי צריכה איזון בחיים, ואם ניתן לזה

ניסיון והוא לא יעלה יפה, טוב, כנראה שזה לא יעשה לה טוב. אז

הבהרת מה תרגיש אם אעשה את מה שאני רוצה לעשות ואהפוך את

אדליין ואת ברוקלין לחלק גדול יותר מחיי, אבל אדליין היא הסיבה

העיקרית שבגללה אני לא עושה את זה."

"זה לא נסתר ממני ומאיזי שיש לך רגשות כלפיה," השיב ג'וני,

שעדיין הקפיד להיזהר בלשונו.

"כן, אחי, יש לי רגשות כלפיה," אמר טובי בעוקצנות, מפני שזה

היה הרבה יותר עמוק מזה, והייתה לו תחושה שלא רק ג'וני היה מודע

לזה, אלא גם איזי.

"גבר, היא לא במצב שהיא –"

אלוהים.

הוא לא התכוון להקשיב לאחיו שמזהיר אותו שוב לשמור מרחק

מאדי.

"אני יודע באיזה מצב היא, ג'וני," הוא התפרץ. "אני יודע הרבה

יותר טוב ממך. ואני אומר שוב, אני לא מתכוון ללכת בכיוון הזה, וזאת לא הסיבה היחידה שבגללה אני לא מתכוון לעשות את זה." על אף שאם היא הייתה בחייו, במיטה שלו, הוא היה יכול לשנות את מצבה.

רק שהייתה לו הרגשה שלאחר השיחה המהנה שלהם אתמול ברחוב, לא היה לה שמץ של מושג מזוין מה הייתה עמדתו בעניין, וזה כאב.

נוסף על כך, היא הייתה עקשנית מכדי להסכים לקבל עזרה. ואם זה לא מספיק, היא ידעה היטב שאם זה לא יעבוד ביניהם, יהיה בלגן רציני, וכבר היה לה די והותר בלגן בחיים. אין מצב שהיא תרצה את זה, לא רק בגללה, אלא בעיקר בגלל הבן שלה.

"היא בסדר?" שאל ג'וני.

"אין לי זכות לשתף אותך במידע הזה."

"היא לא בסדר," מלמל ג'וני.

טובי לא אמר דבר.

"איזו תדבר איתה. גם היא שמעה על הריב," אמר לו ג'וני.

"נהדר," התפרץ טובי.

השתררה ביניהם שתיקה לפני שג'וני הודה, "אתה צודק. אני באמת עושה לך חיים קשים. הגיע הזמן לשחרר את תפקיד האח הגדול."

"כן," טובי הסכים נמרצות, מפני שהרגע הוא ציין בפניו – בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים – שהגיע הזמן, לעזאזל.

"אנחנו פשוט מודאגים בקשר לאדי," הצהיר ג'וני.

היו הרבה סיבות לדאגה.

טובי לא אישר זאת.

והיה קשה לחוות את הרגשות הסותרים האלה, כי מצד אחד הוא שמח שאחיו היה חלק מ'אנחנו', ומצד שני, חש תסכול מכך שהאישה שטובי רצה להעניק לה הכל הייתה ממש בהישג ידו, ועדיין לא יכלה להיות שלו.

"והוצאתי את זה עליך," המשיך ג'וני.

את זה טובי בהחלט אישר.

"כן, לגמרי."

"מה שאני מתכוון לומר לך עכשיו זה לא עוד חרא של אח גדול, זאת פשוט עצה בין אחים, טובי, אבל אולי אתה צריך לחפש במקום אחר. צא לבלות. תמצא אישה. תציע לה לצאת איתך. תתקדם," ייעץ לו ג'וני.

"אני יודע שזה יעצבן אותך ושתחשוב שאני מתנהג כמו עלה נידף ברוח, ג'וני, אבל אני עוזב אחרי תחילת השנה החדשה."
ג'וני לא אמר מילה בתגובה.

"ואני משתף אותך בזה מתוך כבוד של אח לאח," המשיך טובי. "מה שאני מרגיש כלפיה, זה יותר ממה שאתה חושב. לא יעזור לי אם אמצא מישהי אחרת שאוכל להציע לה לצאת איתי. אני כבר אפילו לא יוצא עם נשים אחרות. אבל בסופו של דבר, יגיע איזה בחור, יציע לה לצאת איתו, ואני לא יכול להישאר בסביבה ולראות את זה."
"אלוהים אדירים, טובי," ג'וני לחש בטון שגרם לטוב להבין שעכשיו אח שלו, סוף-סוף, באמת הצליח להבין אותו.

"ברגע שהיא תעכל את העובדה שהיא אימא יחידנית ותצליח לעמוד על רגליה, היא תתחיל לחיות את החיים שוב, ובהתחשב במצבי הנוכחי, אני לא יכול להתמודד עם איך שזה עשוי להתפתח. אז יש לי חבר בפלורידה, הוא תמיד מציק לי שאבוא ואעזור לו לנהל את העסק שלו. אני מתכוון לטוס לשם. אחזור ביולי כדי לבלות איתך ולהיות במסיבת הרווקים שלך, כדי ללכת למסיבת הרווק-רווקה המשותפת שלכם, או מה שזה לא יהיה, לעזאזל, בשביל לעמוד לצידך ביום חתונתך באוגוסט. אם עד אז הראש שלי כבר יהיה במקום אחר, אישאר. נראה. אבל בינתיים, אני לא בורח לך, לאיז, לאדי, למרגו ולדייב. קיבלת התראה מראש. אני אספר למרגו ולדייב ולאדי כשהיה לי זמן לעשות את זה, אבל זה יקרה בקרוב. ואז, אחרי תחילת השנה החדשה, אסתלק."

"זה עמוק עד כדי כך?" שאל ג'וני.

"אני אוהב אותך, אחי. אבל רק שתדע, בדרך כלל אתה חד. אתה בכוּעה משלך עם איזי, ככה שאולי לא שמת לב. אבל שים לב. היא לא איזי ואני לא אתה. היא אדי ואני אני. תחשוב על זה, ותענה על השאלה הזאת בעצמך."

”טובי –“

”ההחלטה שלי סופית,“ קטע אותו טובי. נמאס לו מהחרא של האח הגדול, ועכשיו נמאס לו מהשיחה הזאת. ”ורק שתדע, אני לא מגיע לאירוע של אדי מחר בערב. כפי שאתה יודע, אתמול נקלענו לריב די רציני. אני עדיין כועס עליה בטירוף, ואני צריך קצת מרחב. אנחנו נפתור את זה. ניהנה מחג משפחתי נעים ומהנה. ואז אני מתחפף מפה.“

”אם זה משנה במשהו, אני לא רוצה שתעזוב,“ שיתף אותו ג’וני.
 ”אני אוהב שאתה בסביבה.“
 הוא אהב להיות בסביבה.
 והיה לו נחמד לשמוע שג’וני נהנה מחברתו.
 למרבה הצער, זה לא שינה דבר.

”אני אחזור.“

”טוב, אם כך, יש לי בשבילך עצה נוספת. אל תתחייב לבחור שלך בפלורידה. קח לך שבוע לחשוב על הדברים, לתת להם לחלחל. יכול להיות שתחשוב אחרת, אחרי שכל מה שקרה עם אדליין יירגע.“
 זה לא עומד לקרות.

אבל הוא יכול להבטיח.

”עצה טובה,“ הוא מלמל. ”איישם אותה.“

”דבר נוסף, טובי.“

שיט.

הפעם ג’וני לא נשמע מהוסס.

”גם אני אוהב אותך. ועכשיו אני מבין שעשיתי לך חיים קשים. זה קשור באופן חלקי לחרא של האח הגדול. אבל זה גם קשור לזה שאבא רצה שננהל את המוסכים יחד, ואני רוצה את זה בשביל אבא, אבל גם בשבילי. חוץ מזה, אני אומר לך שוב, אני פשוט אוהב שאתה נמצא בסביבה. אני לא אומר את זה בשביל להפעיל עליך לחץ שתישארו. אני אומר את זה מפני שציינת שהתנהגתי כמו שמוק, וצדקת בכל מה שאמרת, כולל העובדה שהתנהגתי כמו שמוק. אפסיק להתנהג כמו שמוק, לא רק מפני שאתה צודק, אלא מפני שאני אוהב אותך ואני אוהב לעבוד איתך ואני אוהב את זה שאתה קרוב אליי, אני אוהב את

זה שאתה חלק מזה שמצאתי את איזו ומהתוכניות שאנחנו מתכננים. ואני רוצה לחשוב שכשאיזי ואני נתחיל להקים משפחה, והאישה שלי רוצה חמישה-עשר ילדים, שגם דוד טובי שלהם יהיה בסביבה." פאק, היה נעים לשמוע את זה.

אף שקיווה שג'וני לא ייתן לאלייזה חמישה-עשר ילדים. שניהם יהיו גמורים מעייפות, וימי ההולדת וחגי המולד יהיו כאב ראש רציני.

כדי להסביר את כל זה לאח שלו, טובי אמר, "אתה לא שמוק." "לא. אבל התנהגתי כמו שמוק, וזה עוצר פה. יש לך את החיים שלך ואתה צודק, הגיע הזמן שארד לך מהגב. החל מעכשיו." טובי שחרר נשיפה נוספת לפני שמלמל, "תודה." "דבר אחד נוסף לפני שאתן לך ללכת." אלוהים אדירים.

"מה?" דחק בו טובי, כשג'וני לא אמר דבר. "אולי אתה לא יודע, אבל איזי חושבת שאתה מתאים לאדי. מרגו חושבת שאתה מתאים לאדי. אני הייתי היחיד בחבורה שחשב אחרת. אז כשאתה לוקח את השבוע הזה למחשבה, ואחרי השיחה הזאת שניהלנו עכשיו בה שיתפת אותי במחשבותיך, תחשוב על העובדה שייתכן שתרצה להיות בסביבה בזמן שאדליין תעכל את העובדה שהיא אימא יחידנית ותצליח לעמוד על רגליה." טובי בהה בדלפק המטבח בלי לראות אותו באמת, מילותיו של אחיו מכות בו בעוצמה.

"מצטער שלא נתראה מחר בערב," המשיך ג'וני. "אם אתה רוצה לקפוץ הערב לכמה בירות ב'הום', אני בעניין. אדי התקשרה לאיזו, כי בעבודה רוצים שהיא תעבוד הערב כמה שעות נוספות. איזו לוקחת את ברוקלין אלינו, ככה שהיא תוכל להאכיל אותו ולהשכיב אותו לישון בבית כשאדי תהיה בעבודה. אני יכול להיות שם איתה, או שאני יכול להיות ב'הום' איתך. החלטה שלך."

"אתמול הייתי ב'הום', אחי. גם ככה כל העיירה לא מפסיקה לדבר עליי. אני לא צריך שיתחילו לחשוב שאני מתחיל להפוך לשתיין המקומי."

"טוב, אם כך, אם אתה רוצה שאקפוץ לשתות כמה בירות אצלך, גם זאת אפשרות."

"כבר שבועיים שמתחשק לי לאכול נאצ'וס."

"אז אהיה שם בשש."

בפעם הראשונה מאז שיחת הטלפון עם אדי ביום רביעי בערב, טובי חיך.

"טוב. תודה, גבר."

"ותודה לך על הכנות. טוב ששחררנו את זה."

כל כך אופייני לג'וני.

אפשר להטיח בו ביקורת, הוא מקשיב, ואם הוא מבין שטעה, הוא לא מתחיל להתגונן ולהתנהג כמו אידיוט. הוא לוקח אחריות על התנהגותו, דואג שלכולם יהיה קל להמשיך בחייהם.

"תודה שהקשבת, את," מלמל טובי.

"הכול טוב. נתראה, טובי."

"נתראה, ג'וני."

הם ניתקו את השיחה, וטובי חזר לבקבוק המים שלו.

הוא לגם מהמים, מעכל את כל מה שקרה, ואת תחושת ההקלה שהציפה אותו, ואת העובדה שזה הרגיש נעים.

אבל מילותיו של אחיו הוסיפו להדהד בראשו.

תחשוב על העובדה שייטכן שתוצה להיות בסביבה בזמן שאדליין תעכל את העובדה שהיא אימא יחידנית ותצליח לעמוד על רגליה.

הוא באמת הגזים ועבר את הגבול עם חלק מהדברים שהטיח באדי אתמול.

אבל גם היא עברה את הגבול, בעצם זה שהתעצבנה עליו, שגרמה לו להישמע כמו איזה טמבל.

היה לו אכפת ממנה, הוא דאג לה, וייתכן שלא הביע את זה במילים הנכונות או בנימת הקול המתאימה, אבל היא התפוצצה מבפנים, ובניסיון להציל את כבודה, התנהגה כאילו היה אידיוט.

מאז שהכיר אותה, זו הייתה הפעם הראשונה שהטיל ספק ברגשותיו לאדליין פורסטר.

ייתכן שהם יצליחו להתגבר על זה, ייתכן שלא.
לדעתו של טובי, כמו שהוויכוח שלהם נגמר, הכרור במגרש שלה.
אין לו שמץ של מושג מה יקרה עכשיו.
הסוגיות שהוא פתח מול ג'וני התפתחו בצורה שמעולם לא היה
מעלה בדעתו.

אלה החיים.

הם כמעט תמיד מתפתחים בדרכים לא צפויות.
צריך פשוט להפליג בכיוון שבו הרוח נושבת. אין שום טעם לנסות
להיאבק בה.

כשהיה בן שלוש, אימא שלו עזבה את משפחתה בלי להביט
לאחור.

הוריה של אימו מעולם לא היו חלק מחייהם, והסבא והסבתא
היחידים שזכה להכיר מתו בגיל צעיר מדי.
אחריהם מת אביו.

הוא ראה את אחיו מתאהב עד כלות, בדיוק כמו אבא שלהם, רק
בשביל שהבחורה בה התאהב תבחר בגבר אחר על פניו. הגבר האחר
הזה היה אחיה, אבל מאחר שהוא היה אדם מטורף ואנוכי בקטע
פתולוגי, אף אדם בר דעת לא חשב שזו ההחלטה הנכונה מצידה.
ג'וני מצא את אלייזה ונרפא, אבל התמזל מזלו שאלייזה היא אלייזה,
מפני שטובי ידע שלולא אלייזה ג'וני עדיין היה חי-מת, פועל על טייס
אוטומטי ומסתובב בעולם עם לב שבור שכנראה לעולם לא ניתן יהיה
לתקנו.

וזה לא היה נעים, אבל זאת הייתה האמת, ולאורך כל חייו טובי
התרגל לפתח קשרים עם לוזריות, משוגעות או ביצ'יות, כאילו הנטייה
להימשך לנשים שדופקות אותך הייתה תורשתית.

אדליין נקלעה לתסבוכת, אבל היא לא קיבלה את ההחלטות
הנכונות, וזאת לא הייתה רק דעתו האישית, הוא ידע שהחרא הזה
נכון.

הזמן יגיד.

וכפי שאחיו הגדול ייעץ לו, טובי ייתן לזה שבוע.

זה תלוי בה.

ואז הוא יבין לאן נושבת הרוח.
 ואם זה לא יתפתח כמו שהוא רוצה, זה יהיה ממש מבאס, אבל
 הוא יתאווש.
 ואם זה יתפתח כמו שהוא רוצה...
 עם אחיו עכשיו שתמך בו, איזי שתמכה בו, אפילו מרגו תמכה
 בו...
 זה יהיה סיפור אחר לגמרי.

אדי

כמובן שזה יקרה שעה לפני שאסיים לעבוד ואוכל לחזור הביתה ולתת
 לרגליי מנוחה.
 כמעט כל עבודה שבה עבדתי דרשה שאבלה שעות בעמידה או
 בהליכה, אבל התחלתי להבין שהגבול שלי עומד על עשר שעות.
 לאורך כל החודשים שעבדתי פה, היא עברה בקופה שלי לפחות
 תריסר פעמים.
 ובכל פעם, לא התאמצה להסתיר שהיא לא מהאנשים הטובים.
 רוב הזמן, שוחחה בטלפון או שלחה הודעות, מעמידה פנים שאני
 לא קיימת (ומתעלמת גם מהאורז שעבד לצידו).
 המסר היה ברור. הייתי נחותה. המוצרים שלה עברו בקופה,
 נארוזו והונחו בעגלה כבמטה קסמים, כדי שתוכל להביט אל המרחק
 ולהסתלק משם בלי להתייחס לאנשים הקטנים.
 בפעמים אחרות היא הייתה במצב רוח להציק לי ולדרוש שאבדוק
 מחיר של מוצר מסוים, כי לטענתה הוא נמכר בהנחה או באיזשהו
 מבצע של שניים במחיר אחד, אף שלא היה שום מבצע כזה והיא ידעה
 זאת. היא עשתה את זה רק מפני שיכלה.
 ברונטית. גבוהה. רזה כמעט עד כאב.
 היא הייתה יפהפייה. התלבשה בבגדים מרהיבים. היה ברור שיש לה
 כסף, אם אפשר לשפוט את תיקי היר המעוצבים והיוקרתיים שנשאה

ככזאת הפגנתיות ואת ציפורניה המטופחות בקפידה, שבוודאות לא טיפחה כמו ידיה.

היא גם הייתה אחת מאותן נשים שראשה היה תקוע כל כך עמוק בתחת של עצמה, שהיא לא הייתה מזהה אחרות נשים גם אם זו הייתה נושכת אותה בתחת.

וידעתי שזה סימן רע כשראיתי שהיא הבאה בתור בקופה שלי, וזאת הייתה הפעם הראשונה מאז שהבחנתי בקיומה שהיא הביטה בפניי.

היא הכירה את טובי.

ממה שהבחנתי, מהמוניטין שיצא לו במאטלוק, ייתכן שהיא אפילו שכבה עם טובי.

והיא שמעה על הריב שלנו.

"הי", היא בירכה אותי בעליזות.
לעזאזל.

"שלום", השבתי, לוקחת את המוצר הראשון מהמסוע וסורקת אותו, מבחינה, לא בפעם הראשונה בעובדה שהאישה מעולם לא קנתה גלידה, והפעם כל מסע הקניות שלה התמקד בשפע של סוגים שונים של מים מפונפנים בבקבוקים או בפחיות.

"זה בטח מבאס לעבוד בשבת בערב", היא ציינה לאחר שהעברתי בקופה אריזה של אדממה קפוא.

"זה מאפשר לי לשלם את החשבונות", מלמלתי, בעודי מושיטה את ידי אל אריזת התרד הקפוא, חושבת שהבחורה הזאת היא כנראה האדם האחרון עלי אדמות שצריך לדעת את זה.

"עדיין מבאס", היא אמרה.

פשוט נדתי בראשי בתנועה שהיה אפשר לפרש כאישור לדבריה.

"את יודעת, סתם שתדעי..." היא החלה לומר.

התכוננתי למתקפה.

והיא בהחלט לא איחרה לבוא.

"עייירה קטנה, אנשים מדברים. אז, כשראיתי אותך בקופה, חשבתי

על זה, באמת חשבתי על זה, "הסתכלתי עליה והעברתי בקופה מארז של משקה לה קרואה (בטעם אשכולית)", "והחלטתי שאחרי שהיה לך

את הקטע הזה אתמול, אנחנו הבנות צריכות לתמוך זו בזו. אז בחרתי בתור לקופה שלך.”

הבנתי לפי הניצוץ העליז שהבזיק בעיניה שהיא לא חשבה על אף אחד, רק על עצמה. במקרה הזה, היא התמקדה ברצונה להשלים את מכסת ההצקות היומית שלה, כיאה לרשעית שהייתה.

”וכדאי שאזהיר אותך בקשר לטובי הכובש הנוטש,” היא הוסיפה. התמקדתי בפניה רק לרגע, ואז הושטתי את ידי אל מארז הלה קרואה הבא (בטעם מנגו).

אבל לא אמרתי מילה.

אחותי יצאה עם ג'וני גאמבל, גרה איתו ועכשיו היא מאורסת לו, וביליתי בחברתם ובחברת האחים גאמבל כבר כמה חודשים.

אנשים דיברו, אחרים ריכלו, וחלקם נהנו לעשות זאת עם אנשים שהיו בקשר הדוק עם חברות מסוימות או בסביבתם.

ויצא לי לפגוש לא מעט מתושבי מאטלוק. שיערתי שרוב תושבי

העיירה עברו דרך הקופה שלי לפחות פעם אחת.

לכן ממש רציתי לנפץ את בועת הילדה־הרעה שלה ולהודיע לה שהיא לא הראשונה שמשתפת אותי במידע בקשר לטובי הכובש הנוטש.

על אף שרוב האנשים אמרו זאת בצורה שהם החשיבו כמקניטה, בסגנון 'אה, האחים גאמבל', (ורוב ה'אה, האחים גאמבל' עסקו בכך שג'וני היה אדם נאמן להפליא, וטובי היה ילד רע בקטע הכי טוב ונעים שאפשר לדמיין, והיה עליי להודות שזה תמיד עצבן אותי), זה עדיין היה שיפוטי ורכלני, גם אם האנשים (אולי) לא בדיוק התכוונו שזה יישמע כך.

השורה התחתונה, מבחינתי, הייתה שידעתי שטובי גר במאטלוק

ועזב אותה לסירוגין מאז שסיים את לימודיו בתיכון.

אבל הוא לא היה בן ארבעים, נשוי עם ילדים ובוגד באשתו

המסורה.

הוא היה בחור צעיר וחתיך בטירוף שחלקם החשיבו לשחקן, מפני

ששיחק.

גם אני שיחקתי.

זה מה שעושים, כשלא נמצאים בקשר ונהנים מסטוצים פה ושם.
זה לא אומר שאתם מניאקים.

ודבר אחד היה לי ברור, טוביאס גאמבל לא היה מניאק (אף שהוא צרח לי בפנים יום קודם לכן, אבל זה לא מפני שהוא מניאק – אפילו אני חייבת להודות שהוא עשה זאת מדאגה).

אבל ממש הייתי זקוקה לעבודה הזאת, לכן במקום לומר כל אחת מחמישים המילים שהשתוקקו להתגלגל מלשוני, פשוט העברתי את המארז והושטתי את ידי אל אחת מהשישיות של בקבוקי המים הענקיים שהניחה על המסוע שלי.

נראה שלרשעית לא אכפת שלא בלעתי את הפיתיון.

היא המשיכה לנסות.

"את לא הראשונה שהוא מכניס לסערת רגשות," היא שיתפה. "ואל תיקחי את כל הטוב הגאמבלי הזה כמובן מאליו, את יודעת, כמו לחשוב שאכפת לו מספיק כדי להיקלע איתך לוויכוח ענקי על מה שזה לא יהיה באמצע הרחוב. טוביאס נותן, ואז, בלי לחשוב פעמיים, טוביאס לוקח."

רציתי לומר לה משהו בסגנון, "ידעת שיש לנו קו חדש של מוצרי פרוזן יוגורט?" (זה לא היה נכון, אבל רציתי לשלוח אותה לחפש) כששמעתי, "לא, זאת רק את, ג'וסלין."

הקול הגיע מהמשך המסוע שלי.

הסתכלתי לשם וראיתי שהבאה בתור היא אישה מושכת בערך בגילה של ג'וסלין (ובגילי) שגם אותה יצא לי לשרת עשרות פעמים בחודשים האחרונים, והיא דווקא כן קנתה גלידה, ככה שידעתי שהיא הייתה מהטובים גם אם היא לא הייתה נחמדה אליי (והיא תמיד הייתה נחמדה אליי).

ג'וסלין הסתובבה לעבר האישה והבעת הפנים העליזה, של הרשעית שמתכוונת למרר לך את החיים, התחלפה ברגע והפכה להבעת הרשעית הביצ'ית שאומרת אין-לי-זמן-לחרא-שלך-כשאת-מנסה-להציק-לי-בזמן-שאני-מציקה-למישהי.

"את לא חלק מהשיחה הזאת, לוריינן," היא אמרה בזעם.

"גם לא האישה האומללה שהחלטת לכוון אליה את הארס שלך"

בערב שבת הזה, במהלכו, יש לציין, את עורכת קניות ולא יוצאת לדייט, ולכן מצב הרוח שלך מחורבן. תכניסי את הניבים, "השיבה לורין".

העברתי בקופה גרנולה בלי סוכר שעולה יותר ממכונית (הגזמה). "מה שאני עושה בערבי השבת שלי זה לא עניינך, "רשפה ג'וסלין. "ומה שקורה עם טובי גאמבל והקופאית שלך זה לא עניינך. תסתמי את הלוע שלך, תשלמי על המצרכים ותתקדמי, "הטיחה בה לורין.

העברתי בקופה שקית בייגלה ושקית צ'יפס עדשים, שבטח יש להם טעם של חרא, ולגמרי שכחתי שכואבות לי הרגליים, ושגם קצת כואב לי הגב, ועשיתי את זה מפני שנדרשתי לכל תשומת ליבי כדי להדק את שפתיי ולכבוש את חיוכי.

"תמיד היית חטטנית. תיזהרי, לורין, יום אחד עוד תדחפי את האף שלך למקום שבו הוא לא רצוי ותינשכי, "הזהירה ג'וסלין.

"אולי, אולי לא, "השיבה לורין בקור רוח. "מה שאני יודעת זה שכמו שאני מכירה אותך, טובי גאמבל זרק אותך. כולם במאטלוק יודעים שאין לו סבלנות לנשים שלא שוות את הזמן שלו. אבל נשים שלא מתנהגות כמו זבל ומתייחסות לאחרים כמו לזבל, "עיניה של לורין הופנו לעברי לפני שחזרו להתמקד בג'וסלין, "ובכן, עושה רושם שלהן יש קצת יותר סיכוי."

...הממ

זה אולי מסביר למה הבחורה הזאת, ג'וסלין, תמיד התנהגה אליי כמו כלבה.

"אני לא בטוחה שהסיכויים שלה גדולים כל כך, בהתחשב בזה שהוא צועק עליה ברחוב, "השיבה ג'וסלין.

"מתישהו במשך שני חלקיקי השנייה שהייתם יחד היה לו אכפת ממך מספיק בשביל לריב איתך על משהו?" שאלה לורין.

זה כבר היה יותר מדי.

כבר לא יכולתי להילחם בזה.

גיחכתי בעמימות.

ג'וסלין הסבה את ראשה ולטשה בי את מבטה.

"עשרים ותשעה דולר ועשרים וארבעה סנט, בבקשה," הודעתי לה. היא הרכינה את ראשה כדי לשלוף את ארנקה, שגם עליו היה מוטבע לוגו מעצבים בולט, פתחה אותו ובזמן שהעבירה את כרטיס האשראי שלה אמרה בזדוניות, "יופי של סרבול".
עלובה.

"יש לך כרטיס של מאטלוק מארט?" שאלתי. "אולי מגיעה לך הנחה. אני חושבת שהלה קרואה במבצע, אם יש לך כרטיס של מאטלוק מארק."

"אני לא צריכה הנחה על הלה קרואה שלי," היא השיבה. טוב, זה כבר ממש היה מטופש.

סיימתי את החשבון שלה ותלשתי את הקבלה מהקופה, קיפלתי אותה בקפידה, הושטתי לה אותה ואמרתי בעליזות, "תיהני מהערב שלך ותודה שקניתי אצלנו."

היא חטפה את הקבלה מידי, הניחה את כפות ידיה על העגלה שהאורז שלי מילא בדברים שלה, השקיפה אל המרחק כאילו שאני לא קיימת (וכאילו שהאורז שלי לא קיים) והתרחקה משם בצעדים יהירים.

הסתובבתי ללוריין.

"אל תתייחסי אליה," אמרה לוריין ברגע שתפסתי את מבטה. "היא מגעילה אפילו לסבתא שלה, וסבתא שלה מנהלת את בית היתומים המקומי."

הרגשתי איך עיניי נפערות לרווחה. "ברצינות?"
לוריין פרצה בצחוק. "לא. סבתא שלה רעה כמו נחש. וגם אימא שלה. כנראה שזה עובר במשפחה."
"הבנתי," מלמלתי, לא מופתעת, הסרתי את החוצץ מהמסוע והנחתי אותו בצד.

"אני לורה, דרך אגב," היא הציגה את עצמה בפניי. "ג'וסלין קוראת לי לוריין רק כי היא יודעת שאני שונאת את זה. אף על פי שזה היה השם של סבתא שלי, ואהבתי אותה. אני פשוט לא כזה משוגעת על השם שלה, כי זה גורם לי להישמע כאילו אני מלצרית בתחנת עצירה למשאיות בטקסס."

התחלתי להעביר את המוצרים בקופה, כשאני מביטה בה בחיוך. "נעים להכיר אותך. ודרך אגב, אני חושבת שלורייך זה שם אדיר. יש לו סטייל של פעם. אני אדי."

"כן," היא דיברה בשקט. "אני מתארת לעצמי שאת יודעת שכולם בעיירה יודעים מי את ולמה. ורק שתדעי, אי אפשר לתאר כמה אני מצטערת על הסיבה שבגללה אנחנו יודעים."

החיוך שלי התפוגג ונעלם, והסבתי את תשומת ליבי בחזרה אל המוצרים.

"אני מתנצלת, אדי. בסך הכול ניסיתי להיות כנה. לא הייתי צריכה להעלות את הנושא."

"כנות זה מצויין," מלמלתי, מעבירה בקופה אריזה כפולה של לחם שום קפוא (היא לגמרי מהאנשים שלי). "והבן שלי נחטף. זה קרה. עכשיו הוא מוגן בחיק המשפחה שלו, ככה שזה לא ביג דיל."

זה היה לגמרי ביג דיל, ושתינו ידענו.

"אוקיי," היא לחשה.

כן.

שתינו ידענו.

המשכתי להעביר את המוצרים שלה בקופה.

"היא יצאה איתו למשך דקה, בערך," אמרה לי לורה.

"כמו שחשבתי," השבתי, ממשיכה בסריקת המוצרים.

"והיא מקנאת כך בטירוף מפני שהיא הייתה מתה שטובי גאמבל

יריב איתה באמצע הרחוב," היא המשיכה.

"זה לא היה כיף כמו שזה נשמע," מלמלתי. וזה בהחלט לא היה

כיף. "והיא לא כל כך רחוקה מהאמת. הוא האח של הארוס של אחותי.

אנחנו רק משפחה," המשכתי.

"חמורה, אני מתנצלת. אני רווקה. תרשי לי לחיות דרכך בעקיפין."

כשהיא אמרה את זה, ולאחר שסרקתי כמה יוגורטים הסתכלתי

עליה.

"ואני אגיד לך מה," היא המשיכה. "היו לי בערך חמשת אלפים

פנטזיות-של-טובי-גאמבל-הצועק-עליי-באמצע-הרחוב מאז ששמעתי

על מה שקרה, ובכל אחת ואחת מהן מעולם לא הצלחתי להחליט במה להתרכז יותר. בתחת שלו. או בזקן שלו.”
אם יכולתי לראות את התחת שלו כשרבנו, כנראה הייתי מצטרפת אליה בפנטזיות.

”וכבחורה שרוצה לשמור על הגב של בחורה אחרת, אני רוצה לתת לך אזהרה כנה,” היא המשיכה. “פחות או יותר כל הנשים במאטלוק – נשואות או רווקות, מגיל שמונה ועד גיל שמונים, פנטזו את אותו תרחיש. ככה שאם התור שלך עמוס בנשים שרוצות לרדת עלייך, זה רק מפני שכולנו היינו מתות להתחלף איתך.”
הרגשתי ששפתיי רועדות ועניתי, “בכל הכנות, באמת שזה לא היה עד כדי כך כף.”

היא רכנה לעברי. “הוא לוחט כשהוא כועס?”

לוחט?

לא ולא.

הוא חורך.

לגמרי.

כמוכן שבזמן הריב לא חשבתי את זה (טוב, חשבתי את זה חלק מהזמן, אבל רוב הזמן לא חשבתי כלל, וזה התברר כאסון).
אבל בחמשת אלפים הפעמים ששחזרתי את הריב בזיכרוני מאז שקרה, זה לגמרי היה מה שחשבתי.

נעצתי בה מבט שאומר את כל זה בלי מילים.

היא נעצה בי מבט חולמני וחייכה.

החזרתי לה חיוך.

ואז הבעת פניה הרצינה.

”אני בטוחה שלא יפתיע אותך לגלות שהשמועה על התוכן של הריב – ממש מילה במילה – התפשטה ברחבי העיירה כולה. ואת באמת מאבדת ממשקל גופך, את יודעת. אני רואה אותך משהו כמו אחת לשבועיים, בערך, וגם אני שמתי לב.”

המשכתי לסרוק את המוצרים. “לא מזמן נפטרת מבעל בטלן.

אחרי שאצליח להתאושש, מצבי ישתפר.”

”הלוואי שיכולתי לומר שנפרדתי ממישהו ואחר כך ירדתי עשרה

קילוגרמים. אחרי הפרידה האחרונה שלי, עליתי בכמעט חמישה-עשר קילוגרמים."

הבטתי בה מזווית העין וחייכתי חיוך רפה.

"ואל תפסיקי להכין את כרטיסי הברכה האלה שאת מוכרת במייסי'ס," היא ייעצה לי, ודבריה משכו את מלוא תשומת ליבי, מפני שהם ככל הנראה ענו על השאלה מדוע כרטיסי הברכה שלי נמכרו יפה כל כך בחנות הפרחים של מייסי, או לתהות איך טובי ידע עליהם. "הם מתוקים. אני מתה עליהם. בפעמיים האחרונות שהוזמנתי ליום הולדת, קניתי את כרטיסי הברכה שלך והם היו הצלחה מסחררת. ולאחרונה חברה שלי עברה תקופה קשה מבחינה בריאותית, קניתי לה כרטיס ברכה והוא לגמרי שיפר את מצב רוחה." היא שוב רכנה לעברי, "על אף שהיא חשבה שהכנתי אותו בעצמי, ואני חייבת להודות שלא טרחתי להעמיד אותה על טעותה."

פרצתי בצחוק. "אם זה תורם למצב רוחה של חברה, את מוזמנת לקחת את כל הקרדיט לעצמך."

היא זקפה את גבה בחיוך. "תודה, חמודה."

הבטתי בקופה שלי ואמרתי לה, "מאה ושבעה דולר ושלושים ושניים סנט."

"את יודעת מה החלק הכי טוב בזה?" היא שאלה, בעודה שולפת את כרטיס האשראי שלה ודוחפת אותו לסורק. "קניתי כמות כפולה ממה שג'וסלין קנתה, אני ממש רוצה לאכול את מה שקניתי, ושילמנו פחות או יותר אותו סכום."

"אוכל לא בריא, תקציב בריא," ציינתי.

"תודה לאל שזה ככה," היא השיבה.

היא יכולה להגיד את זה. לא היה לה ילד שאוכל כעת בעיקר מזון מוצק שאימא שלו רצתה שיאכל אוכל בריא.

היא משכה את הכרטיס שלה אחרי שהמכונה צפצפה, ושוב הביטה בי כשלקחה ממני את הקבלה שלה. "אם מתישהו יתחשק לך לקפוץ ל'הום', לשתות כוס יין או משהו, זה יכול להיות נחמד. יש לי חברים בעיירה, ונראה לי שאת תשתלבי איתם מצוין. שם המשפחה שלי הוא

מרימן. תחפשי אותי בפייסבוק. תוסיפי אותי לחברים שלך, תשלחי לי הודעה ונקבע.

יעבור זמן מה עד שיהיה לי כסף או זמן לדרינקים עם הבנות בבר המקומי, אם זה בכלל יוכל לקרות אי פעם. אבל לא אמרתי לה את זה.

אמרתי, "זה נשמע כיף. תודה על ההצעה. אולי אחרי החגים. מאוחר יותר איכנס לפייסבוק ואמצא אותך."
"מעולה. יום טוב, אדי."

"גם לך, לורה. ותודה על הבידור."
"תיזהרי, יש לי נטייה לעשות את זה כשירות לציבור. צ'אן, חומד."
"ביי, לורה."

היא התרחקה משם תוך כדי שהיא זורקת "תודה" לעבר האורז שלי, בזמן שאני הסתובבתי לעבר האדם הבא בתור. למרבה המזל, כל רמז לכך שמישהו ידע על טובי ועל הריב שלנו התחיל ונגמר בג'וסלין ולורה, ככה שהמשמרת שלי המשיכה בלי תקריות מיוחדות. הצלחתי לסיים את המשמרת, לחזור הביתה ולשחרר את איז מהמשמרת שלה עם הבן שלי ללא דרמות מיותרות.

החניתי לצד הניסאן של איזי וגררתי את עצמי פנימה בעיפות. "הי," קראתי בזמן שראפר דן רחרח את רגליי כשפשטתי את המעיל שלי בכניסה.

"הי," איזי קראה לעברי מהסלון. הנחתי את הדברים שלי, ליטפתי את הכלב שלי והלכנו יחד לסלון. איזי ישבה על הספה, ומסביבה מה שנראה כמו התפוצצות של חג המולד.

היא הכינה כרטיסי ברכה לחג. אני לא הכנתי כרטיסי ברכה לחג. עשיתי את זה, לפחות ממה שסיפרתי לעצמי לפני השינוי שחל לאחרונה בחיי, ממודעות לשמירה על הסביבה, אבל בפועל זה היה מעצלנות.

עכשיו כבר הצטערתי שלא יכולתי לשלוח כרטיסי ברכה, בייחוד

את כרטיסי הברכה המציגים שנה בחיים בתמונות, מפני שברוקס היה פוטוגני בקטע אחר, אבל לא היה לי מספיק כסף בשביל זה. לפני כן, כל מי שלא קיבל ממני כרטיס ברכה ידע כנראה שזה מפני שאני עצלנית.

עכשיו הם כנראה ידעו שזה מפני שאני מרוששת. "הצלחת להתקדם?" שאלתי, מתמקמת על הספה הזוגית הלבנה ליד איז.

היה דבר אחד שידעתי לגבי העדפותיי בעיצוב הבית, וזה שלעולם לא אבחר ברהיטים לבנים.

אבל לכל הרוחות, הרהיטים של איזי היו נוחים בטירוף.

"כמעט סיימתי," היא השיבה.

"סליחה שאין לי טלוויזיה," מלמלתי.

"דאפר דן ואני נהנינו מקצת שקט."

הבטתי בתקרה ואחר כך באחותי. "הוא ישן?"

"כן, הכול טוב."

"תודה, איז," אמרתי, מצמידה עקב לאגודל של אחת מנעלי הקדס הלא-כל-כך-לבנות שלי וחולצת אותה.

אה...

כיף.

"בובה, אנחנו צריכות לדבר?" איזי שאלה ברוך.

התחלתי לחלוץ את הנעל השנייה שלי, הסתכלתי אליה והבחנתי בהבעת פניה.

טוב, שיערתי שזה אומר שלא אזכה לצלוח את שארית הערב בלי שאיאלץ לפטפט עם מישהו על התקרית עם טובי.

"איז – פתחתי ואמרת, חולצת את הנעל השנייה.

"אם זה לא ענייני, זה לא ענייני," היא אמרה. "היום ג'וני דיבר

על זה עם טובי בטלפון, וטובי אמר לו שזה עניין שלכם. רק שזה

לא בריוק היה עניין פרטי שלכם, בהתחשב בכך שזה קרה באמצע

הרחוב."

התבייתי על חלק אחד מהמשפט שלה.

"ג'וני דיבר על זה עם טובי?"

"עניינים של אח גדול," היא מלמלה.

אני בטוחה שטובי פשוט היה בעננים מזה. הוא מעולם לא אמר דבר, אבל שמתי לב, בייחוד לאחרונה, שחלק מהתנהלותו של ג'וני, התנהלות של אח-גדול-יודע-הכול, עולה לטובי על העצבים.

ג'וני היה אדם טוב, ופשוט אכפת לו מאחיו. אבל הייתי חצי מאוהבת בטובי, ככה שאולי מישהו אחר יחלוק עליי, אבל חשבתי שזה קצת מוגזם.

מעבר לזה, זה היה מגניב שטובי אמר שהתקרית בינינו הייתה עניין פרטי שלנו. היה לי חשוב מאוד שהוא לא שיתף איש בענייני האישיים.

כמוכן שהבהרתי לו במפורש מה ארגיש אם יעשה זאת.

ועדיין, היה נחמד מצידו להתחשב בי.

אבל אלייזה היא אלייזה.

היא האחות הגדולה שלי.

והיא לא התכוונה ללעוג לי ולהתנהג כאילו היא יודעת הכול.

היא הייתה כל כולה אהבה ועידוד ותמיכה ויופי.

כמו אימא.

בדיוק כמו אימא.

ולכן היא פתחה ואמרה, "אדי, רק שתדעי, אם אי פעם תצטרכי –"

התבוננתי ממש לתוך עיניה והצהרתי, "אצטרך לדבר עם ג'וני

ולבקש ממנו לדחות קצת את התשלום על ההלוואה שנתן לי."

היא בהתה בי בתדהמה, ואפילו אני לא הבנתי מאיפה זה הגיע.

על אף שבעצם זה היה לי ברור.

לאחר שהתחרפנתי מהטענה של טובי שלו היה מזיין אותי, הייתה

לו זכות להתערב בחיי, לא הייתה לי הזדמנות לעכל עד הסוף את כל

שאר הדברים שאמר לי.

אבל היה נדמה שבאותו חלקיק שנייה, זה קרה.

"לא תהיה לו שום בעיה עם זה," אמרה לי איזי. "הוא גם יהיה

מוכן לשכוח מהחוב שלך לגמרי, אם תרשי לו."

"בשום פנים ואופן," שיתפתי בזהירות. "אבל אני צריכה לסדר

כמה עניינים לפני שאוכל להמשיך להחזיר לו את החוב, אז כשאני אומרת קצת, ייתכן שאני בעצם מתכוונת להרבה. "לא תהיה לו בעיה עם זה," היא חזרה ואמרה. "וגם אבקש ממרגו לשמור על ברוקס כמה ימים בשבוע." גם עכשיו, איזי פשוט בהתה בי בתדהמה. וגם עכשיו, לא הבנתי מאיפה זה הגיע. אף שבעצם זה דווקא היה ברור לי. טובי.

שפתיי המשיכו לזוז.

"אני חושבת שהוא צריך להיות בחברת ילדים נוספים, ועכשיו יש להם במעון היום רשימת המתנה, ככה שאני לא רוצה להוציא אותו משם לגמרי, כי אם זה לא יסתדר עם מרגו, לא אוכל להחזיר אותו לשם. אבל אולי ליומיים או שלושה בשבוע, אם היא עדיין בעניין. פשוט..." היססתי, אבל אז, מפני שחלק מהסיפור כבר היה ידוע לה, החלטתי לשים את כל הקלפים על השולחן, "צריכה לצמצם הוצאות."

"היא תשמח," אמרה איזי ברוך. "את יודעת שהיא תשמח, נכון? היא קיוותה שתיעני להצעתה מאז שפגשה את ברוקס." באמת ידעתי את זה. וכשהתינוק שלי נחטף, הצטערתי שלא היה עם מרגו, מפני שהיא הייתה חותכת לחוטף חור תחת חדש אם רק היה מעז להסתכל על ברוקלין מוזר.

אבל אחרי שהדרמה ההיא דעכה, חזרתי למה שעשיתי קודם. העמדתי פנים שאני מסתדרת ויכולה להתמודד עם הכול. "אני לא יכולה לעמוד בתשלום המשכנתה שלך," פלטתי. עינייה של איזי נפערו לרווחה. לעזאזל.

טוב, אם כבר כל הקלפים על השולחן...

"פרי לא משלם מזונות, אבל גם אם היה משלם, לא יכולתי לעמוד בזה, איזי. המשכנתה גוזלת את כל המשכורת החודשית שלי." "אלוהים אדירים, אדי," היא אמרה באימה. "למה לא אמרת כלום?"

הנדתי בראשי. "אני לא יודעת. אני פשוט..." הנדתי עוד בראשי,
"לא יודעת."

ידעתי.

כי הייתי נבובה.

כי הייתי גאה.

כי רציתי להיות אימא שלי, האימא הכי טובה בעולם, האימא
שלא משנה מי מטיח עפר בפניה אחרי שנפלה רצוצה לאדמה, פשוט
קמה על רגליה והמשיכה הלאה, ואיכשהו, בזכות סוג הקסם הייחודי
לה (במילים אחרות, הרבה עבודה קשה והקרבה), דאגה לכך שהכול
יעבוד.

"אני צריכה עבודה אחרת," אמרתי לאיזו. "אני צריכה להרוויח

הרבה יותר. ובשביל למצוא אותה, ייתכן שאצטרך לנסוע לעיר."

"אוקיי, אם ככה, תני לי לשלם את המשכנתה לכמה חודשים,

להוריד ממך את העול הזה בזמן שתחפשי משהו בעיר."

המשכתי להניד בראשי.

"כנראה שאיאלץ למצוא עבודה במלצרות, ובשביל להרוויח

סכומים יפים איאלץ לעבוד במשמרות ערב, מה שאומר שאיאלץ לגור

שם ולמצוא לברוקס סידור כלשהו קרוב לבית."

"ג'וני ואני יכולים לשמור עליו," היא הציעה מייד.

"איזו מתוקה, אהובה, אחותי היפה והיקרה," לחשתי, תוך כדי

שאני רוכנת לעברה עד כדי כך, שבטני נצמדה אל ירכי. "אין שום

סיכוי שאניח לך למצוא את הבחור השווה והמושלם שלך, זה שישים

לך טבעת על האצבע ואז אפיל עליכם את התינוק שלי, בזמן שאתם

רק יוצאים לדרככם המשותפת."

"לא אכפת לי, וגם לג'וני לא יהיה אכפת."

החלק המטורף הוא שבאמת ידעתי שלא יהיה להם אכפת.

אבל לי זה יהיה אכפת.

"אני יודעת. אני בכל זאת לא מתכוונת לבקש, ואת יודעת למה."

היא פתחה את פיה, אבל דיברתי לפני שהיא הספיקה להשחיל מילה.

"וזה לא משנה מה תגיד, איזו. אני פשוט לא יכולה לתת לזה לקרות."

"העיר לא רחוקה, אבל אני אוהבת שאתם קרובים אליי."

התרווחתי לאחור. "אני יודעת, וגם אני אוהבת את זה, וגם ברוקס. אבל לפעמים לא מקבלים מה שרוצים, חומר." אחותי הגדולה הרכינה את מבטה אל כל הציוד להכנת כרטיסי חג המולד העליזים שלה הפזורים על שולחן הקפה החמוד והלבן שלי – או ליתר דיוק, שלה.

ידעתי למה היא עשתה זאת.

שתינו ידענו שלפעמים החיים לא נותנים לך מה שאת רוצה. ידענו זאת היטב.

אבל בסופו של דבר היא השיגה את מה שרצתה, היא עבדה קשה והשיגה את זה, לא רק בדמותו של ג'וני, אלא גם בתואר, עבודה טובה עם שכר נאה, חברים טובים וחיים יפים. ואפילו שלא היה לי תואר, בכל זאת עבדתי קשה, ועדיין לא מצאתי את זה.

והיא שנאה את זה בשבילי.

"איזו, קראתי.

היא הסתובבה אליי.

"עדיין יש לי רשת ביטחון הודות לדברים שמכרתי ולמה שחסכתי בזמן שהייתי בטנסי," שיתפתי. "החסכונות שלי הולכים ומידלדלים. אבל אם מרגו תעזור לי וג'וני יסכים לדחות לי את תשלום ההלוואה, זה אומר שהחיסכון שלי יספיק למעט יותר זמן. אני לא מתכוונת לבקש ממך לשלם את המשכנתה, ולמשך זמן מה, הודות לשינויים האלה, לא אהיה חייבת לעבוד דירה, ואוכל לעמוד בתשלומים. אבל אצטרך למצוא משהו אחר בשלושת או ארבעת החודשים הבאים, וברגע שחג המולד ייגמר, אצטרך למקד בזה כל משאביי."

"אני מבינה."

ידעתי שהיא תבין.

ידעתי שזה לא מצא חן בעיניה. היא הייתה מוכנה להקיז דם ולהילחם ולמות למעני.

אבל היא כבר טיפלה מספיק באחותה הצעירה. היינו ילדות שחוזרות הביתה לבית ריק כדי שאימא תוכל לעבוד, ומאחר שלאימא

לא היה אף אחד שיעזור לה, אלייזה טיפלה בי מאז שאני זוכרת את עצמי.

התכוונתי לבקש עזרה, כי טובי צדק. בשביל הבן שלי, ובשבילי, הייתי פשוט חייבת לעשות זאת.

אבל אני לא מתכוונת לבקש עזרה מאיזי.

אף שממש ברגעים אלה היא יושבת בבית שלא היה שלה, והכינה כרטיסי ברכה לחג המולד בלי מוזיקה או טלוויזיה, מפני שהיא עזרה לי. אם אתן לזה לקרות, זה עלול לשבור אותי.

אבל זה נבע מתוך גאווה, הבנתי את זה עכשיו, היא רצתה לעשות את זה בשבילי, ואם התפקידים בינינו היו מתהפכים, הייתי מתעצבנת בטירוף אם היא לא הייתה פונה אליי.

אלוהים אדירים, זה פשוט שיגע אותי שטובי צדק, ומעבר לכך, הוא צדק במידה שלא תתואר.

באמת כדאי שאספר לו.

אבל זה לא היה משהו שאומרים בהודעה, וכבר הייתי גמורה מעייפות.

הייתי זקוקה לאמבטיה חמה, ואם אצליח להתאושש, איאלץ להמשיך במלאכת הכנת כרטיסי הברכה, ואז איאלץ לפרוש למיטה, לא לקיים עם טובי את שיחת הטלפון שהייתי צריכה לקיים איתו, זאת אומרת, לומר לו שהתנהגתי כמו כלבה, ושהוא צדק, ואז להתנצל בפניו. הוא יקפוץ מחר, ולמרבה המזל הוא התכוון לבוא בזמן שלא יהיה פה אף אחד, ככה שאוכל לספר לו.

פאן.

אוף.

"אני יודעת שאת לא רוצה לבקש, אבל אני רוצה לוודא שאת יודעת שאני תמיד פנויה לעזור לך," אמרה איזי, מושכת את תשומת ליבי, "אני פה בשבילך, אדי."

"אני יודעת, חומד," השבתי.

התבוננו זו בעיניה של זו.

ראיתי את אחותי הגדולה היפה, אבל ראיתי גם את אימא.

וזה היה הדבר היחיד שאפשר לי לשאת את זה שאיבדנו אותה כפי

שאיבדנו אותה, כשהייתה כל כך פאקינג צעירה – זה שאחותי הייתה שם איתי, שיכולתי להסתכל לה בעיניים, שחלק מאימא שלנו יביט בי מתוכן בחזרה.

תהיתי אם היא חשבה אותו דבר.

הייתה זו איז ששמה קץ למבט שנעצנו זו בעיניה של זו.

“את בטח רוצה לנוח,” היא אמרה, מסכה את מבטה בחזרה אל כרטיסי חג המולד שהכינה. “אני אסדר פה ואתן לך לנוח.” רצייתי לבלות קצת זמן בחברת אחותי, כמו שהיינו נוהגות לעשות פעם. מרגריטות או מרטיני או מוחיטו, או כל מה שהתחשק לנו, אוכל טוב וחפירות אינ־סופיות על כל נושא שעניין אותנו, כל זמן שהרגשנו שזה נחוץ.

או, ליתר דיוק, לדבר איתה על טובי.

אבל הייתי זקוקה לאמבטיה, והבטחתי למייסי שאביא לה כמויות של כרטיסי ברכה ביום שני (הבטחתי לה לפני שלקחתי על עצמי את כל השעות הנוספות ההן), והייתי צריכה לנקות את הבית מחר, לפני שכולם יבואו, וכמובן לשוחח עם טובי. ככה שאף שידעתי שיהיה לי קצת זמן להקדיש לכל אחת מהמשימות שלי, היו כמה דברים שהייתי צריכה לטפל בהם כעת. ופירוש הדבר שלא יכולתי להזמין את אחותי הגדולה להישאר.

נוסף על כך, לא היה לי הרבה אוכל בבית.

שלא לדבר על זה שאחותי בטח רוצה לחזור הביתה לגבר השווה שלה.

ליוויתי אותה לדלת, חיבקתי אותה ועמדתי ליד הדלת הפתוחה בקור, בזמן שדאפר דן יושב לצירי, מנופפת לה לשלום כשהמוראנו בצבע בורגונדי החלה להתרחק מהבית שלי.

ואז נעלתי את הדלת וניגשתי להעיף מבט בבני הישן.

לאחר מכן, נכנסתי לאמבטיה.

ואז נרדמתי ליד השולחן במשרד של איזי, ומתישהו באמצע הלילה התעוררתי עם גזיר נייר בצורת איש שלג דבוק ללחיי.

קילפתי את איש השלג מלחיי.

ואז הלכתי לחדר שלי, קרסתי על המיטה ושקעתי בשינה.

פרק 4

הסערה

אדי

צריך להיות שם בסביבות 10:00, אם זה בסדר. עמדתי במטבח, והרכנתי את מבטי אל ההודעה שטובי שלח לי. השעה הייתה שמונה וחצי בבוקר יום ראשון. כבר האכלתי את הילד שלי, את הכלב שלי, את עצמי, ניקיתי אחריו, הכנסתי את הכלים המלוכלכים למדיח, כיבסתי, ניגבתי את כל המשטחים וקוצפתי את המקרר ואת הכיריים מפלדת אל-חלד של איזי.

כשיש לך תינוק, אין לך פריווילגיה לישון עד שעה מאוחרת. ואף שלא התכוונתי להכין סעודה מפוארת לכל 'החשודים המיידים', כדי שלא אצטרך להתעסק יותר מדי בבישולים (או בכלל בשלב הזה), ידעתי שהם לא יבואו לבית שלא עבר ניקיון יסודי בשואב אבק, שחדרי האמבטיה והמטבח שלו לא צוחצחו וקורצפו.

הייתי צריכה גם להוציא את כל קישוטי חג המולד, כדי שנוכל להתחיל לקשט.

ובין לבין, להכין גם כמה כרטיסי ברכה. מייקל שיבץ אותי לכמה שעות נוספות בכמה משמרות בשבוע הבא, וגם שאל אם הוא יוכל לשבץ אותי למשמרת מלאה באחד מימי החופש שלי.

וכמובן שנעניתי לכל בקשותיו בחיוב. פירוש הדבר שיום החופש הבא שלי יהיה בשבת, ומייקל גם שאל

אותי אם אוכל לעשות חצי משמרת גם ביום הזה. משמרת בוקר, בזמן שמעון היום פתוח.

לא רצייתי לעשות את זה.

אבל סוג של הייתי חייבת לעשות את זה.

אף על פי שגם סוג של הייתי זקוקה לחופש.

בימי שבת וראשון הבאים ייערך בכיכר העיירה יריד חג המולד השנתי של מאטלוק.

במאטלוק נהגו לערוך אירועים כאלה לעיתים קרובות (לדוגמא, פסטיבל האוכל של יום הזיכרון, יריד מלאכת היד ביוני, חגיגת הארבעה ביולי, פסטיבל שייקספיר של מאטלוק, שנמשך לכל אורך חודש אוגוסט וכלל ארבעה מחזות, הברביקו והקרנבל של יום העבודה וחגיגת קציר הדלעת, בין כל האירועים משולכות הופעות באוויר הפתוח, שוק איכרים על בסיס שבועי, תחרות התזמורת הצועדת הטובה ביותר).

היו אלה אירועים מהנים, אבל הם גם שירתו מטרה נוספת: למשוך אנשים מחוץ לעיירה ולתת להם הזדמנות לחוות את היופי והחוויה המאפיינים את מאטלוק, קנטאקי. לא רק שהתיירים שהגיעו מחוץ לעיירה השתתפו באירועים, הם גם קנו בחנויות, אכלו במסעדות, ובסופו של דבר, הזרימו מזומנים לעסקים שלא היו מצליחים לשרוד רק מההכנסות מתושבי העיירה.

בנוסף על כך, מאטלוק, קנטאקי אכן ניחנה בקסם יוצא דופן. חנויות מתנות. חנויות תכשיטים. בוטיקים. חנויות ממתקים במלאכת יד שהציגו לראווה קינוחי פאדג'. גלידריות בסגנון של פעם. כאילו המקום הזה יצא היישר מאיזה סרט מזורג.

באתם פעם אחת, תבואו שוב, גם אם אין פסטיבל, כי החנויות חמודות והמסעדות טובות, ככה שאם היה לכם סוף שבוע להעביר, הייתם שוקלים להעביר אותו במאטלוק.

ולכן, מייסי לא מכרה רק פרחים, היא מכרה גם מתנות וכרטיסי ברכה ודברים אחרים, וזאת הייתה אחת הסיבות שרצתה מלאי גדול של כרטיסי הברכה שלי לקראת יריד חג המולד.

ואם רצייתי להגדיל את יכולת הייצור שלי, הייתי צריכה להביא אותם אליה.

מן הסתם, לא רציתי להגדיל את יכולת הייצור שלי, אבל הייתי חייבת לעשות את זה.

אף שלא היה לי שמץ של מושג איך אצליח לעשות זאת, בהתחשב בכך שבשבוע הבא אין לי אפילו יום חופש אחד.

הדרך היחידה הייתה להכין כמות גדולה יותר באותו היום.

אבל גם עם כל הדברים הללו, היה חשוב ביותר שאיישר את ההדורים עם טובי.

זה בסדר, הקלדתי.

אבל אחרי שעשיתי את זה, בהיתי במסך ותהיתי אם הייתי צריכה לומר, זה בסדר. תקפוץ אליי לפני. אכין לנו קפה. או, זה בסדר.

אבל תיכנס קודם, אנחנו צריכים לדבר. או, זה בסדר, אבל תיכנס קודם, כי אני חייבת לומר לך שהגזמתי והתנהגתי כמו כלבה אמיתית ואני מרגישה חרא בגלל זה, ואין לי שום דרך לפצות אותך, רק להתנצל בפניך.

הוספתי, נתראה! ושלחתי את ההודעה, מקווה שסימן הקריאה יאמר את כל השאר.

ואז החלטתי שזה גם ככה לא ישנה, מפני שכשיגיע אליי, ידפוק בדלת כמו שהוא עושה תמיד, ואז אוכל להזמין אותו פנימה ולשפוך בפניו את ליבי.

העניין הוא שעם כל שאיבת האבק והניקיונות היסודיים שערכתי ברחבי הבית, והטיפול בילד שלי ובכלב שלי, וגרירת קישוטי חג המולד החוצה, ועריכת רשימת מלאי של ציוד המלאכה שלי כדי שאוכל לתכנן את הכנת כרטיסי הברכה שלי, וחיפוש של לורה בפייסבוק והוספה שלה לחברים שלי, השעתיים מאז ששלח לי את ההודעה חלפו במהירות כה מסחררת, ולפני שהספקתי להניד עפעף השעה כבר הייתה עשר וחצי.

"שיט", לחשתי כשראיתי את השעה במחשב שלי.

הבטתי בטלפון שלי, והמסך היה ריק (פרט לתמונה של ברוקס המצחקק).

הוא לא שלח הודעה כדי לומר לי שהוא מאחר.

וטובי (כמו ג'וני) מעולם לא איחר לדבר.

הבטתי בילד שלי, שלסירוגין מצץ וזרק את הכדורים שהיה אמור לזרוק לצינורות במגדל הגדול שהיה לציידו על הרצפה במשרד. כדורים שדאפר דן רץ להחזיר לו בכל פעם, ברוקס בעיקרון מצץ את הרוק של דאפר דן.
נפלא.

לקחתי את הטלפון שלי, קמתי ממקומי והרמתי את ילדי. הוא צווח מפני שנהנה לשחק עם דאפר דן ולהתענג על רוקו, לא התאים לו שאימא תשים קץ לחגיגה, אבל ירדתי במדרגות. ניגשתי לדלת הכניסה, רק להעיף מבט, לא מצפה לראות דבר, אבל לאחר שהשקפתי החוצה, לתדהמתי, הבחנתי בטנדר השברולט הישן והמגניב עם החיפוי הכסוף של טובי עומד ליד הפוקוס שלי.
בהיתי בו.

הוא עמד שם.

הוא עמד שם ולא הקיש בדלת.

הייתי המומה כל כך, שאני, עם הילד והכלב, יצאנו החוצה (טוב, אני ודאפר דן יצאנו החוצה, ברוקלין היה בזרועותיי). חצינו את המרפסת וירדנו במדרגות. ואז הרמתי את מבטי ופניתי כשהבחנתי בטובי עומד על סולם גבוה, משתמש באקדח סיכות כדי לתלות כמה נורות חג מולד בסגנון רטרו.

הוא הגיע וניגש ישירות למלאכה.

והוא לא הקיש בדלת.

"הי", קראתי אליו.

הוא לא הרכין אליי את מבטו אבל השיב, "יו".

עמדתי שם ובהיתי בו, בלי מילים, כי כן, שוב הייתי המומה.

י?!

פשוט... י?!

זה היה כל כך לא אופייני לטובי, ממש אנטי-טובי.

"דודו!" קרא ברוקלין, לאחר שהבחין בטובי. 'דודו' היה הכינוי שלו לדוד טוב ('זי' הייתה איזי, 'ג'אג'ה' היה ג'וני, 'גוגו' הייתה מרגו ודייב נאלץ לחלוק את 'דאדה' עם דאפר דן).

ואז טובי הרכין את מבטו.

"הי, חבר," הוא קרא לעבר בני. ואז, בלי שהפסיק לחייך אל בני, עיניו הוסטו בכיווני והוא הודיע, "הוא בלי מעיל, אדליין, וקר בחוץ." זה מה שהוא אמר לי.

הוא לא ירד מהסולם בשביל לחבק את הבן שלי (הוא היה מאוד ממוקד בברוקלין, פחות או יותר מאז ומתמיד, בייחוד ברגע המפגש הראשון שלו איתו).

הוא לא התייחס לדאפר דן, שפיזז בהתלהבות סביב הסולם, ממתין לתשומת לב, שבדרך כלל היה זוכה לקבל מטובי רגע אחרי שהיה מעניק ממנה בשפע לבן שלי.

הוא לא שאל האם הנורות מוצאות חן בעיניי, ונראה שהוא הספיק לתלות די הרבה מהן, מה שאומר שהוא הגיע לפה כבר די מזמן. הוא אפילו לא טרח לציין את העובדה שגם אני לא לובשת מעיל. הוא רק אמר לי שברוקס לא לבוש במעיל, פרט שהיה ידוע לי, דרך אגב.

"כדאי שתיכנסו פנימה," הוא יעץ לי, וחזר להתמקד בנורות.

"דודו!" צווח ברוקלין.

חיכיתי.

טובי הידק כמה מהחוטים לתעלת ניקוז מי הגשם.

קור אפף את לחיי.

בפנים נוקשות וחסרות הבעה, הובלתי את בני ואת כלבי בחזרה פנימה.

סגרתי את הדלת.

"דודו!" צווח ברוקס לעבר הדלת הסגורה.

דאפר דן נבח לעברה.

"הוא עובד, בייבי," לחשתי, מצמידה את שפתיי לראשו. הרגשתי שעורו עדיין קר, אז נזפתי בעצמי ושפשפתי את ראשו בידי בניסיון לחמם אותו, בזמן שברוקלין הדף אותה בזעם.

הורדתי אותו לרצפה ולטשתי את מבטי בדלת.

טוב, אז הריב ההוא על המדרכה היה די גרוע.

אבל המצב, כך התברר, היה גרוע משחשבתי.

הגברים למשפחת גאמבל גדלו אצל מרגו. זה אומר שגם אם הם

לא הכירו אתכם היטב, הם עדיין היו אדיבים ומנומסים. אם הם הכירו אתכם, הם היו פתוחים וידידותיים, ובהתאם למגדר שלכם, גם שופעי חיבה.

אבל אם הם לא חיבבו אתכם במיוחד, הם לא היו מתנהגים כמו שמוקים, אבל לא הייתה להם סבלנות לזיכולי שכל. ככה שייתכן שהייתם מקבלים "יו", אבל לא יותר מזה. הרגע קיבלתי "יו". ולא (הרבה) יותר מזה.

ובסדר, טובי צדק בכל מה שאמר לי כשעמדנו על המדרכה ההיא, ואני טעיתי כשבחרתי להתגונן בכל מחיר, ואולי הגזמתי קצת עם ההערה המזלזלת האחרונה שזרקתי לעברו, כשטענתי שהוא דרמטי. ובסדר, הכרתי אותו, אבל גם אם לא הייתי מכירה אותו, רק מעצם הפאר של זקנו היה אפשר להרגיש שהוא אלפא, ואולי זה שהאשמתי אותו בדרמטיות, משהו שהיה אולי פוגע קצת בגאוותו של גבר רגיל, היה מכה רצינית לגבר כמו טובי.

אבל גם הוא צעק לי בפנים. הוא נכנס לכל העניין הזה בזעם ובאגרסיביות. כשחזרתי בתמימות לעבודה, נקלעתי לעימות באמצע הרחוב, ולא שלטתי בתגובתי בצורה טובה. אבל הוא התחיל.

ונכון, זה נשמע חלש וילדותי, אבל... הוא באמת זה שהתחיל.

ועכשיו הוא היה בבית שלי, תולה נורות חג מולד מזוינות בלי להקיש על הדלת שלי קודם בשביל לומר 'הי' ו'הגעתי', ואז לחבק את הילד שלי וללטף את הכלב שלי, ואני יוצאת החוצה כדי לומר לו שלום וכל מה שאני מקבלת זה יו? "פאקינג אין מצב," אמרתי לדלת.

אז הגזמתי בתגובה. כשהוא יפסיק להתנהג כמו שמוק, אתוודה בפניו שהגזמתי ואתנצל.

אבל לא התכוונתי לצאת מגררי כדי לעשות זאת.

היו אורחים שאמורים להגיע וכרטיסי ברכה שצריך להכין.
שטובי גאמבל ילך לעזאזל.
הרמתי את הילד שלי, ששוב החל לצרוח, מאחר שעוד לא ממש
התגבר על היחס הקר של טובי (מה שעצבן אותי אפילו יותר) ונשאתי
אותו שוב למשרד בקומה העליונה.
דאפר דן השתרך בעקבותינו.
ארבעים וחמש דקות לאחר מכן, כשכבר לא הייתי מסוגלת להתרכז
בכל מה שהייתי צריכה לעשות, שמעתי את הטנדר של טובי מתרחק
מהבית.
בלי לומר שלום.
הנחתי את ברוקס בעריסה שלו ויצאתי החוצה.
ואז הלכתי מסביב לבית.
תעלות הניקוז מסביב לבית היו מעוטרות בנורות חגיגיות, וגם
עמודי המרפסת הקדמית. זה היה הרבה יותר מכמה נורות בודדות,
וכשהן דלקו הן יצרו מחזה בוהק, עליז ואדיר בסגנון רטרו, ובנוסף,
על בית החווה הישן הזה הן לא נראו מכוערות.
הן נראו מושלמות.
לכל הרוחות.
נכנסתי לבית בצעדים נחושים, לקחתי את הבן שלי והמשכתי
בהכנת כרטיסי הברכה לחג המולד. ותאמינו לי, להיות עצבנית
בטירוף ולנסות להכין כרטיסי ברכה מיוחדים, חגיגיים, עליזים או
אלגנטיים ברוח חג המולד זה כלל לא פשוט.
שעה לאחר מכן, כאשר מוחי כבר לא עמד להתפקע ממיליון דברים
שונים, לא פספסתי את זה הפעם כששמעתי מכונית מתקרבת לבית.
כבר אכלנו ארוחת צוהריים, ושעת תנומת הצוהריים של ברוקס
התקרבה, והייתי מצוברחת בגלל טובי, ככה שלא הייתי מעוניינת
בחברה.
ולמרבח הצער, גם לא רציתי כבר שאף אחד יבוא לעזור לי לקשט
את הבית לכבוד חג המולד.
אבל הייתי תקועה.
ותליתי את האשמה בטובי.

קמתי מהשולחן, התהלכתי סביבו, ניגשתי לוויילון, הסטתי אותו הצידה, וראיתי שהטנדר של טובי חזר.

הוא יצא מתוכו והוציא שישית בקבוקי בירה שהייתה מונחת על מושב הנוסע.

"הו, אין מצב," אמרתי בזעף לעבר החלון. "לא אתן לך להיות הגיבור הנדיב שתולה את נורות חג המולד ומביא את הבירה וגם שמוק בעת ובעונה אחת."

הרמתי את ברוקלין בדיוק בזמן שהשליך כדור לעבר דאפר דן, כדור שכבר נמאס לו להחזיר (אבל הוא עדיין עשה זאת, מפני שהיה עד כדי כך כלב טוב), וזכיתי לצווחה מהילד שלי, הזקוק לשנת צוהריים ועומד להתפקע מרוב עצבים.

חציתי את המסדרון בנחישות והתעלמתי מכל זה כשירדתי במדרגות, נעצרת המומה על המדרגה החמישית מהתחתית, רואה שטובי כבר נמצא בתוך הבית שלי, כתפיו עמוסות שקיות, והוא בדרכו אל המטבח שלי.

הוא תמיד הקיש על דלתי.

הוא מעולם לא פשוט נכנס פנימה.

"דודו!" צווח ברוקלין.

"הי," קראתי, ממש לפני שטובי פנה לתוך המטבח.

הוא לא אמר מילה.

הגעתי לקצה גרם המדרגות בדיוק כשיצא מהמטבח.

"הי," הוא השיב באיחור רב, מישיר אליי מבט. "יש עוד."

ובמילים אלה, הוא צעד בתנועותיו הגבריות החינניות והמרהיבות ביופיין אל דלת הכניסה, כשאני בוהה בו עושה זאת ובני נאבק להיחלץ מבין זרועותיי.

הוא סגר את הדלת מאחוריו וברוקלין יילל, "דודו! דודו! דודו!" מרגישה את הכמיהה של בני לתשומת לב מאדם שהעריץ, תשומת לב שלא זכה לקבל, לא כעסתי.

מעולם לא חוויתי הרגשה כזאת בעבר.

אפילו לא עם אבא שלו.

לא הייתי בטוחה כמה מדובר.

אבל אם הייתי בוחנת אותה לעומק, באותו רגע הייתי מתארת אותה כזעם צרוף.

לכן נותרתי במקומי, אוחזת בכני הנסער, ומתבוננת בטובי הנכנס לבית, נושא בידיו שתי שישיות (כשידעתי שכבר הכניס שישיה אחת לפחות), כתפיו כורעות מעומס השקיות הנוספות.

אך הפעם ראיתי שהיו אלה אותן שקיות קניות קטלניות מבד יוטה שמייסי מכרה, והיו מהמוצרים הבודדים אחריהם עקבתי במשך זמן מה והצטערתי שאיני יכולה לקנות (שתיים עם הדפס של פרחים שחורים וקוצניים, ושתיים עם הדפס של רודבקיה שעירה, שהייתי בוחרת בעצמי, מאחר ששני העיצובים היו יפהפיים).

"דודו!"

"זהו", הוא הכריז, עובר ממש דרכי, אפילו לא טורח להביט בברוקלין.

באוטומט, נכנסתי למטבח בעקבותיו.

דאפר דן ליווה אותנו.

כשנכנסתי למטבח, ניסיונות ההיחלצות של בני מאחזתי רק החמירו, אז הורדתי אותו שיעמוד על הרצפה.

הוא כבר ידע ללכת. זה לא אומר שהוא יכול להשתתף בתחרויות הליכה למרחקים, אבל הוא בהחלט יכול להתנייד ממקום למקום. וכשהוא עושה זאת בצעדים מתנודדים, הוא גם נראה מתוק בטירוף.

אבל באותו רגע לא הייתה לו סבלנות להתאמן בהליכה.

הוא ירד אל כפות ידיו וברכיו כדי לזחול במהירות לטובי.

עקבתי אחריו במבטי עד שטובי פצה את פיו.

"עוגיות לחג המולד."

לשמע המילים המוזרות הללו, מבטי פגש במבטו.

הוא התבונן בי, אך ברגע שהבטתי בו, הוא הסיט את מבטו אל האי במטבח של איזי.

הסבתי לשם את תשומת ליבי וראיתי שהוא מכוסה בשקיות מבד יוטה.

שמונה שקיות, וגם ארבע שישיות בירה.

"קמח", אמר טובי, "סוכר, חמאה, חלב, צבע מאכל, כל מיני חרא"

כזה שנחוץ להכנת עוגיות לחג המולד, כי כל ילד צריך עוגיות לחג המולד בחג המולד."

בהתחשב בכמות השקיות, הוא ציפה שאכין עוגיות לכל הילדים במאטלוק?

"דודו, דודו, דודו, דודו," זימר ברוקס.

הבטתי אליו וראיתי שהגיע לטובי, נעמד על רגליו תוך היצמדות למכנסי הג'ינס של טובי, וחבט על רגלו בשתי כפות ידיו השמננות בניסיון לשבות את תשומת ליבו.

דאפר דן נשאר קרוב אליהם, אבל נתן לילד שלי קדימות בניסיון להגיע לבחור שלהם.

אין כלבים כאלה.

"המבורגר, אמר טובי, לא לבן שלי, לי, ומבטי שוב פגש במבטו.

"עוף. כתף חזיר. כמה סטייקים. טורטיות. שעועית. אורז. קוסקוס. תערובות תבלינים לטאקו, צ'ילי, בשר חזיר בצלייה איטית. את יכולה לבשל את זה, להקפיא את מה שאת לא אוכלת, להוציא את זה בבוקר וליהנות מארוחה טובה באותו הלילה, את, וגם ברוקס."

אלוהים אדירים.

הוא סיים לתלות את נורות חג המולד ונסע לקנות מצרכים בשבילי.

"דודו, דודו, דודו, דודו, דודו," ברוקס המשיך לזמר.

"בשר ממעדנייה," טובי המשיך לרקלם רשימת מצרכים אין סופית. "גבינה. לחם. רטבים. צ'יפס. אריזות אישיות של כל מיני חרא כמו פודינג וחיפוי גרנולה. בשביל שתוכלי להכין מזה ארוחות צוהריים."

"טובי –" אמרתי בקול מאומץ.

מתברר שהמאמץ הזה גזל יותר מדי זמן, טובי פשוט גבר עליי בקולו והמשיך לדבר.

"פיצות קפואות. פשטידות קפואות. גלידות וקאפקייקים. ככה שתוכלי להתפנק קצת. ועוד חרא אחר, סתם כדי שיהיה לך מה לאכול. בנוסף על נוזל כביסה, מרכז כביסה, כל מיני חרא כזה. ולמסיבה הערב, יין ובירה."

קפואה במקומי, השפלתי את מבטי אל השקיות הגדולות שכיסו את האי במטבח של איזי.

חשתי בתנועה מצד טובי והסבתי את מבטי בכיוונו, ומשהו בתוכי

שהכביר עליי החל להשתחרר, כשראיתי אותו מתכופף לעבר בני.

ואז אותו משהו קפא והפך לגוש קרח כשהתבוננתי בו מנתק את

ברוקלין מרגלו, מושיב אותו הרחק ממנו וניגש אל האי.

ברוקלין ישב שם, המום, בוהה בטובי, פני התינוק הקטנטנות שלו

מבולבלות כהוגן.

והציגה שבליבי הפכה לאש יוקדת.

תשומת ליבי הוסבה אל טובי בזמן שהחל להתקרב אליי, אך היה

עליי להרכין את מבטי כשראיתי אותו שולף משהו מכיסו האחורי.

הוא הניח מעטפה לבנה על קצה הרלפק.

"יש פה חמשת אלפים במזומן, והמחאה באותו הסכום," הוא

הכריז.

נעצתי בו את מבטי.

הוא המשיך לדבר.

"תשתמשי במזומן לכל מיני חרא שאת צריכה ביום-יום. דלק.

אוכל. החזרת החוב לג'וני. מה שתרצי. אל תפקידי את הכסף הזה,

אדליין. את ההמחאה תוכלי להפקיד ואיתה תשלמי את החשבונות."

לרגע אחד הוא נעץ בי מבט נוקב, ואז המשיך, "אם תחליטי להשאיר

את הכסף אצלך. אם יש לך איזה משהו בראש שיכול לשכנע אותך

לסרב לקבל את הכסף הזה, לא אכפת לי. תעשי מה שאת רוצה. אני

לא שם זין. מה שאת לא יכולה לעשות זה להחזיר לי את הכסף. לא

אקח אותו ממך. תשתמשי בו או תעשי בו מה שמתחשק לך. אבל אל

תנסי להחזיר לי את הכסף."

"טו –"

"אני עוזב את העיירה."

שפתיי נותרו מהודקות בזמן שניסיתי להדחיק את הכאב שהציף

אותי נוכח מה שחוויתי כמהלומה פתאומית, בלתי צפויה ועוצמתית

מאוד לחזה שלי.

"אחרי תחילת השנה החדשה," הוא המשיך. "אני עוזב לפלורידה,

לעבוד עם חבר. אחזור לקראת החתונה של ג'וני ואיזי בקיץ. מה שתעשי עם זה," הוא טפח באמה שלו על המעטפה הלבנה, "תלוי אך ורק בך. לחג המולד אני נותן לברוקלין צעצועים, אבל גם בגדים וכל מיני חרא שהוא צריך, כי הוא גדל כמו פרא ובקרוב שום דבר כבר לא יעלה עליו. ואני מזהיר אותך עכשיו, אני מתכוון לתת לו הרבה מכל זה. אם לא תסכימי לקבל את זה, זה אומר שאת לא רק גאה, את טיפשה."

ועם מהלומת הסיום הזו, הוא חלף על פניי ויצא מהמטבח, ובזמן שהסתובבתי בעקבותיו בתנועות נוקשות, התבוננתי בו כשנעלם.

אבל הבן שלי זעק, "דודו!"

והכלב שלי נבח.

דאפר דן מיהר ללכת בעקבות טובי, וברוקלין זחל על כפות ידיו ועל ברכיו מהר ככל שגפיו השמנמנים היו מסוגלים לשאת אותו.

שמעתי את דלת הכניסה נסגרת, את הכלב שלי נובח שוב וזעקה

עגמומית נוספת מצד בני שקרא בעקבותיו, "דודו!"

וכשעמדתי במטבח עם עשרת אלפים דולר במעטפה, ואוכל, בירה

ויין בשווי כמה מאות דולרים מונחים על האי במטבח שלי, הרגשתי

כאילו ראשי מתפוצץ בעוצמה.

טובי

טובי שכב על גבו על הספה, בקבוק בירה נח על בטנו, עיניו דבוקות למשחק המשודר בטלוויזיה.

מחשבותיו לא עסקו במשחק.

מחשבותיו עסקו בזה בסדר. נתראה!

נתראה?

עם סימן קריאה?

מאדי?

אלוהים אדירים.

מזויף.

הוא פאקינג שנה זיוף.

הם רבים. ג'וני דוחף את האף לעניינים שלו. טובי ידע שאחותה של אדי דיברה איתה. כל העיירה ריכלה על מה שהיה ביניהם. אדי לא שולחת לו הודעה. וכשהוא יוצר איתה קשר, הוא מקבל ממנה נתראה! כאילו שכל החרא הזה לא קרה בכלל.

כאילו שהיא התכוונה פשוט להתעלם מהכול. להעמיד פנים שלא ידע שהיא מרוששת, לא אוכלת מספיק, מוקפת באנשים שאכפת להם ממנה, ושלא רק שהיו מוכנים לעזור לה, אלא גם רצו לעזור לה והיו בעלי אמצעים, והיא התכוונה פשוט לוותר על זה, לעשות הכול בדרכה ולהיות פאקינג מזויפת בקשר לזה.

זין על זה.

זין על זה.

הוא ידע שהיא עשויה, וכנראה תאכל, את האוכל שהוא קנה לה. אבל הוא הניח שעד סוף השבוע הבא עשרת אלפים הדולרים שנתן לה ימצאו את דרכם אל בית מחסה לבעלי חיים או משהו בסגנון.

שיהיה.

זין גם על זה.

אם האישה מתכוונת להניח לגאוותה לעזור את עיניה עד כדי כך, זה לא מעניינו.

זה מעניינה בלבד.

ובעוד מספר חודשים, כשתתחיל לאכול מזון חתולים, היא תתחרט על זה שהיא מימנה לחתולים בבית המחסה אוכל בכמות שתספיק להם לשנה.

זה לא מעניינו.

למעשה, הוא התכחש באופן פעיל לעובדה שעצם הידיעה שהיא מתנהגת בצורה מטופשת כל כך, כזו שהוא לא מסוגל לתפוס, הטריפה את דעתו עד כדי כך שרצה להיכנס לטנדר שלו, לנסוע לבית שלה ולנער אותה עד שתחזור לחשוב בהיגיון (או עדיף, להחטיף לה בישבן עד שתחזור לחשוב בהיגיון).

לכן לא היה לו שמץ של מושג מה קורה במשחק המשודר בטלוויזיה.

וזה שיבש את מחשבתו עד כדי כך, שגופו היטלטל בהפתעה לשמע צלצול פעמון הדלת.

וכשהצלצול לא פסק, גופו נדרך.

הוא התרומם והביט מעבר לגב הספה בכיוון הדלת, המשובצת חלונות זכוכית המופרדים ביניהם בקורות עץ, ובמרכזה, לוח עץ בצורת מעוין. כך שיכול היה לראות בבירור את אדי העומדת שם, ראשה מורכן, לוחצת על פעמון הדלת שלו, הבעת פניה נרגזת. טוב.

הם עומדים לעשות את זה.

והוא היה מוכן.

הוא התרומם מהספה בעצבים, הניח את הבירה שלו על שולחן הקפה וצעד בנחישות לעבר הדלת.

אדי הבחינה בו, הפסיקה לצלצל בפעמון, ונעצה בו מבט נוקב דרך הזכוכית.

היא לא הייתה עם ברוקלין.

אפילו עדיף.

הוא יוכל להשתחרר.

טובי הגיע לדלת, הסיט את הבריאח ופתח אותה, שפתיו נפערות כדי לפתוח בשיחה.

הוא לא הספיק להשחיל אפילו מילה.

שתי כפות ידיה היו מונחות על החזה שלו, והן הדפו אותו כל כך חזק, שהוא התנודד לאחור, כשצעקה, "אתה לא מתעלם מהילד שלי!" לאחור מכן, חלפה על פניו והטיחה בו בכתף.

הוא הסתובב יחד איתה, סגר את הדלת ובקושי הספיק להתאושש לפני שהיא הסתחררה במקומה, רכנה לעברו וצעקה, "לעולם אל תתעלם מהילד שלי!"

פאק.

"אדי", הוא מלמל.

היא הרימה יד ונעצה בו את אצבעה. "לך תזדיין, טוביאס גאמבל."

היא נעצה בו את אצבעה פעם נוספת בעודה צועקת "לך תודיין!"
ואז הורידה את ידה וצעקה, "איך אתה מעז להגיע לבית שלי, לעמוד
במטבח שלי, בזמן שהבן שלי חובט לך ברגל, ואתה אפילו לא טורח
להסתכל עליו!"

הוא עשה את זה.

נחוש לעשות את מה שהחליט שצריך לעשות, בין אם זה ימצא חן
בעיניה ובין אם לא, זה מה שהוא עשה, והוא עשה את זה מהר, כדי
שיוכל לעשות את זה לפני שתגיד לו דברים שרק ירתיחו את דמו עוד
יותר.

אז כן.

זה בדיוק מה שהוא עשה.

לברוקס.

"חומר", הוא לחש.

בן רגע היא פלשה למרחב שלו, מול פניו, הציצים שלה מרפרפים
על חזהו, פניה היפהפיות מעוותות בזעם, פיה צווח, "שלא תעז לקרוא
לי 'חומר' לעזאזל, טובי! לך תודיין!"
"פאקינג תירגעי", הוא דחק בה בשקט.

"זין שאני אירגע, טוביאס", היא התפרצה. "הוא כבר מקבל את
היחס הזה מאבא שלו."

כאב פילח את גופו בייסורים, ממש כאילו היא נעצה סכין בליבו
ושיספה את בטנו.

"הוא לא יקבל את היחס הזה ממך!" היא סיימה את המשפט,
נועצת את אצבעה בחזהו.

טובי אחז בלסתה בין שתי כפות ידיו, הרכין את ראשו כך שיוכל
להתבונן לתוך עיניה ולחש, "מצטער, בייבי. זה היה מוגזם בקטע
אחר. אני כל כך מצטער, אדי. הייתי עצבני ולא חשבתי. באמת, חומר,
תאמיני לי. אני כל כך פאקינג מצטער."

הוא עמד קרוב אליה והתבונן בה ממצמצת בעיניה, בזעמה ההולך
ודועך, בכלבול המשתלט עליה.

זה היה חמור.

לעזאזל.

והיא הייתה קרובה אליו.
הוא עדיין יכול היה להרגיש את הציצים שלה על חזהו, את עורה
הרך בכפות ידיו, את ניחוח שערה.
לעזאזל.
הוא היה צריך להוריד ממנה את הידיים, כדי שיוכלו לדבר על
זה.

הוא לא הוריד ממנה את הידיים.
"הוא זחל בעקבותיך," היא לחשה.

פאק.

הוא נדפק.

הוא עשה את זה.

טובי עצם את עיניו ושמט את ראשו, מצחו פוגש במצחה.
"הוא לא היה יכול להתמודד עם זה שהבאת מצרכים בלי לתת לו
אפילו חיבוק קטן," היא הוסיפה בשקט, וטובי פקח את עיניו. "מה הוא
יעשה אם תיסע לפלורידה?"

"אדי –" הוא פתח ואמר, מתחיל לזקוף את ראשו.

הוא לא הספיק להמשיך, היא תפסה את לחייו בין ידיה.
שניהם קפאו במקומם, מתבוננים זה לזה בעיניים.

פאק, פאק, פאק.

היא הייתה קרובה מדי.

וזה היה דבר אחד להניח את ידיו על גופה.

ידיה של אדי עליו זה היה דבר אחר.

"אנחנו צריכים לדבר," הוא אמר לה.

"זין על דיבורים," היא השיבה.

ואז היא נישקה אותו.

פאק, פאק, פאק!

לחלקיק שנייה, הוא שקל לסגת לאחור.

ובאותו חלקיק שנייה, קצה לשונה נגע בשפתיו, וכל מוחו היה ריק
ממחשבות, והיה נתון כל כולו לפתיחת פיו ולמציצת הלשון הזאת
פנימה.

הוא טעם אותה, סוף־סוף הוא טעם את אדליין...

ומה שנותר ממנו שעוד לא היה ברשותה אבד.
ועבר לרשותה.

הוא כרך זרוע אחת סביב גופה, מצמיד אותה אל גופו בחוזקה, בזמן שהיד השנייה נשזרה בשערה הרך, לופתת אותו בחוזקה, מרתקת את ראשה למקומו בזמן שהוא דוחק את לשונה מחוץ לפיו, דוחף את לשונו לתוך פיה ותובע עליו בעלות.

היא הפיקה צליל רפה שהבעיר את הזין שלו.
ואז הוא כבר לא היה מסוגל לעמוד בזה.

חצי נשיקה שמייהר לקטוע, אחז בידה וגרר אותה אל המדרגות.
רק כשהיו במחצית הדרך לקומה השנייה, הוא קלט שהוא לא צריך לגרור אותה.

היא מיהרה לעלות איתו במדרגות.

זה גרם לזין שלו להרגיש כל כך צמוד במכנסי הג'ינס שלו, שהוא חשב שהרוכסן עומד להישבר.

הוא עלה שתי מדרגות בכל צעד.
היא החלה לרוץ.

הוא משך אותה לחדרו, משאיר אותה לצד מיטתו, מושך מגופו את חולצתו.

עד שסיים לפשוט את החולצה, הוא ראה את המעיל שלה מוטל על הרצפה ושמבטה ממוקד בחזה שלו.

"בייב, " הוא קרא אליה.

מבטה ננעץ במבטו. "קונדום."

הוא הרגיש שגבותיו מתרוממות, הזין שלו רעד. "עכשיו?"

היא תלשה מגופה את חולצתה בגוון אפרסק.

את חזיית התחרה שלה בגוון שמנת.

ציצים מתוקים ובשרניים.

הזין שלו פעם בעוצמה.

אלוהים אדירים, פאק.

היא שמטה את חולצתה לרצפה ולחשה, "עכשיו."

הוא לא עומד לשאול שוב.

הוא הושיט את ידו לכיס האחורי שלו, לעבר הארנק שלו.

אדי לא חשבה פעמיים, עטפה את הפטמה שלו בשפתה ומצצה...
חזק.

אלוהים אדירים, פאק.
הזין שלו ייבב בתשוקה.
אלוהים.

הוא שלף קונדום ושמט את ארנקו לרצפה.
הארנק בקושי הספיק לפגוע ברצפה, וכבר היא נכנסה לפעולה,
שולחת את ידיה לעבר חגורתה.

הוא אחז את ארזת הקונדום בשיניו ושלה את אצבעותיו לחגורתו.
הוא פתח את מכנסיו ונהנה מההקלה שנלוותה לשחרור הזין
המשתוקק שלו, בעודו מתבונן בה פותחת את הרוכסן שלה.
"טובי."

הוא הרים את מבטו אל פניה הסמוקות, ראה את עיניה
הנעוצות בזין שלו, הבעת פניה מלאה בכמיהה כה עזה, כמו שמעולם
לא ראה.

טוב, אם כך...
זין על הכול.

טובי שעט בכיוונה.
אדי לא נאבקה בו.

הוא הרים אותה והעמיד אותה על ברכיה על קצה המיטה, עם הגב
אליו, ואז הוא הפשיל את מכנסי הג'ינס שלה במורד ישבנה וזה שוב
תקף אותו.

אותו צורך.
"טובי."

היא רכנה מטה לעברו, מכנסי הג'ינס שלה סביב ירכיה, מתמקמת
כשזרועותיה תחובות תחתיה על השמיכה שלו, ראשה מוסב הצידה,
עיניה נעוצות בו, ישבנה מורם, והכוס היפה והרטוב שלה מוצג
לראווה.

היא הייתה יפהפייה. הוא מעולם לא ראה אישה יותר מרהיבה
ביופייה.

אבל באותו רגע, היא הייתה פצצה.

בעודו עומד בקצה המיטה, הוא קרע את אריזת הקונדום, שלף אותו החוצה, הלביש אותו על איברו ונכנס לפעולה.

"אדי, בייב," הוא לחש, מחליק את ראש הזין שלו דרך הרטיבות שלה, תשומת ליבו נתונה לפניה, מוחו גועש במחשבות, משתוקק כל כך להיות בתוך הכוס הזה, שטעמו טיפס במעלה גרונו. והוא גם רצה להאט את הקצב, כדי ששניהם יבינו שהם באותו הראש.
"בבקשה," היא לחשה אליו.

טוב, אם כך...

לעזאזל הכול.

ראש הזין שלו נעצר לרגע, ואז הוא החליק פנימה. ובזמן שהכוס הצר שלה התהדק סביבו, הוא התכונן בעיניה הנעצמות לאיטן ובשפתיה הנפשקות, בלחיה המחליקה על גבי השמיכה שלו בזמן שראשה מוטה לאחור.
לא.

עכשיו זה...

זה היה מדהים.

והתחושה של הכוס החלקלק שלה המתעטף סביבו.
הכול.

הוא הוריד את מבטו אל ישבנה העגול, בסיס הזין שלו היה הדבר היחיד שהצליח לראות, מאחר שכל כולו ננעץ עמוק בתוכה. אשכיו נדרכו, גרונו התהדק וחזהו היה כבד בכמיהה לזיין אותה, בעוצמה ובפראות.
"טובי."

קולה רעד והוא התיק את מבטו מהזין שלו, הנעוץ בתוך הכוס היפה והרטוב שלה, והביט בפניה.

עיניה היו פקוחות והצורך שוב התעצם.

היא הביעה אותה במילים.

"בייב... בבקשה."

"אני לא בטוח שאני יכול –"

"אלוהים, טובי," היא התרוממה על אמות זרועותיה וקימרה את גבה.

אלוהים אדירים.

פאק.

"בבקשה, חומר, היא התחננה. "זיין אותי."

מוחו היה חצוי, הוא רצה לעשות את זה עדין ונעים.

אבל מותניו נענו לתחינותיה.

הם נסוגו לאחור ושעטו קדימה. ראשה נזרק לאחור, שיערה הזהוב והמדדהים התעופף לכל עבר, והיא גנחה, "אלוהים, כן," ואז גם מוחו נענה לתחינותיה.

הוא לפת את מותניה וכבש אותה. הוא זיין את אדי, אלוהים אדירים, כן, פאק כן, הוא זיין אותה מהר, חודר אליה בכל הכוח, עמוק ככל שהיה מסוגל, בזמן שהכוס שלה נרעד סביב הזין שלו וגופה היטלטל כנגד גופו, הוא התנגש בגופה בחדות, הצלילים מהדהדים ברחבי החדר.

טובי החליק יד מסביב, רכן לעברה וניסה להגיע אל הדגדגן שלה.

"לא, בייב, לא. אני אגמור," היא אמרה בקול מתנשם.

"אני רוצה שתגמרי," הוא נהם, נוגע בדגדגן שלה עם האמה שלו,

ובן רגע מגלה שלא שיקרה.

היא התרוממה על ידיה, נשענה לאחור, שיערה מתעופף שוב לכל עבר, בזמן שזעקה, "טובי," הכוס שלה כמו אגרוף המפמפם את הזין שלו.

אלוהים אדירים.

היא הייתה... פאקינג... מדהימה.

הוא זיין אותה מהר יותר, חזק יותר, לא מרפה מהדגדגן שלה.

"כן, הו אלוהים, כן, בייב," היא ייבבה, מתנועעת לאחור בפראות,

ירכיה כרוכות יחד עדיין לבושות במכנסי הג'ינס שלה, אצבעו צמודה

לדגדגן שלה, תנועותיה פראיות, בהולות, נואשות, דוחקות בו לחדור

אליה מהר יותר, חזק יותר.

אז הוא נענה לבקשתה.

אלוהים, פאקינג מדהיבה.

היא שוב רכנה למטה, מושיטה את שתי זרועותיה לפנים, עוד

הצעה, כוס, תחת, שיער, הכול.

בהתחשב בכל מה שהייתה, הוא ידע שלא יצליח להחזיק מעמד.
"פאק, אדי", הוא רטן.

"זיין אותי, טובי, תמשיך לזיין אותי," היא התחננה בלי אוויר, מתנועעת לאחור בפראות, בזמן שהיא חווה את האורגזמה הכי ארוכה בהיסטוריה או מספר אורגזמות רצופות שנדמה שפשוט ממשיכות להגיע.

לא היה לו אכפת.

הוא רצה שהיא תגמור...

תגמור...

תגמור.

"פאק, בייב," הוא נהם כשהוא מזיין אותה בחוזקה, התחושה באשכיו מתחילה להתעצם, פועמת במורד הזין שלו – ענקית, עצומה, כל כך אדירה, שאם זאת לא הייתה אדי המקבלת את הזין שלו, ייתכן שזה היה מבהיל אותו.

"כן," היא לחשה, מסיטה את שערה הצידה כדי להביט בו מעבר לכתפה. "כן, טובי."

הוא שבה את עיניה הכחולות היפות במבטו, ראה את המבט החולף בהן, יוקדות ותאוות, בזמן שהתענגה על הזין שלו.

הוא כבר לא היה מסוגל להחזיק מעמד.

טובי עצם את עיניו, חדר לתוכה עד הסוף, התקמר, ואז התפוצץ בשאגה כבושה.

גומר בתוך אדי.

קובר את עצמו באדליין.

פאקינג מחובר סוף-סוף לאדליין שלו.

הכי טוב שאי פעם היה לו.

פאקינג הכי טוב אי פעם.

אצבעותיו כרוכות סביב מותניה, טובי נשכב יחד איתה בעדינות, ואז יישר את גבו וצווארו והפנה אליה את מבטו.

לחיה הייתה צמודה למיטה, עיניה היו נתונות אליו, הכוס שלה חלקלק וצר וחמים, מקבל את הליטופים של הזין שלו.

"הי," היא לחשה.

אלוהים אדירים.

ארליין שלו.

הוא חש ברעד החולף בשפתיו. "הי."

"אז, טוב, בשלב הזה," היא החלה לומר, קולה מתנשם, מתוק

ויוקר, "נראה לי שזה די ברור שאני בקטע שלך כבר מזמן."

בתגובה לדבריה הוא חייך בעליזות והחליק פנימה, נשאר בפנים

ומתבונן בזמן שפניה מתרככות (או מתרככות עוד יותר) והיא גומעת

במבטה את כולו, הוא אהב את מה שהיא אמרה לו פאקינג בקטע

אחר, כמעט כמו שאהב להיות נעוץ עמוק בתוכה, והוא השיב, "אותו

הדבר."

"הממ, נראה לי שיהיה עדיף לאוכלוסייה הכללית שתמשיך

להסתיר את הגוף הזה שלך," היא יעצה. "נראה לי שחוויתי מיני

אורגזמה רק מכך שפשטת את החולצה. אבל הזין שלך..."

היא השאירה את סוף המשפט שלה פתוח.

אבל זה גרם לו לחייך והוא רכן מעליה, מחליק את ידיו במעלה

צידי גופה, וכשאצבעותיו חלפו על צלעותיה והרגישו את רזונה,

התחושה לא מצאה חן בעיניו כלל, אבל הוא התעלם ממנה, הסיר את

ידיו ממנה והניח את אמות זרועותיו על המיטה, פניו קרובות לפניה

עד כמה שרק התאפשר לו.

"אני אוהב את החזייה שלך," הוא שיתף.

"הממ," היא מלמלה.

"ואת התחת שלך."

"ובכן..."

"ויש לך כוס ממש יפה."

"כל בחורה משתוקקת לשמוע את זה," היא הקניטה.

הוא חייך אליה שוב.

ואז פניו הרצינו.

"בייב, אנחנו צריכים לדבר." הוא הרים את אחת מידיה מהמיטה

וחלף איתה במורד הצלעות שלה. "ואת צריכה לאכול."

"טובי –"

הוא התרומם, יצא מתוכה, לבש את מכנסי הג'ינס שלו ואז הושיט

אליה יד, עזר לה להתרומם על ברכיה וללבוש את התחתונים ומכנסי הג'ינס שלה.

"אני נפטר מהקונדרום הזה," הוא לחש באוזנה, כורך את זרועותיו סביבה ומצמיד אותה לחזהו "ואז נלך למטבח."
היא הפנתה את ראשה כדי לפגוש במבטו.
ייתכן שרצתה לומר משהו.

אך היא לא אמרה דבר, כי טובי נישק אותה שוב.
כן.

זה לא היה סתם בלהט הרגע.

היה לה טעם חמים, כמו התחושה הנעימה של בורבון קנטאקי בבטנכם.

אבל טוב יותר.

הפעם הוא הלך על נשיקה איטית ומתוקה, נותן לה זמן לחקור את פיו, מאפשר לו זמן לחקור את פיה, ורק כשהסתובבה כדי להעביר את הנשיקה לשלב הבא, הוא נסוג לאחור.

"קונדרום. מטבח. אוכל," הוא אמר, מצמיד את שפתיו לאפה ואחר כך מתרחק.

כשסיים את כל ענייניו וחזר לחדר השינה, היא כבר הייתה לבושה בחולצת ההנלי שלה, מכנסי הג'ינס שלה היו רכוסים והחולצה שלו הייתה בידיה.

"אפשר לבקש ממך שתמיד תסתובב בלי חולצה, כל זמן שאנחנו לא נמצאים ליד אנשים אחרים?" היא שאלה בזמן שהתקרב אליה.
והינה זה קרה.

אדי חזרה.

פלפלית. מצחיקה.

אבל היא הייתה כזאת בחדר השינה שלו.

הוא היה די מרוצה מעצמו כשהשיג את התואר שלו. כשהשיג את רישיון הטיס שלו. כשאמר לג'וני בקיץ שהוא מתכוון להישאר במאטלוק ושהוא רוצה לעבוד במוסכי גאמבל וזכה למבט הזה על פניו של אחיו.

אבל זה שאדי הייתה כזאת בחדר השינה שלו?

מעולם לא עבר עליו יום מוצלח יותר מזה.
 "אם אסכים, את חושבת שתצליחי להתאפק ולא לשלוח אליי ידיים?" הוא שאל אותה.
 "אני ממש בספק," היא השיבה.
 הוא נעמד לידה ומשך את החולצה מידיה בעדינות. "אם כך, לעת עתה... לא."
 היא העמידה פנים שהיא זעופה.
 הוא נישק אותה שוב.
 והוא עשה את זה במחשבה שהינה הם, טובי ואדי, בחדר השינה שלו, מתנשקים, אחרי זיון מהיר, חזק ומרהיב.
 הוא קטע את הנשיקה, אך לא נסוג לאחור.
 אף שהוא כן לבש את חולצתו.
 "לא ציפיתי שזה יקרה אי פעם, חומר," הוא אמר, מיישר את החולצה על בטנו. "אבל אם זה היה תלוי בי, הייתי רוצה שזה יתפתח בדרך אחרת."
 היא נותרה במרחב שלו, אך הטתה את ראשה הצידה ושאלה, "איך?"
 "לאט יותר. עדין יותר. בהחלט רציתי שזה יימשך זמן רב יותר."
 "נראה לי שגמרתי בערך חמש פעמים, טאלון."
 הוא נעץ בה את מבטו.
 "ברצינות," היא הכריזה.
 "ברצינות?" הוא שאל.
 "עבר זמן," היא שיתפה אותו.
 הוא חייך בעליזות ואמר, "בייב."
 "ומראה החזה שלך המרהיב ביופיו נצרב במוחי."
 חיוכו השתנה, והוא שוב אמר, "בייב."
 "והזין הגדול שלך היה בתוכי ואתה מזיין כמו אלוף במשקל כבד."
 הוא עמד קרוב אליה, אך בנפרד.
 וכשאמרה את הדברים האלה, משך אותה לתוך זרועותיו.
 היא כרכה את זרועותיה סביב כתפיו.
 אלוהים אדירים, פאק.

הוא עמד עם אדי בזרועותיו, אחרי שזיין אותה בחדר השינה שלו.
אלוהים אדירים.
איך זה קרה?
הוא לא התכוון לשאול.
הוא פשוט התכוון ללכת לאן שהרוחות ייקחו אותו, מפני שהרוחות
האלה היו חמימות, השמש זרחה, והוא אהב את המקום הזה.
פאקינג בקטע אחר.
זה לגמרי היה היום הכי טוב בחייו.
"לא שאי פעם עשיתי סקס עם אלוף במשקל כבד," היא המשיכה.
"אבל אם הייתי צריכה לנחש, הייתי אומרת שככה הם מזיינים. לא
הייתה לי ברירה אלא לגמור ולעשות את זה שוב ושוב ושוב, ואז,
רק שתדע, שוב ושוב לאחר מכן. די פחדתי לא לעשות את זה," היא
הקניטה.
"ייתכן שתרצי לסתום את הפה," הוא יעץ לה. "אחרת בפעם הבאה
איאלץ להיות עדין איתך."
"אני לא מתלוננת," היא הודיעה לו.
"טוב לדעת," הוא אמר.
"אתה גם מנשק ממש טוב," היא שיתפה.
"הבנתי את זה אחרי שנתתי לך חצי נשיקה ומיהרת לעלות איתי
במדרגות."
היא חייכה אליו. זה היה חיוך חצוף, מתוק ומסופק, והיא שלחה
את ידה ללטף עם גב אצבעותיה לאורך הזקן המעטר את לסתו, מגע
שהפיץ תחושה חמימה בחזהו והרטיט את הזין שלו.
היא עשתה את כל זה ואמרה בקול מתנגן, "אתה מתכוון שאתה
גררת אותי במעלה המדרגות אחרי שאני נתתי לך חצי נשיקה."
"אני זוכר את זה אחרת."
"מה שתגיד," היא מלמלה.
עד כמה שהוא נהנה מזה...
"צריך להאכיל אותך," הוא הזכיר לה.
היא הרימה את מבטה מאצבעותיה המלטפות את זקנו לעבר עיניו.
"זאת תהיה ארוחה משותפת, והיא מתרחשת בעוד כמה שעות,

ואם אחרי כל זה אתה עדיין מתכוון להבריז מארוחת הערב בבית שלי, לעולם לא אדבר איתך. אבל שנינו יודעים שאם לא אוכל מהעוף של מרגו עד שכבר לא אהיה מסוגלת לנשום, היא לא תפסיק לחפור לי, ככה שאין שום סיבה שאתמלא כבר עכשיו.

"אכין לך שייק ותהיי מוכנה לעוף של מרגו. אני בהחלט מתכוון להגיע לארוחת הערב, ואני גם בהחלט מתכוון להישאר לישון." היא חייכה בעליזות ונצמדה אליו. טוב.

מתברר שהם בכלל לא היו צריכים לשוחח ולוודא שהם באותו הראש.

הם באותו הראש.

"איפה ברוקס?" הוא שאל.

"הורדתי אותו אצל מרגו ודייב לפני שבאתי הנה," היא השיבה.

"היא יודעת שבאת הנה?"

היא הנידה בראשה לשלילה. "פשוט אמרתי לה שאני צריכה לטפל בכמה עניינים. היא תשמור עליו כל אחר הצהריים, והם יביאו אותו איתם כשיבואו בערב."

"הבנתי."

"היא גם תשמור עליו שלושה ימים בשבוע, במקום שיהיה במעון."

אה.

רגע, מה?

גופו של טובי התקשח, והפעם ה'הבנתי' שלו היה בקול נוקשה. "ואני מתכוונת לדבר עם ג'וני הערב, לבקש ממנו לדחות קצת את התשלום על ההלוואה שנתן לי," היא אמרה ברוך, מתבוננת בו בקפידה.

לעזאזל.

הוא לא התעכב על זה והוא לא מתח על זה ביקורת, הוא לא עשה מזה שום דבר.

הוא פשוט הכריח את גופו להירגע ולחש, "טוב."

"ואני מתכוונת לאכול את האוכל שלך ולהשתמש בכסף שנתת לי בשביל להחזיק את הראש מעל המים, עד שאצליח למצוא עבודה

שתאפשר לי להישאר במאטלוק, או באיזשהו מקום קרוב יותר מהעיר. עבודה שבמסגרתה ארוויח יותר, כדי שאוכל לממן את ההוצאות שלי ושל ברוקס, כדי שנוכל להישאר קרובים למשפחה, אבל כדי שעדיין אוכל לדאוג לשנינו בלי לדפוק שום דבר.”

בתגובה לדבריה, טובי עצם את עיניו, הידק את זרועותיו ושמט את מצחו אל מצחה.

הוא פקח את עיניו ושוב לחש, “יופי.”

”צדקת,“ היא לחשה בחזרה. “אני באמת גאה. אני לא יודעת איך נהייתי כזאת. אם לאימא היה את מרגו, היינו איתה ולא נשארות לבד, ואיזי לא הייתה צריכה לחמם לנו מרק ולהכין לנו כריכי גבינה מותכת. ואם מישהו היה מגיש לאימא עשרת אלפים דולר, ייתכן שהייתה מתעוררת בה אי־נוחות מסוימת, אבל היא הייתה לוקחת את הכסף בהכרת תודה וקונה לנו את הדברים שהיינו צריכות, ודברים אחרים שרצינו, רק כדי שנדע שאוהבים אותנו ושרואים לנו. אז ביום מן הימים, ארצה להחזיר לך את הכסף. נדאג לזה בהמשך. אבל עכשיו, ברוקס צריך פיג'מות ועוגיות לחג המולד, גם אם הוא לא יזכור אותן, ואני חייבת להפסיק להתנהג כאילו אני לגמרי לבדי, ולהישען על אנשים שנפגעים מפני שאיני מניחה להם לעזור לי.”

”ניסית להסב לה גאווה,“ אמר לה טובי.

”סליחה?”

”ככה היא עשתה את זה. את ניסית לעשות את זה כמוה. ההקרבה שלה, ההקרבה שלך. כאילו שתיכן שייכות לאותו המועדון, משלמות את אותם חובות.”

”אלוהים,“ היא מלמלה, מסיטה את מבטה. “אתה צודק.”

”היא לא רצתה להיות חברה במועדון הזה, חומד.”

היא חזרה למקד בו את מבטה ואמרה, “אתה צודק.”

”אני מנחש שאם אומר לך שאת לא צריכה להחזיר לי את הכסף,

זה לא יהיה מקובל עלייך,“ הוא הניח.

היא נשכה את שפתה.

הוא לחץ את גופה בידיו בעדינות ומלמל, “זה בסדר.”

זה היה בסדר, מפני שהוא ידע שזה יעבוד.

היא הייתה מצחיקה וחמת מזג, ויצאה מדעתה אחרי שחרג מגבול הטעם הטוב עם הבן שלה – לא איתה, עם הבן שלה – והיא באה אלי הביתה כדי לתת לו על הראש בעניין.

חצי נשיקה, וחמש דקות לאחר מכן, מכנסי הג'ינס שלה היו מופשלים והיא עמדה על ברכיה, מציעה לו את הכוס שלה, אז בוודאות ניתן לומר שיש ביניהם כימיה. אם יהיו להם זמן ומצבים לא קיצוניים – כמו העובדה ששניהם רצו להגיע לנקודה הזאת במשך שבעה חודשים, ושליכו את הבערה האיטית שניצתה ביניהם, די היה בכך שינשפו עליה כדי שתהפוך להר געש – קרוב לוודאי שהחוויה המדהימה שחוו תתעצם ותשתדרג לחוויה פאקינג קוסמית.

ככה שבסופו של דבר, עשרת האלפים האלה יהיו חסרי חשיבות.

הם פשוט ייספגו כמה שייעשה מהם.

לפני שהספיק להגיד את מה שיש לו להגיד, שמה שזה לא היה שהתחיל, זה יעבור, הם ידאגו שזה יעבור, היא אמרה משהו שרק חיזק את מה שהוא כבר ידע.

הם ידאגו שזה יעבור.

"על המדרכה, התנהגתי כמו כלבה. הייתי במגננה, לקחתי את זה רחוק מדי, ואני ממש מצטערת. רציתי לומר לך משהו, אבל היה לי יום ארוך בעבודה אתמול. ואז ההודעה שלי הבוקר יצאה לא טוב. הייתי צריכה לציין שאני רוצה שנדבר. באת והמצב... יצא מכלל שליטה."

לאחר שסיימה לדבר, הוא אמר את מה שהיה על ליבו.

"לעולם, אף פעם, אדליין, לא אחזור על מה שעשיתי היום לכרוקס. הייתי נחוש בדעתי להעביר לך את המסר בכירור, חשבת שתטיחי את זה בפניי, כבר הייתי עצבני ונטרתי לך טינה בעקבות מה שקרה ברחוב, ורציתי לסיים עם זה ולצאת. לעולם לא ארשה שהוא ייקלע למשהו כזה שוב, לא אתן לזה לקרות, אדי. אני נשבע לך."

אצבעותיה שוב חלפו לאורך הזקן המעטר את לסתו. "אני יודעת,

חומד."

ובזה זה הסתיים.

טובי הרכין את ראשו ונשק לשפתיה.

הוא לא התרחק יותר מדי לפני שמלמל, "שייק".
היא חפנה את לסתו בידה. "רציתי שנשוחח על עוד כמה עניינים."
"בזמן שאת שותה שייק."
"טובי, אני מבינה שזה קורה."
הו, זה בהחלט קורה.
"זה בהחלט קורה," הוא נהם כשהידק את זרועותיו סביבה עוד יותר.

עיניה התעגלו מעט לפני שהתרככו והיא נמסה לתוך גופו.
"טוב," היא אמרה בקול חרישי. "אם זה באמת קורה, אתה עובר לפלורידה?"

"אין מצב לעזאזל."

עיניה נפערו לשמע דבריו, ואז היא פלטה צחקוק קטן וחמוד שלעולם לא היה מצפה לשמוע מפיה של אדליין פורסטר, אבל מצא חן בעיניו מאוד. ואז היא המשיכה, "טוב, אם כך, אתה בא הערב ונשאר לישון, ואני לגמרי בעניין שזה יקרה, כאילו, ממש."
הוא חייך אליה.

"אבל, אתה יודע," היא המשיכה, 'החשודים המיידים' יהיו שם, ואני לא חושבת שכדאי שנסתיר את זה מהם, כי קלטתי על מרגו שהיא משתוקקת לציין את זה ששמעה על הריב שלנו, ואיז שמעה עליו, וכמובן שגם ג'וני שמע עליו. ו –

"בייב, אנחנו לא מסתירים דבר."

עיניה שוב נפערו לרווחה. "אתה –?"

"הם יהיו בסדר."

בתגובה לדבריו, הבעת פניה הפכה ספקנית, והיא הסבירה את זה פשוט בכך שאמרה, "ג'וני."
"הוא יהיה בסדר."

הבעת פניה הוסיפה להיראות ספקנית כששאלה, "בטוח?"
"כן, וגם אם לא, אני לא שם זין. זה עניין שלי, שלך ושל ברוקלין. את בקטע שלי. ברוקלין אוהב אותי. ג'וני ואני שוחחנו אתמול, ואני אשתף אותך בנושא השיחה שלנו," הוא לחץ אותה בעדינות, "אבל אעשה את זה בזמן שאת שותה שייק."

היא נראתה כועסת. "רוב הגברים אוהבים בחורות רזות."
 "לא נכון. רוב הגברים אוהבים את מה שהם אוהבים, כמו שרוב
 הנשים אוהבות את מה שהן אוהבות. ההעדפה יכולה להגיע במגוון
 רחב של צורות. ואני אקבל אותך כמו שאת, אבל לא ככה, כי את
 תשושה, אין לך מספיק כסף להאכיל את עצמך כמו שצריך וגם אין
 לך מספיק זמן לעשות את זה."
 היא שלחה בו מבט רך נוסף, ואז היא מיהרה להסתיר אותו ולומר
 בשוכבות, "גם אתה בקטע שלי."

"אני לגמרי בקטע שלך," הוא הודה בלי שמץ של היסוס.
 וכשעשה זאת, ראשה נרעד מעט בהפתעה גלויה.
 ואז הבעת פניה השתנתה להבעה שמעולם לא ראה, אך הייתה זו
 הבעה שבהחלט ציפה לראות בפניה של אדליין פורסטר.
 חושנית, שופעת ביטחון ולוהטת בטירוף.
 אלוהים, אם הוא לא יסלק אותה מפה, ממש עכשיו, היא שוב
 תמצא את עצמה על ברכיה בקצה המיטה שלו.
 טובי שלח את ידיו אל מותנה ולחץ בעדינות. "עכשיו אני הולך
 להכין לך שייק."

היא שלחה את ידיה אל צווארו ונאחזה בו בחוזקה, אז הוא נותר
 במקומו.

"החלק הכי טוב בזה," היא לחשה, "במה שאמרת, וזה לא מפחית
 מהשמחה שאני מרגישה על כך ששלב הבערה האיטית בינינו הסתיים,
 כי הרגע קיבלתי קצת ממך, ותיתן לי עוד קצת ממך גם בהמשך, יש
 לי נורות חג מולד ויש לי אוכל בבית וידיי מונחות עכשיו עליך, אבל
 החלק הכי הכי טוב הוא שאמרת שזה עניין שלך, שלי ושל התינוק
 שלי."

"אדי," הוא לחש אליה, בעודו מחליק את ידיו ממותניה במעלה
 צידי גופה.

ידיו הפסיקו לנוע כשליבה נשקף מעיניה.

גם לזה הוא לא ציפה מאדליין פורסטר.

וזה לא היה לוהט בטירוף.

זה היה הדבר הכי מדהים שראה בכל חייו הארוכים.

"זה החלק הכי הכי טוב, טובי, חוץ מזה שידיי מונחות כרגע עליך."

ובכן, לכל הרוחות.

זין על הכול.

הוא יכין לה שייק בעוד דקה.

באותו רגע, הוא נשק שוב לשפתיה של אדי.

וכמו שתכנן, הנשיקה הפכה להתגפפות.

ונדרשו לו בערך חמש-עשרה דקות כדי לגשת להכין לה שייק.

אבל...

שיהיה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן